MODERNE MUZIEK

VINYL

nummer **12**

GRATIS FLEXI MET TOP DOGS?

EYELESS IN GAZA

DOME 1,2,3

LEMON KITTENS

NEW YORK VIDEO

DIETER MEIER

POPGROUP STAMBOOM

ELEKTRIESE GITAAR

maart 1982, losse nummers *f*l 3,95 Bf 65

HARRY EN DE PLATEN-BIZZ

THE SOUND

FROM THE LIONS MOUTH

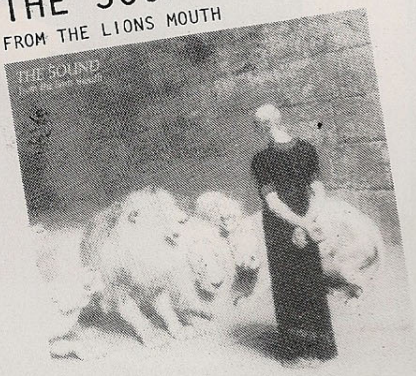

DE WARE LIEFHEBBER KENT 'M ALLANG. EN AL DIE ANDEREN MOETEN ER EERST NOG EVEN AAN WENNEN.

DIV. ARTISTEN

LIFE IN THE EUROPEAN THEATRE

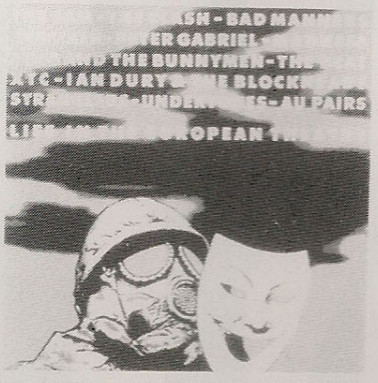

EEN SOORT VAN "ALLE 13 GOED" OP WAVE-GEBIED, WAARVAN DE BATEN RECHTSTREEKS NAAR DE ENGELSE "NO-NUKES-BEWEGING" GAAT.

DAVID BYRNE

THE CATHERINE WHEEL

NATUURLIJK BEGRIJPEN WE BEST, DAT ER MAAR HEEL WEINIG MENSEN ZIJN DIE DIT WETEN TE WAARDEREN. MAAR ONDERTUSSEN;.....

EYE TO EYE

EYE TO EYE

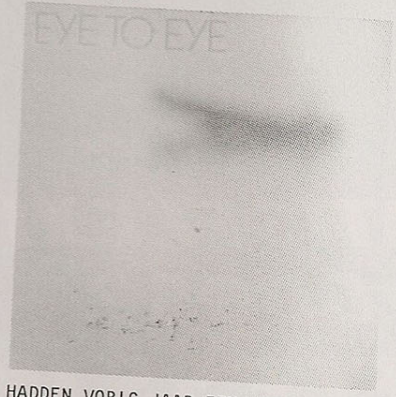

HADDEN VORIG JAAR EEN HITJE MET "AM I NORMAL". NU TERUG MET EEN DIJK VAN EEN PLAAT, DIE ZELFS DE STOUTSTE VERWACHTINGEN OVERTREFT!

THE CARS

SHAKE IT UP

KIJK, DAT PIEPKLEINE SINGELHITJE MET DE TITEL-TRACK IS MOOI MEEGENOMEN. MAAR OOK DE REST VAN DEZE ELPEE IS EEN VERADEMING.

BIGGER IN wea BIGGER IN SOUND

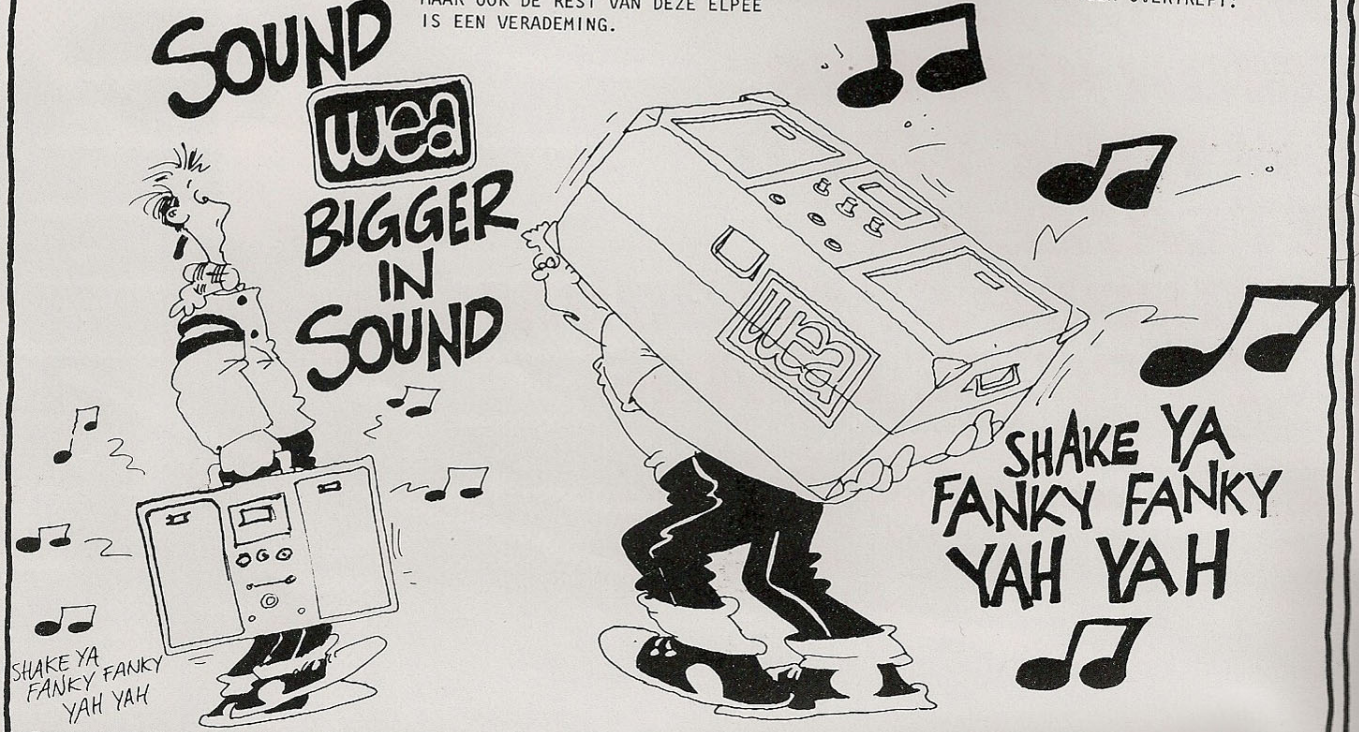

© VAN WULFTEN BV

Vinyl is een muziektijdschrift dat maandelijks verschijnt. De redactie beoogt op onbevooroordeelde wijze vernieuwende stromingen en onderstromingen binnen de muziek te belichten. Een abonnement (12 nummers) kan worden verkregen door de antwoordcoupon op te sturen. Of door een bedrag van ƒ 41,– over te maken op postgiro 4306590, of Rabobankrekening 393686620.

Abonnementen worden automatisch verlengd, tenzij één maand voor het verstrijken van de abonnementsperiode wordt opgezegd.

Muzikanten die in aanmerking willen komen voor de flexidisc kunnen hun materiaal opsturen naar de postbus.

Vinyl is een uitgave van de Stichting Vinyl. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden vermenigvuldigd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor informatie over advertentievoorwaarden bellen met 020-249226.

Stichtingsbestuur
Frans Hagenaars
Arjen Schrama
Marc Tegefoss

Redactie
Ann Bouwma
Stephen Emmer

Vormgeving
Max Kisman
Ronald Timmermans
Zwing

Platen/archief
Oscar Smit
Gerard Walhof

Fotografie
Joep Bruynjé
Peter Cox
John Groot
Arjo van Hattum
Fran van der Hoeven
Kooos
Vincent Kruijt
Robby Zahler

Medewerkers
Nora Bekkering
Pascal Bussy
Erwin Blom
Han Buhrs
Pim van Galen
Cornel La-Grouw
Frans Hemelaar
Jan Landuydt
Nico Marinus
Xavier Martin
Joost Niemöller
Inge Rieval
Dick Rijken
Harold Schellinckx
Hans Schot
H. W. Targowski
Tom Telman
Erik Voogel
Sigrid Wissing
Richard Zeilstra

Druk/zetwerk
SSP, Amsterdam

Advertenties
Rudolf Kerbosch
020 - 249226
Feestra-Salemink BV
Warnsveld 05750-27111

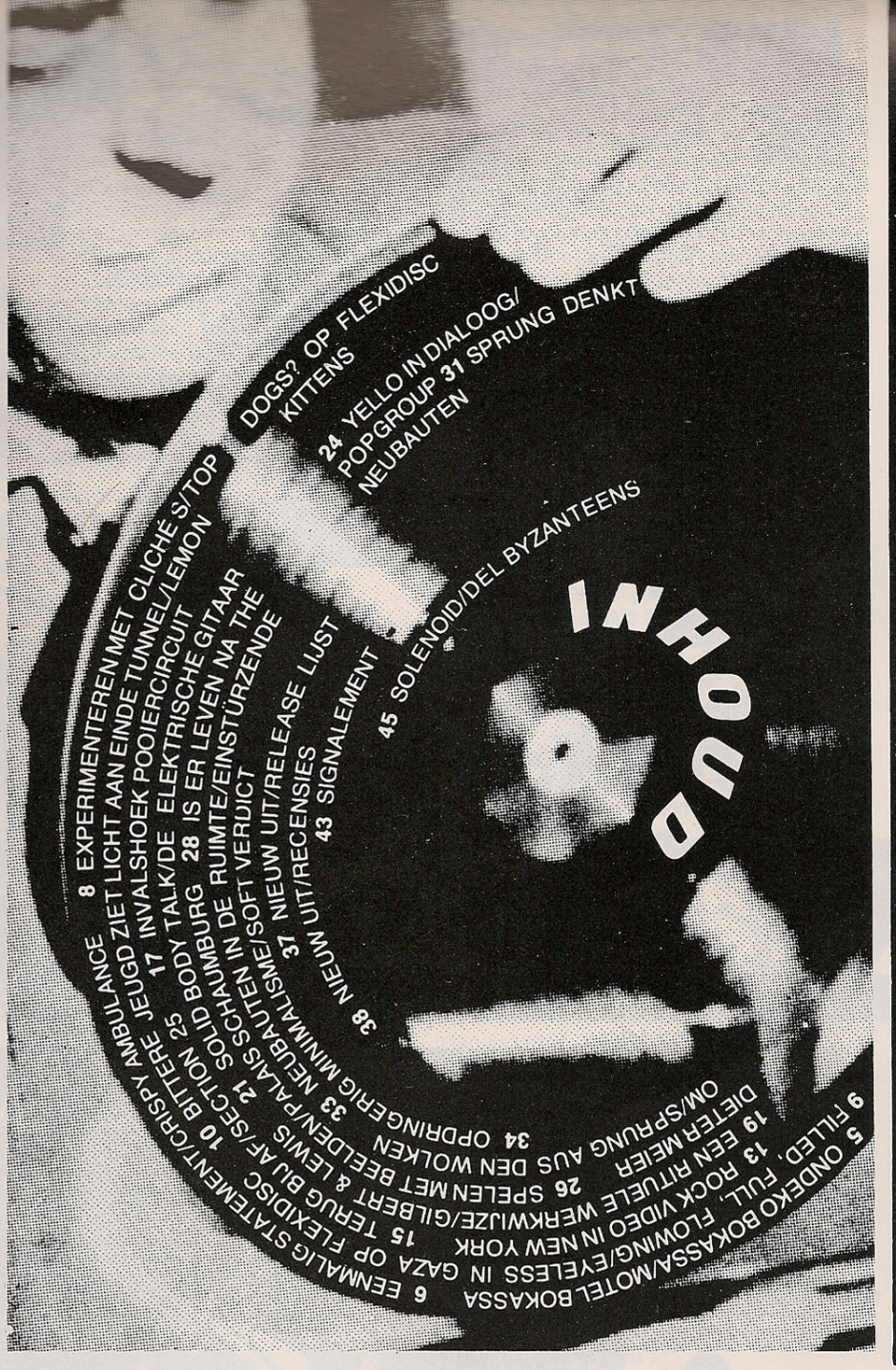
INHOUD

5 ONDEKO BOKASSA/MOTEL BOKASSA
9 FILLED, FULL, FLOWING/EYELESS IN GAZA OP FLEXIDISC
13 ROCK VIDEO IN NEW YORK
19 EEN RITUELE WERKWIJZE/GILBERT & LEWIS
DIETER MEIER
26 SPELEN MET BEELDEN/PALAIS SCHAUMBURG
34 OPDRINGERIG MINIMALISME/SOFT VERDICT
37 NIEUW UIT/RELEASE LIJST
38 NIEUW UIT/RECENSIES
43 SIGNALEMENT
45 SOLENOID/DEL BYZANTEENS
24 YELLO IN DIALOOG/POPGROUP 31 SPRUNG DENKT NEUBAUTEN
DOGS? OP FLEXIDISC KITTENS
8 EXPERIMENTEREN MET CLICHÉ S/TOP
10 BITTERE JEUGD ZIET LICHT AAN EINDE TUNNEL/LEMON
15 TERUG BIJ AF/SECTION 25
17 INVALSHOEK POOIERCIRCUIT
21 SOLID BODY TALK/DE ELEKTRISCHE GITAAR
33 NEUBAUTEN IN DE RUIMTE/EINSTÜRZENDE
28 IS ER LEVEN NA THE
6 EENMALIG STATEMENT/CRISPY AMBULANCE

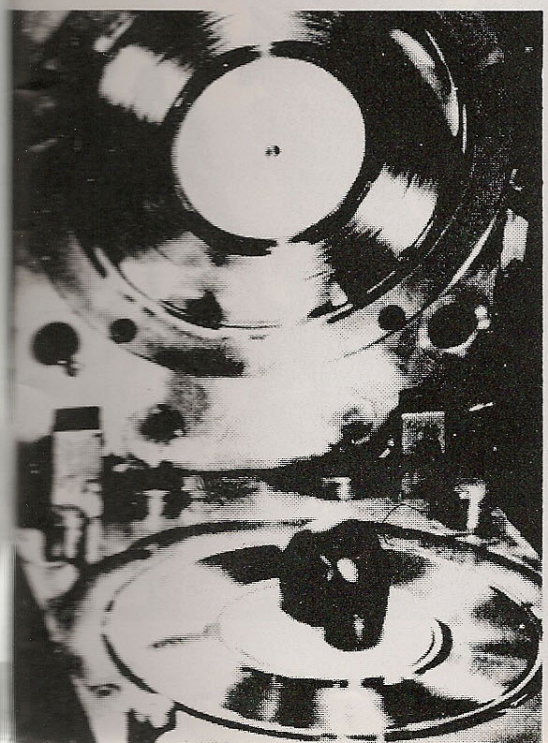

meer aandacht voor moderne muziek
abonneer nu op vinyl
met de antwoordkaart op pagina 46

.....MAANDAGMORGEN, EEN WILLEKEURIGE GREEP UIT DE POST.....

ONDEKO BOKASSA

De leukste herinneringen aan optredens houd je vaak over van onbekende bands, die prima muziek blijken te maken. Die ervaring viel mij ten deel bij de slagwerkgroep Motel Bokassa in het Amsterdamse Oktopus.
Oorspronkelijk naar de hoofdstad afgereisd om de Belgische Brassers live te aanschouwen, bleek die groep bij aankomst op de Keizersgracht te zijn vervangen. Op de plaats waar normaal versterkers en andere electronische apparatuur staat opgesteld, zag je nu drumgerei.

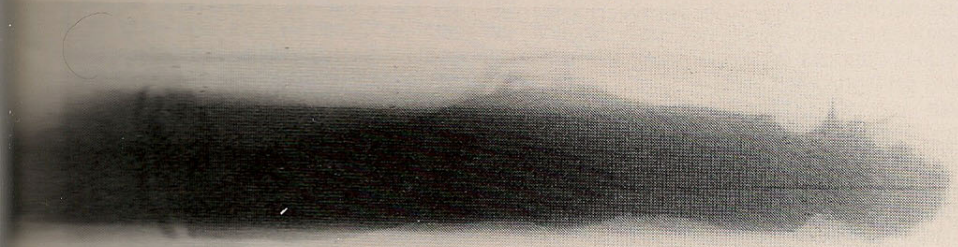

De muziek van Motel Bokassa bestaat alleen uit ritmes: koebellen, trommels, bekkens en een triangel zijn een greep uit de hulpmiddelen van de slagwerkgroep. Een krachtig geluid, dat zonder gebruik van zang, bas, gitaar en synthesizer de volle drie kwartier blijft boeien. Ingewikkelde ritmes en breaks, soms keihard en net oerwoudgeluiden (ik weet het: dat zeg je snel bij een ritmegroep, maar toch. . .), op andere momenten juist weer heel subtiel.
In een oude fabriek te Breda ontmoet ik twee leden van de band: **Stefan van Campenhout** en **Jac van Bekhoven,** die net de opnames hebben afgerond van een videofilm. De rest van Motel Bokassa: **Bob Langenberg, Dionys Breukers** en **Rob van der Plas,** vanzelfsprekend allemaal slagwerkers.

FURIE DER DRUMS

Allereerst de naam. . . Stefan: 'Die kwam eruit rollen na een dag zoeken. Het klinkt lekker stevig. Net als de muziek'.
Jac: 'Er zijn veel mensen die reageren in de trant van 'weet je wel wie Bokassa was?', maar het is gewoon een beetje provoceren'.
Motel Bokassa werd ruim een jaar geleden opgericht. Stefan was naar een concert van Ondekoza geweest, in de pers omschreven als 'een Japanse trommelaarshow' of 'de furie der drums, duivelse trommelslagers'. Hij was zo onder de indruk, dat hij besloot zelf een ritmegroep op te richten naar Japans voorbeeld.
Stefan: 'Ik vond het slagwerk heel mooi klinken maar naar mijn gevoel klopte er niets van: helemaal geen maten of zo. Je kon niet op de maat meetikken maar er zat wel enorm veel dynamiek in. Het was heel gedisciplineerd en er straalde veel energie uit. Ik dacht: dat wil ik ook. Ik heb toen een aantal mensen opgetrommeld en we zijn gewoon wat gaan slaan'.

DISCIPLINE

Bij dat 'gewoon slaan' is het niet gebleven: net als Ondekoza klinkt Motel Bokasse heel gedisciplineerd. Je hoort geen verkeerde tik tussen de ingewikkelde nummers. Elke klap staat vast in het geheugen van de bandleden.
Jac: 'Je bent aan het jammen op een repetitie en dat gebeurt er iets leuks. Dat moet je dan vasthouden. Iedereen bepaalt zelf wat hij speelt en welk instrument hij daarbij gebruikt maar daarna staat het wel vast'.
Ben je niet bang dat alleen drums op den duur gaat vervelen?
Stefan: 'Dat krijg je bij elke muziek op den duur. We spelen live ook niet langer dan drie kwartier. Daarna is iedereen verzadigd. Verder gaan we in de toekomst ook meer stemmen gebruiken. Niet als zangstem maar als voortbrenger van geluiden. De stem als ritme-instrument'.
Op het podium zijn de vijf in het zwart gekleed en de haren zijn nat. Dat is om de eenheid van de band duidelijk te maken: ieder groepslid is een onderdeel van de ritmemachine en bij één fout loopt de machine vast.
Stefan: 'We houden ook een bewuste afstand tot het publiek omdat uiterste concentratie noodzakelijk is. Als die concentratie er niet zou zijn zou de muziek zijn perfectie verliezen en daarmee ook de kracht'.

TOMAHAWK

De groep zondert zich een half uur voor een optreden af om zich te concentreren, dan wordt de kans op fouten minimaal. Stefan: 'Dat is het opladen van de accu'. In een normale band is dat volgens hem niet zo hard nodig: 'In deze band ben je een schakel van een systeem dat valt met jouw falen. In een gewone groep kan een fout beter worden opgevangen'.
Jac: 'Je kunt het het beste vergelijken met een rockband met twee drummers die dezelfde partij spelen. Als de twee op een gegeven moment niet meer gelijk slaan gaat het helemaal fout. Met één drummer is dat wel op te vangen maar bij Motel Bokassa werken we zelfs met vijf drummers'.
Oh ja, hoewel alle nummers van Motel Bokassa instrumentaal zijn hebben ze wel titels, werktitels noemen de groepsleden het zelf. Het hadden net zo goed cijfers kunnen zijn maar nu zijn het namen geworden die voortvloeiden uit een lollige bui: zoals bijvoorbeeld 'D i x o n', 'V en D' en 'H e l' maar de leukste is toch wel 'W h e r e D i d I B u r y M y T o m a h a w k?'

tekst: Erwin Blom

Vier jaar bestaat de Engelse band Crispy Ambulance. Pas geleden maakte de groep haar eerste echte toernee door Nederland, terwijl ook Duitsland en België even werden aangedaan. Nederland beleefde hiermee een primeurtje, want zelfs in hun thuisland komt de groep niet verder dan een incidenteel optreden.
Wat moeten we hiervan denken? Koudwatervrees? Nee, dat is al te banaal; hier steekt meer achter. Crispy Ambulance heeft zo haar eigen filosofie, vervat in een eigentijdse ethiek. Een ijzersterk recept dat elk spoor van verveling verdrijft.

Alan Hempsall (zang) en **Robert Davenport** (gitaar) vormen begin 1978 een duo onder de naam Crispy Ambulance. Een paar weken later al staan ze op de planken in een plaatselijk jongerencentrum. Uitwerking van de ideëen die bij hen leven blijkt meer mankracht te vergen en in het najaar is de line-up compleet met bassist **Keith Darbyshire** en drummer **Gary Madely.** Het eerste tastbare resultaat van de samenwerking is de single From the cradle to the grave/ Four minutes from the front-line op het eigen Arual Assault label.
Van een eigen richting is nog geen sprake. De jongens lijken veel te veel naar The Cure te hebben geluisterd. Wel is al af en toe iets te horen van de gespannen ingetogenheid die de groep nu kenmerkt. De lijnen naar een eigenzinniger toonzetting zijn uitgezet.
Zomer 1980 sluit Crispy Ambulance zich aan bij Factory Records. De vage belofte van de single wordt maar half ingelost met de 10 inch Unsightly and serene. Een overgangsplaat.

KWAAL

Daar het nu echt interessant belooft te worden, is het zaak de betrokkenen zelf aan het woord te laten.
Alan: 'Omstreeks die tijd hadden we al een heel duidelijke visie ontwikkeld over wat we artistiek gezien wilden. Elke plaat, elk optreden moet een statement zijn, onafhankelijk van de rest van het werk. Natuurlijk heeft alles raakvlakken, je mag ook best refereren aan vroeger materiaal. Maar we gaan er dan wel vanuit, dat we steeds naar andere invullingen blijven zoeken. Het herhalen van jezelf heeft volgens ons geen zin. Voor het tegemoetkomen aan een bepaald verwachtingspatroon, wel, daar zijn de platen voor. Die kan men thuis afdraaien zo vaak als men wil. Voor ons is zo'n produkt af, een vastgelegd statement, waar je verder niet bij stil hoeft te blijven staan. Als je dat wel doet en je blijft maar repeteren, dan wordt het een zelf-parodie, een kwaal waar vooral in de jaren zeventig veel bands aan leden'.
Ja maar, probeer ik de sympathieke spraakwaterval af te remmen, geef daar nou eens een voorbeeld van uit de praktijk.
'Het beste voorbeeld is de 12 inch (Presence/ Concorde Square, Factory, juni 1981- PvG). Dat was een stroomversnelling in onze ontwikkeling. De voorgaande singles waren toch vrij primitief van opzet, maar deze songs waren iets heel anders, zwaarder gearrangeerd, meer sophisticated, euforisch misschien. De lengte heeft er ook iets mee te maken. Onbewust probeer je met twee van die lange songs het gevoel over te brengen van: pas op mensen, we slaan een andere richting in'.
Robert Davenport, die zojuist is aangeschoven, knikt bedachtzaam en buigt het betoog in een andere richting om. Over de eerste elpee, The Plateau Phase, die vlak na de toernee zal worden uitgebracht.
Robert: 'Het is het beste wat tot nu toe uit onze vingers is gekomen. Het past weer in het filosofietje dat je net van Alan hoorde. Aan de ene kant markeert de plaat een fase in onze ontwikkeling, maar daarnaast verschilt het weer zoveel van voorgaand werk, dat je het rustig vernieuwend mag noemen. Bovendien is het geen momentopname zoals bij een single, maar de neerslag van een heel scala van indrukken, emoties en stemmingen dat een beeld geeft van een bepaalde periode uit het leven van vier jongens die zich Crispy Ambulance wensen te noemen'.
Van alle vier?
'Ik kan me die vraag wel voorstellen. Vaak heb je in een band één of twee dominerende figuren en dat komt ook uit het materiaal naar voren. Wij werken als een democratisch geheel, waarbij iedereen evenveel ruimte krijgt. Niemand is echt individueel bezig, we zullen ons niet zo gauw van elkaar afzonderen en alleen dingen gaan doen. We behalen het meeste rendement uit de samenwerking'.
Hoe komt dan bijvoorbeeld een song tot stand?
Alan: 'We just jam around. Bij alles wat we doen staat de tape-recorder aan. Als we zo een tijdje bezig geweest zijn, luisteren we het samen af en pikken de fragmenten eruit die we kunnen gebruiken. Met de teksten lag het in het begin wat moeilijker. Maar nu zijn we inmiddels zo goed op elkaar ingespeeld dat ook die zeg maar democratisch tot stand komen. Hoe dat proces zich precies voltrekt, is moeilijk onder woorden te brengen. Kom eens een middag luisteren, zou ik zeggen'.

PRINCIPES

Wie met ethische, voor mijn part een beetje filosofische beginselen wenst te werken, moet die natuurlijk op alle facetten van het werk kunnen en durven toepassen. De Crispies doen dat dan ook consequent, want wat voor de platen geldt wordt ook geprojecteerd op de optredens.
'Het zit heel logisch in elkaar', zegt Robert zelfverzekerd. 'Vergeleken bij andere bands beperken wij het spelen voor publiek tot een minimum. Dat heeft weer alles te maken met die statements. Ook een optreden heeft voor ons alleen waarde als een unieke, eenmalige gebeurtenis, op die plaats en op die tijd. Verder gaat het niet. Het volgende concert moet weer iets heel anders zijn, mag geen herhaling van het voorgaande worden. Dat vraagt een benadering die altijd uitgaat van de kwaliteit van iets, kwantiteit wordt dan een per definitie irrelevant begrip. Begrijp je?'
Nog niet helemaal. Ik zit nog met de vraag: ben je op dit moment niet in tegenspraak met je eigen principes? Jullie maken nu immers wel degelijk een tour.
'Dat is ook wel zo. Het is ook min of meer een economische noodzaak dat we het zo doen. Je kunt nu eenmaal niet steeds als je zin hebt de plas oversteken om even een concert te doen. Het zou perfect zijn om één performance per maand te doen. In Engeland kan dat wel, maar nu we hier toch zitten, doen we maar meteen een, overigens bescheiden, toernee, omdat je niet zo vaak de kans krijgt in het buitenland te spelen. Maar nogmaals, helemaal ideaal is het niet'.
Heb je het idee dat de muziek overkomt?
Alan: 'Ja, ik geloof het wel. Het is heel verfrissend om hier te spelen. Het publiek is hier veel minder vooringenomen dan bij ons. Ze wachten af en luisteren, voordat ze met een oordeel komen. In Engeland ligt het allemaal al zo'n beetje vast. Ook de muziekpers heeft daar last van. Nu schijnen wij weer 'uit' te zijn. Alles wat van Factory komt wordt nu de grond in geschreven. Een jaar geleden konden ze geen kwaad doen. Nu is Factory blijkbaar niet meer in de mode, zo werkt het'.

PERFORMANCE

Terug in Engeland liggen er alweer nieuwe plannen op uitvoering te wachten. In mei verschijnt de 12 inch Sexus, naar het gelijknamige boek van Henry Miller. In maart vindt in Manchester een eenmalig optreden plaats dat het karakter heeft van een muzikale videoperformance. De visuele uitvoering verzorgen enkele voormalige leden van Throbbing Gristle. Crispy maakt de muziek en voert die synchroon met de video-projecties uit. Hier blijft het voorlopig bij, verklaart Alan spijtig.
'We zouden het liever wat vaker doen. Het materiaal is echter nogal duur en moeilijk te vervoeren. Jammer, want het zou interessant zijn een aantal verschillende performances te doen met de beschikbare middelen. Niet te vaak natuurlijk, want het moet een unieke. . .'
Hij schatert het uit, als ik de zin moeiteloos van hem overneem. Wie zei ook alweer dat het herhalen van jezelf zinloos is?
Einde statement.

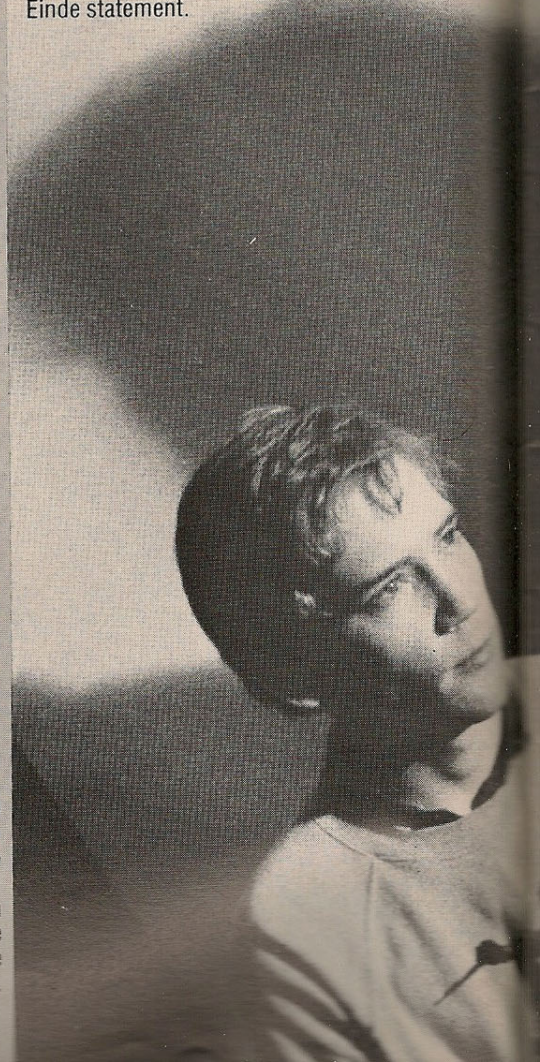

EENMALIG STATEMENT

tekst: Pim van Galen
fotografie: Roy Tee

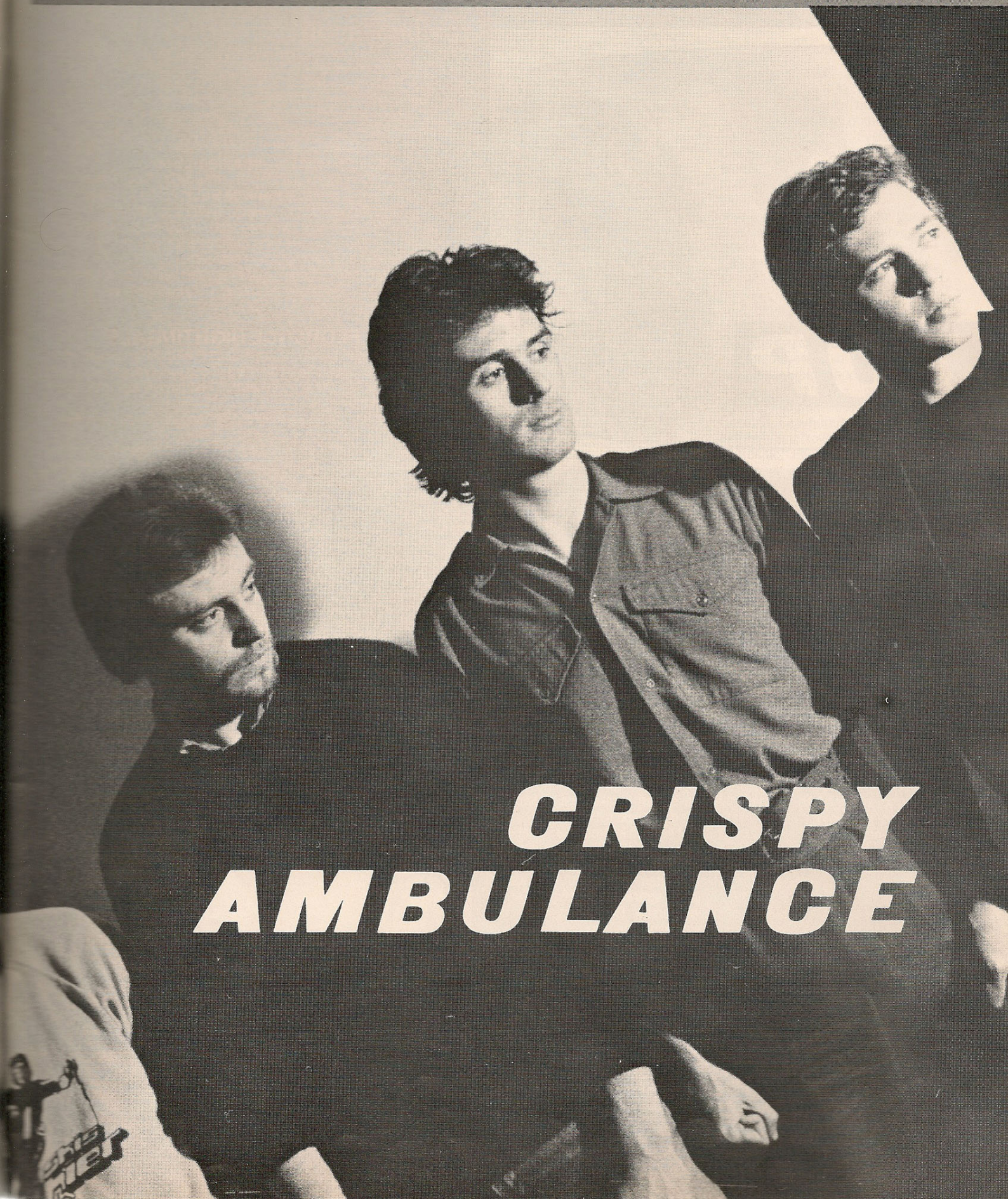

CRISPY AMBULANCE

tekst: Erwin Blom

EXPERIMENTEREN MET CLICHÉ'S

De gebroeders Bass en H.W. Blom in het Zwolse jongerencentrum Hedon: twee personen in een keurig pak tussen een zaal vol hardcore-punks. Niet de meest geëigende omgeving om hun te interviewen maar een compromis om één van beide partijen een lange reis te besparen. Afkomstig uit de kop van Overijssel, vormen zij het duo Top Dogs? dat onlangs de elpee 'Funny Farm Residents' op het Funny Farm-label uitbracht. Funny Farm is een uitdrukking in het Engels voor gekkenhuis of, netter gezegd, psychiatrische inrichting. Bass en H.W. zijn dus de bewoners van die inrichting.

Wat bedoelen jullie eigenlijk met die titel?
Bass: 'De elpee is uitgebracht als bezigheidstherapie voor Hans (H.W.). Hij kwam net uit een gekkenhuis en samen spraken we af om drie maanden lang onafgebroken muziek te gaan maken. Hans zou zo iets te doen hebben. Toen we drie nummers af hadden kwamen we op het idee om in eigen beheer een elpee uit te brengen die uiteindelijk voor een groot deel door onze moeder werd gefinancierd. Funny Farm slaat dus op het gekkenhuis waar Hans in heeft gezeten. Ikzelf ben ook zes weken totaal maf geweest. Verder heet mijn vier sporen-studio 'Funny Farm', omdat daar vaak dwaze toestanden heersen. De plaat is echter ont staan om Hans uit een Funny Farm vandaan te houden'.
De plaat moet worden gezien als een projekt van de twee broers, waarbij vrienden hebben bijgestaan door enkele partijen voor hun rekening te nemen. De broers konden zoveel tijd vrijmaken doordat ze beiden een uitkering genieten ('We zijn gesubsidiëerd', zeggen ze zelf).
Vanwaar eigenlijk de naam Top Dogs?
H.W.: 'Het is plat Amerikaans voor hoge heren, de mensen in the Penthouse. Wij hebben die naam wat gerelativeerd door er een vraagteken achter te plaatsen. Het blijft dus altijd discutabel of we Top Dogs zijn. Op de voorkant van Funny Farm Residents zie je ons staan in een net pak, op de achterkant zie je ons nog wel met die nette colbert-jasjes maar daaronder hebben we alleen een onderbroek aan. De keerzijde van de Top Dogs'.

TOP-UNDERDOG

In een persbericht noemen Bass en H.W. hun muziek 'moderne rhythm and blues, muziek met zwarte invloeden plus de nodige rock 'n roll en electronische ingrediënten'.
H.W.: 'De naam rhythm and blues moet je wel letterlijk nemen. We zijn met zijn tweeën en omdat ik drum, neem ik het rhythm-gedeelte voor mijn rekening. Hans speelt veel van de andere partijen en zorgt daarmee voor het blues-deel. Blues moet je niet zien als muzieksoort maar als iets, dat in elke muzieksoort voor kan komen: gevoel'.
De man die veel van de aanvullende partijen op de Top Dogs?-elpee voor zijn rekening heeft genomen is **Henk de Bour.** Achter zijn naam staat op 'Funny Farm Residents': 'keyboards, synthesizer, strings'.
Hij is ook meegekomen naar Zwolle en zegt over zijn rol bij de opnames: 'Ik ben als Top-Underdog het liefst ondergeschikt aan de Top Dogs? maar wel om later niet ondergeschikt te blijven'.
Wat hij hiermee bedoelt is onduidelijk, misschien bedoelt hij dat door het meemaken van zo'n elpee veel te leren is. Dat zou hij dan voor zichzelf kunnen gebruiken.

MODERNE FLORENCE NIGHTINGALE

De Top Dogs? zeggen dat ze met hun muziek in de rocktraditie opereren, maar dat ze daar moderne invloeden aan hebben toegevoegd. Ook bij het opnemen van de nummers willen ze zich niet binden aan traditionele opnametechnieken.
H.W.: 'Alles wat we doen is eigenlijk een samengaan van cliché en experiment'.
Bass gaat verder: 'Met de opnames schoppen we ook tegen het normale gebeuren aan. Gewoon opnemen met goedkope microfoons en veel hoog en laag kan ook best goed gaan. Zo ben je met normverschuiving bezig door perfectie niet voorop te stellen, maar intentie zeker zo belangrijk te vinden'.
Het nummer van Top Dogs? dat op de Vinyl-flexi staat heet 'Love You For Your Uniform.
H.W.: 'Het nummer vertelt het verhaal van een ik-persoon die een verhouding heeft met een persoon in wit op rubberen schoentjes. Een verpleegster dus. De liefde van de ik is niet gericht op de persoon maar op het uniform, hij weet dus niet of hij elke avond weer op dezelfde verpleegster verliefd is. Het nummer is eigenlijk een moderne versie van het Florence Nightingale-verhaal, dat is ontstaan toen ik de zin 'I Love You For Your Uniform' bedacht'.
Tijdens het gesprek in Zwolle komt Henk de Bour maar weinig aan het woord, het was door de herrie uit de geluidsboxen al moeilijk genoeg om Bass en H.W. te verstaan. Om dat goed te maken wil Henk afsluiten met een filosofische uitspraak. Tweezinnen die getuigen van een zekere zelfingenomenheid, of moet je dit zelfverzekerdheid noemen?: 'Top Dogs? is ontstaan door geschiedenis, Top Dogs wordt verstaan door geschiedenis'.
Een zelfingenomenheid die de naam Top Dogs? ondanks het relativerende vraagteken ook uitstraalt. Of dat terecht is moet ieder maar voor zich uitmaken.

TALKING MYTHIC LANGUAGE
see how water track on
your fragile face. I read
you like a book you're
so open. . .

there you go in anger,
in outbursts; fits of temper
inventing mythical reasons
speaking off the top of your head. . .
you may think that you mean it
but tomorrow you'll be different;
talking in a different language,
you won't mention this. . .

teksten copyright Martyn Bates

FILLED, FULL, FLOWING EYELESS IN GAZA

Op Vinyl's flexi deze maand 'Talking Mythic Language', een niet eerder op plaat verschenen nummer van 'Eyeless in Gaza'. 'Eyeless in Gaza' is **Martyn Bates** en **Peter Becker,** een Engels duo waaraan al eerder in Vinyl 5 aandacht werd besteed.

'Eyeless in Gaza' staat voor pure emotie door Martyn verwoord in ietwat obscure, maar altijd eerlijke lyriek, door Peter en Martyn samen verklankt. Aangrijpende muziek die opvalt door haar openheid, het eigenzinnige gebruik van traditionele popmuziekvormen en Martyns directe, ruwe manier van zingen. 'Eyeless in Gaza' vindt haar voorlopige hoogtepunt in 'Caughtin Flux', de tweede elpee (+ 12 inch) voor Cherry Red Records. Een monumentale plaat, extreem in introvertie, extreem in expressie. Een verslag van de, vaak moeizame, verkenning van het kale en donkere land van vage angsten.

'Eyeless in Gaza' spreekt verder voor zichzelf. Lees en luister. . .

De titel van de eerste Lemon Kittens langspeler, We buy a hammer for daddy, deed enigszins vermoeden dat oprichters Karl Blake en Daniëlle Dax nog niet geheel het immer op de loer liggende Oedipus-complex hadden doorgeworsteld. Desalniettemin liet het duo ons kennis maken met een vrij groot aantal intrigerende en hoogst merkwaardige geluidsflarden en -collages. Op 'We buy a hammer for daddy' doet een suggestief klankenscala dienst als decor voor vertellingen, die veelal geënt zijn op de rijke Engelse sprookjestraditie. Muzikaal dringen zich onweerstaanbaar vergelijkingen op met Pere Ubu, Henry Cow en Captain Beafheart, alleen ze zijn bedrieglijk. Lemon Kittens zijn namelijk gezegend met een grote dosis originaliteit.
Het Vinyl-interview met een der leden, Daniëlle Dax, vond al enige tijd geleden plaats, toen de groep acte de présence gaf bij het tweede Festival des Musiques Nouvelles in het Franse stadje Reims.

produktie: Pascal Bussy, Stephen Emmer en Xavier Martin

Met haar lange blonde haren en verder nogal introverte verschijning, heeft **Daniëlle Dax** iets weg van een geheimzinnige fee. Na lang aarzelen besluit ze uiteindelijk toch maar het een en ander te vertellen over haar werk, muziek en belangrijkste activiteit: de groep.
Nu ging het met Lemon Kittens niet zo goed in 1981. Inmiddels heeft men ook besloten niet meer samen te werken met **John Fothergill,** manager van het United Dairies label. Daaraan lag ten grondslag de gebruikelijke kink in de kabel: niet te vertrouwen. Royalties (opbrengsten, red.) werden ingehouden, platenpartijen werden in beslag genomen enz. enz. Ongeveer de laatste zes maanden van het vorige jaar was er vrijwel geen L.K.-plaat meer te verkrijgen in de importwinkels van zowel het moederland als op die van het vaste land. Nu, begin 1982, lijkt de zaak zich te herstellen. Er wordt met hernieuwde moed gewerkt aan een tweede elpee en ook aan soloprojecten. De groep is wèl voornemens de distributie in eigen hand te houden en om zelf optredens te gaan organiseren.
Nog wel voorzichtig zegt het duo voor haar eigen toekomst een 'bright light at the end of the tunnel' te zien. Verbaas je dus niet als Lemon Kittens plotseling opduikt bij jou in de buurt. Maar eerst terug naar het gesprek in Reims.
Wanneer werd de band opgericht?
'In feite werd de band begin '75 opgericht door **Karl Blake,** een basssist en mijzelf. Maar vandaag de dag vinden we dat Lemon Kittens pas werkelijk is begonnen toen het na talloze ontwikkelingen een duo werd. Tussen '75 en '80 hebben ongeveer zestien mensen in onze band gespeeld, onder anderen Marc Perry van Sniffin' Glue en Alternative Television, en zelfs de jazz saxofonist Evan Parker'.
Waar komt deze nogal vreemde naam Lemon Kittens vandaan?
'Wij hebben bewust voor een naam gekozen, die niet voor onze muziek representatief zou zijn. Trouwens, je kunt de twee woorden op verschillende manieren interpreteren. De meest voor de hand liggende is dat je 'lemon' met 'bitter' en 'kittens' met 'jeugd' associëert, dan krijg je dus 'de bittere jeugd'. Ik hou van zo'n naam, want hij klinkt als de naam van een echte popgroep terwijl onze muziek nu niet bepaald popmuziek is'.
Probeer jullie muziek dan eens te omschrijven. . .
'Wij trachten aan zoveel mogelijk muziekbronnen onze inspiratie te ontlenen, zonder dat wij ons bij voorbaat al tegen muziekgenres afzetten. Wij scheppen klanken en woorden om gevoelens uit te drukken'.
Wat voor gevoelens?
'Wij zoeken naar een manier om muziek te benaderen, die eerder intuïtief is dan voornamelijk door techniek gestuurde uitingen'.
Met intuïtief bedoel je improvisatie?
'Nee, wij proberen de energie van het onderbewustzijn te grijpen, teneinde haar door onze muziek, illustratie op de hoes en songteksten uit te drukken. En dat wordt moeilijker naarmate je vordert; dat kun je vergelijken met het verstoppertje spelen met de tijd en aanverwante zaken. Wij proberen ons te gedragen als de muziekinstrumenten zelf, waarvan een bepaalde kracht zich meester maakt, wat dan weer de muziek van de Lemon Kittens wordt. Is het duidelijk?. . .'
Ja, ja. . . En hebben jullie je eigen label opgericht?
'Eigenlijk heeft John Fothergill United Dairies midden '75 opgericht toen hij nog bij Nurse with Wound (collegaband uit Engeland, red.) zat. Het was toen nog de enige 'alternative' in het traditionele circuit van platenmaatschappijen en wi hebben alles zelf gedaan toen We buy a hammer for daddy verscheen. Alleen de distributie werd door Rough Trade, Virgin en Caroline verzorgd. Tot op heden zijn er 3000 exemplaren verkocht van deze elpee'.
Hoe zien jullie je eigen positie in de huidige Engelse muziek-scene?
'Ik heb maar al te vaak het idee dat een heleboel nieuwe bands alleen maar knoeiers zijn en niets anders! Mensen die Throbbing Gristle en Cabaret Voltaire imiteren en dan heb ik het nog niet eens over de meer traditionele popinvloeden die je terugvindt in de muziek van groepen als Josef K en anderen van dat label Postcard Records uit Schotland. Zelfs degenen die door funk worden beïnvloed komen in feite terug op een traditie. Wat het andere uiterste betreft; Nurse with Wound, Wite House of wijzelf worden door veel mensen als electronische oplichters beschouwd, dus. . . Maar volgens mij schuilt het probleem voor deze laatste groepen niet zozeer in muziek alswel in een slechte promotie'.
Maar is er dan geen misverstand, want jullie muziek gebruikt de rockcircuits zonder dat zij echt rock is. Zou je haar dan niet eerder 'nieuwe muziek' of experimentele muziek' moeten noemen?
'Onze muziek valt onder geen enkele categorie'.
O.K. . . maar als je er persé een etiket op moet plakken wat dan?
'Dit was de doelstelling van het United Dairies label: het uitbrengen van smeltingsmuziek die noch rock, noch klassiek, noch jazzy elementen als dominante factor zou hebben. En terugkomend op de problemen van de promotie, aangezien deze muziek tot geen enkele categorie behoort, is er geen radiostation dat onze platen draait. Een duivelse keerkring, niet?'

ERE JEUGD

T AAN EINDE TUNNEL

En zelfs platenwinkels hebben etiketten nodig om hun waren te presenteren. . .
'Ja, dus worden we in het vak 'rock' gezet, behalve misschien in een stuk of twee winkels in Londen, die een afdeling 'moderne muziek' hebben'.
Vertel eens iets over je samenwerking met **Robert Fripp.**
'Het heeft een paar maanden geduurd. Fripp vond Small Mercies erg goed en vroeg of ik hem wou helpen bij het vervaardigen van een discoversie hiervan(!). Ik weigerde uiteraard meteen en toen bood hij me aan om het idee achter dat stuk en vooral mijn manier van zingen te gebruiken voor een nummer op The League of Gentlemen, een elpee die toen nog moest uitkomen'.
Wat bedoel je met jouw manier van zingen?
'Ik denk dan vooral aan mijn accent. De manier waarop men in bepaalde streken Engels spreekt is zeer gearticuleerd en eigenaardig. Het effect hiervan is uiteraard niet mis'.
En wat denk je van het effect van je stem op Minor Man (eveneens van Fripp, red.).
'Het klinkt aardig, maar eigenlijk is het overbodig. De begeleidingsmuziek is goed, maar Robert's stem komt hierdoor niet goed uit'.
Waarom heb je dat dan gedaan?
'Ik heb het opgenomen zonder te weten wat de stijl van deze plaat zou worden en hoe de eindmixage zou uitpakken. Trouwens, ik hou niet zo van deze elpee. En nog minder van de gedachtengang die er achter zit, je plukt een idee uit een bepaald nummer om het vervolgens ergens anders te gebruiken zoals gebeurd is bij Small Mercies voor Minor Man. Het doet me een beetje denken aan bands, die een elpee volstoppen met zes al eerder uitgebrachte singels. Wij doen zoiets niet. Voor de compilatie van United Dairies deden we liever een onbekend nummer en idem dito voor de Cherry Red-sampler Perspectives and Distortion'.

Dat je naam met die van Robert Fripp werd geassocieerd is, neem ik aan, wel promotie geweest voor Lemon Kittens, of niet?
'Uiteraard. Ik denk echter niet dat dat voor ons zo belangrijk is geweest. Eigenlijk heeft mijn deelname aan Fripp's elpee niets extra's opgebracht en geeft het enigszins mijn creatieve vermogens weer'.
Ik heb het gevoel dat je door Fripp teleurgesteld bent.
'Ik had een paar interviews met hem gelezen en dacht, mede daardoor beïnvloed, dat hij er interessante ideeën op na hield en dat hij intensief leefde. Maar eigenlijk is hij niet zo; zijn positie is ook wel een moeilijke, want hij wordt van alle kanten onder druk gezet. Ik had gehoopt dat ik hem zou kunnen helpen bij het verruimen van zijn muzikale visie. Hij heeft constant een scala van supersterren om zich heen, weet je, mensen die eenzelfde bekendheid genieten en daar schiet je weinig mee op. Robert weet een heleboel van techniek, maar heeft een gebrek aan gedrevenheid. Dat is het, hij is te druk bezig met de techniek'.
Vertel iets over jullie betrekkingen met Cherry Red.
'Wij hebben maar één nummer bijgedragen (Wooden Brackets) aan 'Perspectives and Distortion', en dat was dus ook onze eerste samenwerking met hen. Wij hebben eigenlijk meer vriendschappelijke banden met de andere groepen die aan de compilatie hebben meegedaan, vandaar. Maar zonder twijfel zal het eens op toekomstige samenwerking met Cherry Red uitmonden'.
Daniëlle, je bent ook werkzaam als illustrator, wat doe je op het ogenblik?
'Ik heb verscheidene platenhoezen voor United Dairies en twee voor Fripp's League of Gentlemen en Let the Power Fall geïllustreerd. Ik zou graag van dat soort werk willen leven, naast mijn muzikale activiteiten. Maar ja, het is net zo als alles: je moet er keihard voor werken'.
In hoeverre staat Lemon Kittens' muziek op het podium vast en in hoeverre wordt er geïmproviseerd?
'Optreden is een teer punt. Ik moet bekennen dat wij nog steeds niet zijn geslaagd in het afronden van een goede stageshow. Het ligt vooral aan onze faciliteiten. Op het ogenblik beschikken we over te weinig apparatuur om als duo te kunnen opereren. Daarom hebben we in het verleden vaak met een bassist en een drummer gespeeld; dat liet aan Karl en mij meer ruimte over. Nu doen we dat niet meer, omdat dat te vervreemdend werkt op onszelf. Wij hebben bijvoorbeeld met een bassist gespeeld, die op technorock, jazzrock en dat soort stromingen geilde, en dat ging natuurlijk niet samen met onze muziek. Voortaan zullen we of met z'n tweeën of zelfs in ons eentje optreden'.
En lopen er nog andere projecten?
'Wij werken allebei aan soloplaten en ook aan de nieuwe groepselpee. In m'n eentje heb ik een paar videoprojecten gedaan en platenhoezen getekend. Toen wij de band oprichtten, leefden we in Reading en daar konden we altijd goed repeteren. Sinds anderhalf jaar wonen we in Londen en het werken daar valt niet mee. Maar op het ogenblik bestaat het grootste deel van ons werk uit het leren van opname techniek. Met het oog op onze toekomstige optredens. . .'

ROCK IN NEW

tekst en fotografie: Arjo van Harten

VIDEO NEW YORK

Het video-gebeuren in New York heeft zich de laatste jaren stormachtig ontwikkeld. Werkelijk van ieder zichzelf respecterend kunstenaar, van idealen bezield jong ondernemer, weekend-recreant tot en met hobbyclub is bezeten van het maken en/of bezitten van videotapes. Er zijn computers ontwikkeld voor het verkrijgen van allerhande trucages, zoals die ook al wel in Nederlandse pop-programma's te zien zijn. De mogelijkheden tot het maken van trucages zijn niet te overzien en leiden slechts zelden, vaak bij toeval, tot interessante produkties. Video is in New York uitgegroeid tot iets, waarvan het 'bijzondere' allang niet meer door de nieuwigheid van het medium wordt bepaald.
De in de VS bestaande Public Access Channels geeft particulieren de kans zelf geproduceerde video-tapes op een kanaal van het kabelnet te tonen. De grote stations pikken hier af en toe iemand uit. Het aanbod is echter groot en de giganten kunnen de kat uit de boom kijken.

Rockvideo ontwikkelt zich voor een groot deel in New York's club-circuit, dat ook wel aan video-kunstenaars de mogelijkheid biedt hun werk te tonen. Voornamelijk echter worden tapes gedraaid van bands. Alle grotere clubs hebben tegenwoordig verschillende mogelijkheden tot het bekijken van tapes. The Ritz bijvoorbeeld, vertoont via een projectiesysteem video-tapes op een bioscoopscherm boven de dansvloer. De Peppemint lounge laat de concertzaal vrijwel t.v.-loos, maar heeft de barruimte volhangen met tubes. Naast de radio is video op deze manier een prachtig middel geworden voor het promoten van bands. Het is evenwel een clubcircuit, waar je wel de juiste mensen op de juiste momenten over bijvoorbeeld betalen (liefst in contanten) moet aanspreken. De banken hebben de bankrekeningen van vele bankrupte en/of failliete clubs gesloten.

ADVANCED TV

Emily Armstrong en **Pat Ivers** van **Advanced TV** ondervonden dit na het onverwacht sluiten van Dancetaria. Bij die gelegenheid (1980) raakten zij een groot deel van hun materiaal kwijt, waarvan zij nog steeds niks terug hebben. Het enige wat ze ooit hebben losgekregen is een niet te innen cheque.
Pat en Emily creëerden in Dancetaria (door velen nog steeds de 'hottest club in town' genoemd) de video-lounge. Zij richtten, voor de vermoeide bezoeker van de dansvloer, een etage in met gemakkelijke zitjes voorzien van tv-toestel. Op de schermen vertoonden ze allerlei opnames, evenals films. Als er een live-band speelde, was dat tegelijkertijd te zien op de toestellen boven. Iets dat we tegenwoordig ook al wel (meestal op kleinere schaal) in Nederland tegenkomen.
Pat en Emily belichamen het idee van de video-deejay's. Zij draaien in clubs hun verzameling banden en gaan daarmee ook het land in. Hun collectie tapes behoort tot de grootste in Amerika. In 1975 waren beiden werkzaam in de organisatie rond Public Access. Daarna startten ze met opnames over het in CBGB's gehouden punkfestival en in 1979 kregen ze een eigen programma op de commerciële tv: Nightclubbing. Na Dancetaria richtten ze het totaal onafhankelijke Advanced TV op, waarmee ze het afgelopen jaar door Amerika toerden. Dit voorjaar komen ze onder andere naar Parijs en België.
Advanced TV, 193 Orchardstreet, app 4d, New York. Tel. (212) 2284947.

SOFT FOCUS

Anderen, zoals **Ed Steinberg,** maken banden in opdracht van de platenmaatschappijen en verhuren of verkopen deze direct aan clubs, platenwinkels of universiteiten. Ed's **Soft-Focus Productions** is een van de weinige,

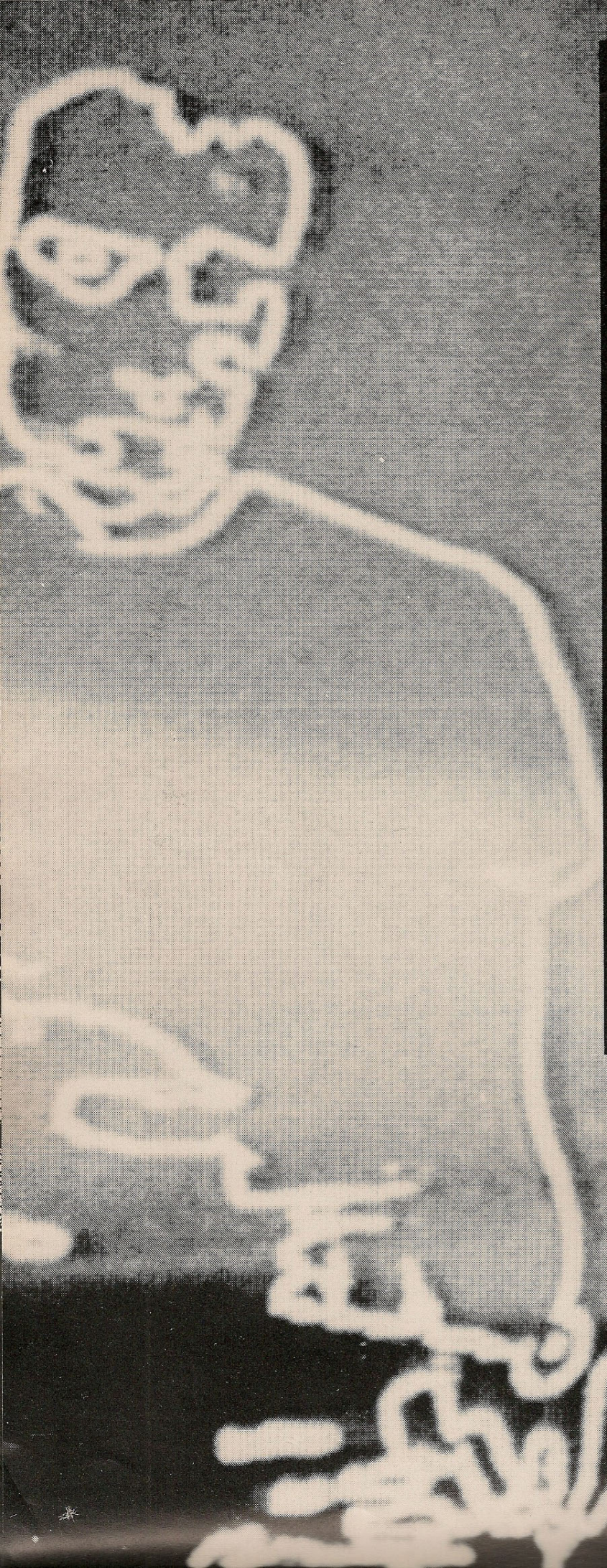

die er financiëel werkelijk op vooruit gaan.
Zijn tapes worden in het clubcircuit opgenomen onder de naam Rockamerica. Doel: 1. clubbezoekers een indruk van het 'gezicht' van de bands te geven; 2. platenmaatschappijvertegenwoordigers, die beroepshalve ook veel in de clubs verblijven, te interesseren; 3. clubs informatie verschaffen over hoe te boeken e.d. Onafhankelijke labels hebben de voorkeur als klant. Frog wordt de naam van de videoservice voor particulieren.
Soft Focus Productions, 41 East 20th Street, New York, NY 10003, tel. (212) 475 5791.

TSCHINKEL

Moet Ed in principe bereid zijn van elke band opnames te maken, enkel en alleen om die bands naam en identiteit te geven in het clubcircuit, beeldend kunstenaar **Paul Tschinkel** gaat volkomen op zijn persoonlijke smaak af bij het maken van zijn tv-programma Innertube (op Public Access). Paul maakt live-opnames in de clubs en bij hem thuis. Zijn direct opgenomen en niet na-gesynchroniseerde tapes nemen een bijzondere plaats in tussen al het electronische geflikker, dat ik ondertussen gewend ben.
Paul Tschinkel is als beeldend kunstenaar al een jaar of tien bezig met video. Van hem is ooit in Kijkhuis te Den Haag te zien geweest: Art in New York, op Public Access met Innertube. In 1979 startte hij met live-opnames van bands in zijn programma, te beginnen met The Plasmatics. Verder o.a. Cramps, Contortions, Ramones, Lydia Lunch, DNA, Dead Kennedies en Tuxedomoon. Hij is in het bezit van vrij unieke opnames van Johnnie Thunders, die in ruil voor wat genotsmiddelen bij Paul thuis een paar songs vertolkte voor diens camera. Gesprekken met commerciële tv zijn nog in een stadium dat niets officiëel is vastgelegd.
Paul Tschinkel, 148 Greenestreet, New York. Tel. (212) 966 7446.

VIDEOWEST

Zeer professioneel opgezet tot het maken van video-produkties is het in San Francisco zetelende **Videowest.** Het bekendst door hen op tv gebrachte programma is Back-stage Pass, waarin muziekgedeelten worden afgewisseld met stukken waarin muzikanten over zichzelf en hun bands praten.
De eerste maandag van het nieuwe jaar ben ik aanwezig bij de opnames die **Nicky Glasser** (Videowest) maakt, in de etalage van de New Yorkse platenwinkel Bonaparte, van Gang of Four. Een performance-achtig geheel, uitmondend in een ham- en cheeseburger smijtpartij.
Videowest werd in 1978 opgericht onder de naam Pacific-time in Marin-County. Programma's worden uitgezonden op Public Access. Sinds vestiging in San Francisco is de naam in Videowest veranderd en in 1979 zendt het PBS-station in die stad Best of Videowest uit. Het doel van Videowest is om op zoveel mogelijk landelijke stations uit te zenden: programma's zijn naast Back-stage Pass Nightflight en Take Off. De twee laatste handelen ook over items als kunst en film. Test-Tube is een experimenteel programma voor onafhankelijk gemaakte video- en filmprodukties.
Nieuw is Wavelength, een humoristische show over heersende stromingen, afgewisseld met uitingen daarvan. Behalve met de grote platenmaatschappijen is er ook sprake van samenwerking met Stiff en Humans (San Francisco).
Videowest, 735 Harrison, San Francisco, California 94107. Tel. (415) 957 9080.

TERUG BIJ AF

Iets ten westen van Manchester, het hoofdkwartier van het Engelse Factory-label, ligt de badplaats Blackpool. Het hier gevestigde Section 25 komt door toedoen van wijlen Ian Curtis en Joy Division in aanraking met Factory, nadat ze samen een optreden verzorgden in Blackpool. Anonimiteit behoort dan tot het verleden.
In hun muziek is duidelijk de invloed van Joy Division waarneembaar, hoewel de groep wel degelijk een eigen identiteit heeft. Sobere, melancholieke muziek waarin de emotie steeds voelbaar is. Door het vertrek van de gitarist en één van de drummers, zijn de twee broers Vin en Larry Cassidy weer teruggekeerd naar het punt waar ze in 1977 zijn begonnen. Het accent is hierdoor nog meer op het gebruik van ritme komen te liggen.

Vin, die met zijn crisis-jaren-pak en gemillimeterde haar zo weggelopen schijnt te zijn uit de Engelse tv-serie 'Coronation Street' zegt over de kennismaking met Factory: 'Ian was erg enthousiast toen hij ons hoorde en bracht ons via Rob Gretton (manager J.D.) in aanraking met Factory-baas Tony Wilson. Onze eerste single 'Girls don't count' is toen door Ian Curtis geproduceerd. Daarna zijn er nummers van ons uitgebracht op de verzamelelpee Blackpool Rox, waarop songs van groepen uit Blackpool, en op Hicks from the sticks, een Rockburgh compilatie-album'.
Toen Section 25 de single Charnal Ground ging opnemen maakten ze voor het eerst kennis met Martin Hannett, die later ook hun elpee Always Now zou produceren. Het is bijna een vaste gewoonte dat Hannett Factory-groepen produceert en op laatstgenoemde elpee is zijn bemoeienis dan ook duidelijk te horen.

Zijn jullie niet bang geweest dat de sound van Martin Hannett ging overheersen boven jullie eigen geluid?

'Ja, dat wel, maar we waren niet zo goed op de hoogte met het opnemen van een elpee en zodoende van Martin afhankelijk. Dat is ook het vervelende van Factory. Het is voor hun zo vanzelfsprekend dat Hannett vrijwel alles produceert, dat daardoor de groep vaak op het tweede plan komt. Alles wordt voor ze bepaald, zoals de produktie en de vormgeving van de platenhoezen, dat zou moeten veranderen omdat hierdoor vaak de identiteit van de groepen in gevaar komt'.

Tapes

Binnenkort verschijnt de nieuwe elpee 'The key of Dreams', die door de groep zelf is geproduceerd en opgenomen in de eigen oefenruimte in Blackpool. Het geluid van de band is directer geworden en er zijn andere instrumenten aan toegevoegd, zoals een saxofoon, een piano en een synthesizer. Het vervelende is dat, door het vertrek van de gitarist, de groep niet in staat is de songs van de nieuwe elpee te spelen. Om dit gemis enigszins te compenseren is er een tweede drummer aangetrokken, maar vlak voor het eerste optreden in Nederland stapt hij weer op, omdat hij zich gekweld voelt door heimwee en persoonlijke problemen.
Vin: 'Het is een geluk dat **Gary Madely** kon invallen, (de drummer van begeleidingsgroep Crispy Ambulance) anders had deze tour misschien niet door kunnen gaan. Hetzelfde probleem hebben we met het vinden van een geschikte keyboards speler, zodat we genoodzaakt zijn backing-tapes te gebruiken. Alleen hebben we die wel zo gemaakt dat het niet te gestructureerd is, anders is er geen ruimte om te improviseren'.
De man achter het mengpaneel, **John Hurst,** blijkt voor de groep een belangrijke functie te vervullen. Van de groep krijgt hij alle vrijheid om tijdens het optreden aan de knoppen te blijven draaien.
Vin: 'John weet precies wat we willen. De meeste mixers stellen het geluid bij de soundcheck af en laten het daarna zo, maar van ons mag hij van alles blijven doen gedurende het optreden. Op die manier kan hij onze sound beïnvloeden, en het leuke daarvan is dat het elke avond weer anders klinkt'.

Traditie

Is door de huidige bezetting het uitvoeren van alle nummers wel mogelijk?

'Nee, alleen van de eerste elpee spelen we Babies in the Bardo, Dirty Disco en Inside Out. Voor de rest zijn het improvisaties. Voor ons is het op deze manier eigenlijk veel leuker, omdat je bij elk optreden veel gevoel in de muziek kunt leggen. Het publiek daarentegen verwacht vaak van ons dat we nummers van de elpee spelen, maar ja, in hoeverre moet je daar rekening mee houden. Het is echt zo'n Rock & Roll traditie dat als een groep een elpee gemaakt heeft, een tour gaat maken om die te promoten. Persoonlijk zou ik het leuker vinden als een groep een totaal andere set zou spelen, en dan het gevoel te hebben dat ik iets extra te horen krijg'.
Later op de avond spelen ze in Doornroosje voor een nauwelijks halfvolle zaal. Door een technisch mankement duurt het lang voordat de groep uiteindelijk gaat spelen. Ondanks het feit dat het optreden van korte duur is weet de groep indruk te maken door het bijna transcendentale gebruik van ritme. Het voortduren herhalen van dezelfde ritmische patronen geeft de muziek een hypnotiserend effect, zonder dat het vervelend wordt. Invaller Gary weet zich bijzonder verdienstelijk te maken door zijn drumwerk en het bespelen van de synthesizer; het gemis van een gitarist valt in het geheel niet op. Ondanks de minimale bezetting blijft de kwaliteit van de band op overtuigende wijze overeind.

tekst: Cornel La-Grouw/fotografie: Roy Tee

SECTION 25

BRUTUS

spec. 50&60 jaren kleding

Zwaan Hals 304 Rotterdam 010-675620
Waterlooplein Amsterdam
Shake & Bake Nieuwendijk 17 Amsterdam
Heavy Antique Hohenstaufestrasse 22
1000 Berlin 45 030 2131516

POOIERCIRCUIT

John Oomkes

!!!VALSHOEK

MEER AANDACHT VOOR MODERNE MUZIEK

Wel eens een oude tante proberen uit te leggen dat je popmuziek maakt en dat die bewust anders klinkt dan de smurrie-murrie van Luv, de Dolly Dots of hoe al die andere enige meidengroepen mogen heten? Opperste verbazing valt je niet zelden ten deel. Het is slechts één van de vele misverstanden die onder een groot deel van de bevolking leven ten aanzien van pop. Dat is nu eenmaal de ironie van het lot.

Ware cultuur wordt altijd traag herkend door de massa en als het licht doorbreekt kun je gevoeglijk vraagtekens zetten bij de mate van begrip. Jan de arbeider vindt de beentjes van Luv nu eenmaal prettiger dan de muziek van The Slits. Een CRM-ambtenaar valt eerder achterover van de conservatoriumopleiding van Rick van der Linden dan van de grensverleggende ideeën van Mekanik Kommando.

Verwarde geesten stoeien ook nog wel eens met het begrip commercie in relatie tot de popmuziek. Zij leggen dan geduldig uit dat iedereen nu eenmaal poen nodig heeft. De produktie van je pennevruchten kost geld, de distributie ervan ook al. En zolang de geldschieters maar geen remmende invloed op het creatieve proces uitoefenen 'zijn we waar we wezen moeten'. Dat laatste komt voor rekening van Sjeng Stokkink, een man die gepokt en gemazeld is in het rosse leven van de Nederlandse platenindustrie. 'De commercie staat voor de deur', roept deze valse profeet ook nog. Bekeert U voor het te laat is.

Stokkink houdt in de Vinyl-rubriek Invalshoek (nr. 10) een krachtig pleidooi voor de invoering van shirtreclame. Hij weet van een Nederlands groepje dat door de verhuur van advertentieruimte op de binnenhoes een plaatopname heeft kunnen bewerkstelligen. Doe ook zo, juicht Sjeng. Hij besluit de gotspe door ons een monsterverbond van de nieuwe popmuziek en het bedrijfsleven voor te spiegelen. Kun je je het voorstellen? PIL met achtergrondreclame voor Giroblauw, Ton Lebbink volgt Kees Brusse op als Shell-vertegenwoordiger? Ja hoor, meent de handige Stokkink, die en passant zijn protegées pusht omdat ie het niet kan laten.

Mijn oude tante zou het nog moeilijker vinden om Luv van Lebbink te onderscheiden. En ik kan haar niet ongelijk geven. Het ene produkt van het pooiercircuit onderscheidt zich nu eenmaal weinig van het andere, maar daarvoor moet je een fijnproever zijn. Maar roept U met Sjeng nog maar even in koor: De nieuwe popmuziek heeft de toekomst!

Vinyluv

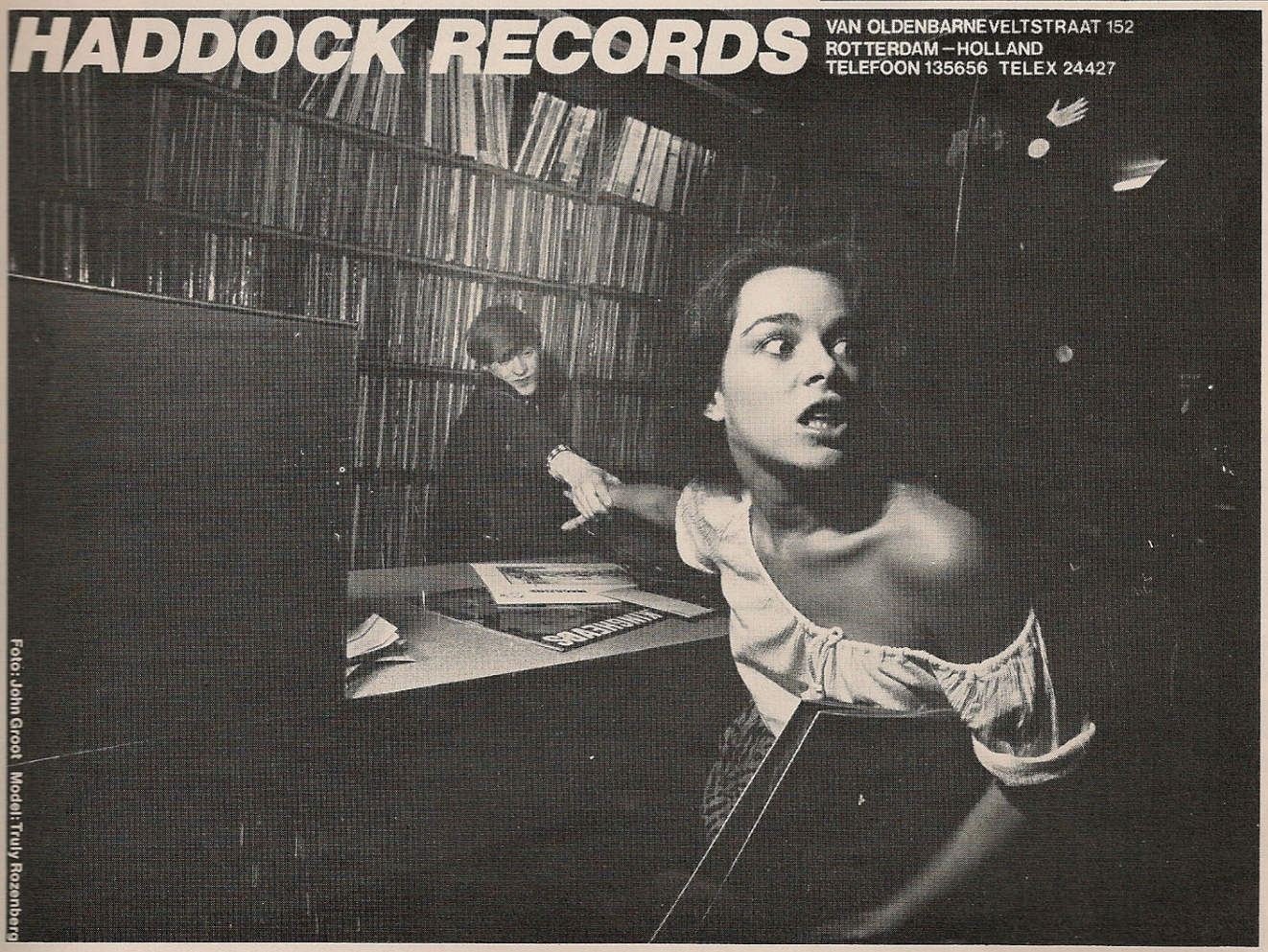

tekst: Harold Schellinckx

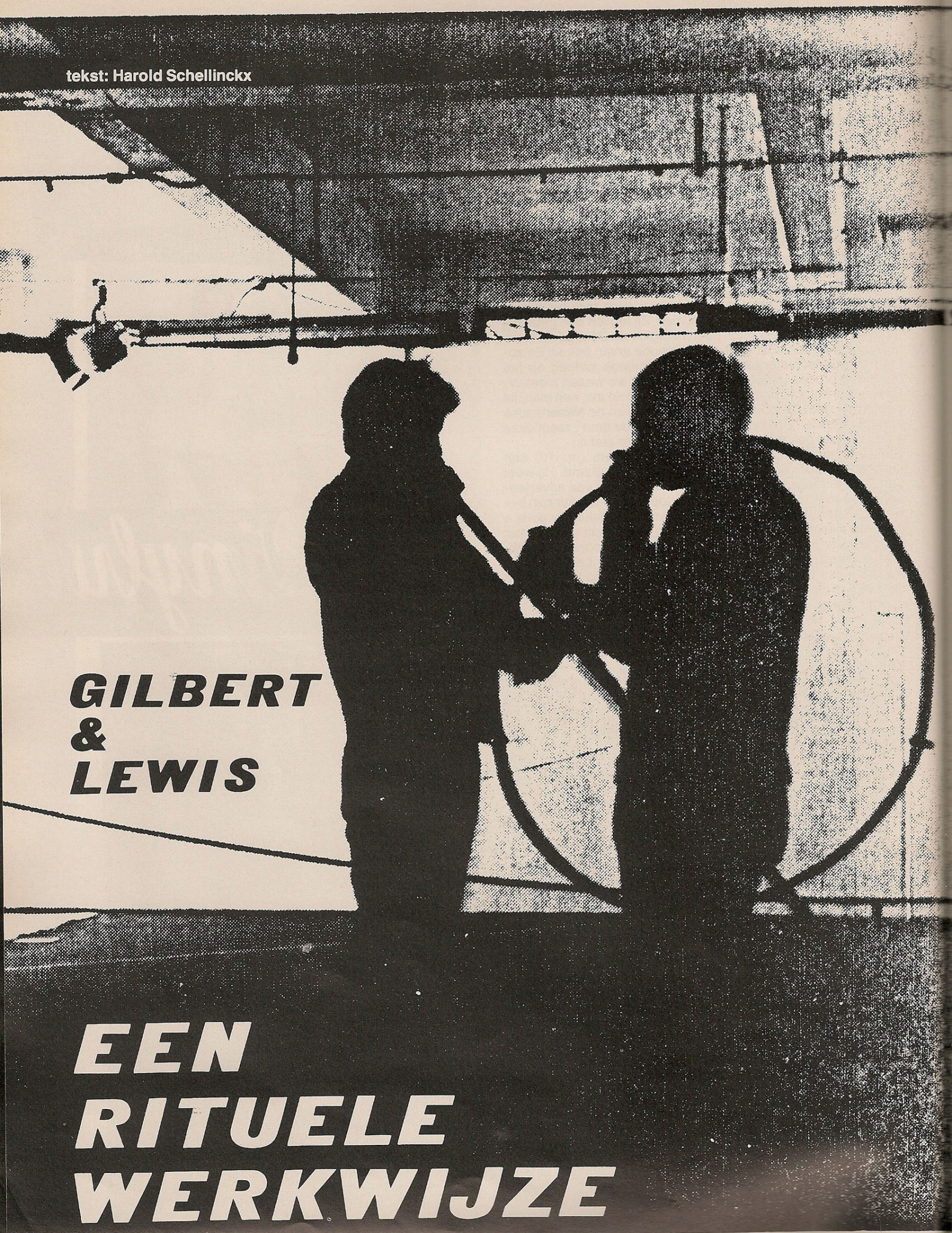

GILBERT & LEWIS

EEN RITUELE WERKWIJZE

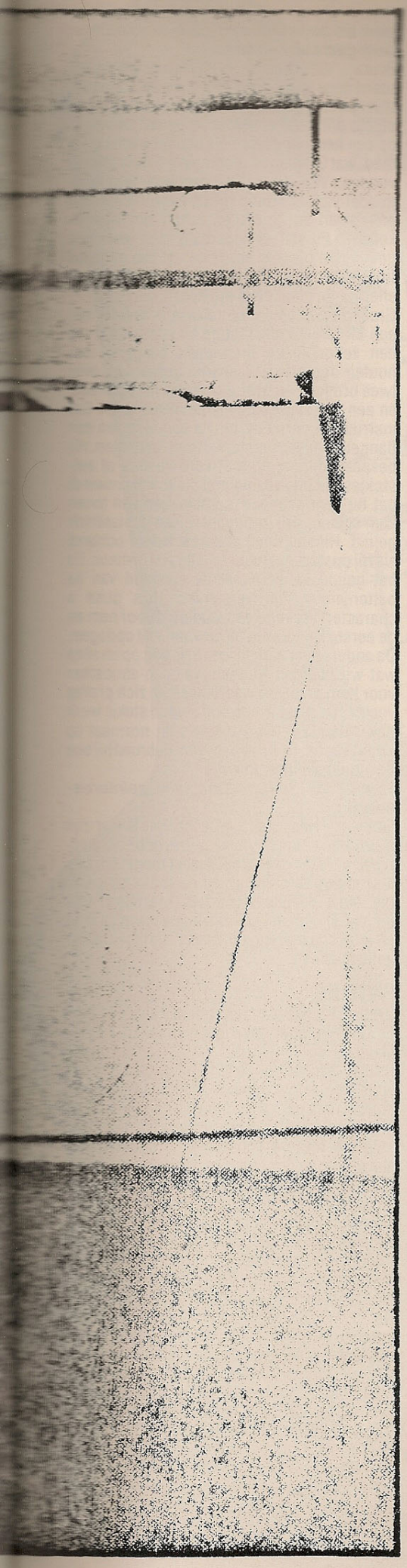

Een breuk met platenmaatschappij EMI en een laatste concert in Londen betekenen het voorlopige einde van de Engelse formatie Wire. De groepsleden storten zich echter vol energie op nieuwe projecten. Vorige maand namen we Colin Newman's activiteiten onder de loep. Deze keer richten we het zoeklicht op Gilbert & Lewis.

Bruce Gilbert *en* **Graham Lewis** *verrassen ons al heel snel onder de naam Dome met een serie korte songs en geluidsexperimenten. Dome 1 is een bijzondere plaat en een duidelijke keuze van de richting waarin Gilbert & Lewis zich wensen te begeven.*

Graham: 'Die eerste Dome-plaat was voor ons in de eerste plaats een reactie op de manier waarop Wire altijd gewerkt heeft. Wire-elpees werden langzaam en heel nauwgezet in elkaar gedraaid in een periode van zes tot acht weken in luxe 24-sporen-studio's. Toen **Geoff Travis** ons benaderde om iets voor Rough Trade te doen stelden we hem voor ons een elpee op te laten nemen in 36 uur in een kleine studio. Ons plan was veel van tevoren thuis opgenomen materiaal als uitgangspunt te gebruiken'.

Bruce: 'En in het eindresultaat stukken met heel verschillende geluidskwaliteit naast elkaar te laten bestaan, ook als constrast met de standaardkwaliteit van de gebruikelijke studioplaten. We wilden de studio op een andere manier gebruiken. Sommige van de stukken op Dome 1 bestaan volledig uit thuis opgenomen banden, andere zijn onstaan uit thuisopnamen en aangevuld, samengevoegd met in de studio opgenomen materiaal'.

Graham: 'Hoewel de overgang van Wire naar Dome op het eerste gezicht misschien groot lijkt is het voor Bruce en mij toch een heel logische stap geweest. We hadden al plannen in die richting, maanden voordat Wire bij EMI wegging, met name voor het uitbrengen van low-budget-platen, zonder uitgebreide promotie, iets wat binnen EMI onmogelijk bleek. Geoff was naderhand echter niet zo tevreden over het eindresultaat. Het was blijkbaar iets anders geworden dan hij zich had voorgesteld. Dat is de reden dat Dome tenslotte toch niet op Rough Trade uitkwam, maar op ons eigen label'.

'CUPOL'

Een tweede project, kort na het voltooien van Dome 1, is het instrumentale C u p o l, *dat op plaat via het 4 AD-label verschijnt.*

Graham: 'Cupol is in feite het eerste resultaat van onze samenwerking met illustrator **Russell Mills,** een samenwerking waarvoor al lange tijd plannen bestonden, maar waar we nog nooit de juiste vorm voor gevonden hadden. We kregen toen het aanbod een avond te organiseren in de Notre Dame Hall en we besloten voor ons muzikale deel van die avond een twintig minuten durend muziekstuk te bedenken waarvoor Russell een decor- en toneelontwerp zou maken. Cupol was bedoeld als achtergrond/begeleidingstape voor die avond, waar we op in konden spelen en andere geluiden en structuren aan toe konden voegen. En vocalen, die niet op de plaat voorkomen.

We waren rond die tijd erg geïnteresseerd in het werken met ritme, op zo'n manier dat melodie gesuggereerd wordt door het ritmegebruik, in plaats van door extra toegevoegde melodie-instrumenten. En dat was waarschijnlijk ook gedeeltelijk een reactie op vooral later Wire-werk, dat heel erg op melodie en melodie-instrumenten georiënteerd was, iets wat vooral te wijten was aan de invloed van Colin en producer **Mike Thorne'.**

Bruce: 'Uitgangspunt voor Cupol was een twintig minuten durende ritmeboxtape en een evenlange ritme-tape in tegenfase. Het stuk werd verder opgebouwd door iedere keer de tape van begin tot eind af te spelen en stukje bij beetje verder op te bouwen'.

Graham: 'We werkten er drie dagen aan en in feite werd het stuk gedurende die tijd constant gespeeld. Het was heel interessant om het effect te zien dat die manier van werken had op de mensen die erbij betrokken waren, hoe die constante dreun op iedereen inwerkte en het gedrag beïnvloedde. Het stuk werkte door, in de pub als we pauzeerden om iets te drinken, 's avonds als ik in bed lag.

We hadden geen tijd om echt te oefenen voor het concert in de Notre Dame Hall en daarom ook was deze werkwijze heel geschikt, omdat iedereen die erbij betrokken was het zo vaak gehoord had, dat het een deel van onszelf was geworden.

We benaderden de avond vóór het concert een Japanse vriend van Russell om als performer tijdens het concert het decor op te bouwen, we schreven diezelfde avond een tekst, gebaseerd op de Russische invasie in Afghanistan, die zich rond die tijd afspeelde. De dag zelf organiseerden we iemand om de belichting te doen, Bruce speelde bas, ik gitaar en Russell speelde voor het eerst in zijn leven op een synthesizer. Het was een grote sprong in het donker. Alles hing op een hele vreemde manier samen. De plaatsen waarop ik de tekst gebruikte werden bijvoorbeeld bepaald door de belichting. Ik kon namelijk enkel zingen als er genoeg licht was om de tekst te lezen. Een spannende ervaring en we konden pas bepalen hoe en óf het gewerkt had toen we naderhand dia's zagen en de geluidsopnamen hoorden'.

STUDIO

Werken aan Dome 1 en Cupol geeft Graham en Bruce een groeiend vertrouwen in werken met de studio als compositie-middel. Een muziekstuk wordt bedacht, krijgt vorm én wordt voltooid met als belangrijkste hulpmiddel de multi-track en de mengtafel. Een manier van werken die discipline en gerichtheid vereist. Iets wat Gilbert & Lewis pogen te bereiken door voor het werken in de studio bepaalde rituelen te construeren.

De opname van Cupol is een voorbeeld van zo'n ritueel. In plaats van het stuk op te bouwen door kleine stukjes geluid toe te voegen, de band door te spoelen, weer iets toe te voegen, enzovoorts, stellen zij dat iedere toevoeging gepaard gaat met het volledig afspelen van het stuk zoals het op dat moment is. Deze 'rituele' werkwijze voeren zij verder door bij de opnames van Dome 2.

Graham: 'We besloten dat het nodig was voor een bepaald vocaal effect dat Graham tijdens het zingen op zijn rug lag. Om hiervoor de juiste sfeer en een grote mate van beslotenheid te creëren hebben we een tent in de opnameruimte opgezet, waarin Graham ging liggen met de microfoon vlak voor zijn mond'.

Belichting en sfeer worden zo tot onverbrekelijke en belangrijke onderdelen van werken in de studio; opnemen wordt een performance an sich.

Graham: 'We zoeken vaak naar oplossingen voor problemen die we bij de constructie van stukken tegenkomen door klappen uit te delen op alles wat maar los en vast staat in de studio. We lopen rond met contactmicrofoons die we op diverse plaatsen bevestigen en waarmee we klappen op allerlei materiaal opnemen. Of we lopen rond inde verduisterde opname-ruimte en breken flessen, stukken glas. Van die opnames gebruiken we dan naderhand misschien maar één of twee tape-loops, maar het is voor ons een belangrijke manier van werken en veel vruchtbaarder dan oplossingen zoeken op een gitaar of toetseninstrument. Wat gebeurt is dat je unieke handelingen verricht, je maakt je eigen instrument en de geluiden die je voortbrengt zijn nooit door iemand anders op die manier en in die vorm voortgebracht.

Bruce: 'Hoewel bezoekers wel eens raar opkijken als ze ons op handen en voeten met microfoontjes over de grond zien kruipen'.

Graham: 'Het zou trouwens onmogelijk zijn voor ons om al dit soort dingen te doen zonder de fantastische hulp van de technici **Eric Radcliffe** en **John Fryers** in de Blackwing studio's, die godzijdank niet die chauvinistische rock'n roll-houding hebben die je in de meeste studio's aantreft, zo van 'dat is de manier waarop die en die ook opnemen en zo doe je dat nou eenmaal'. Eric en John zijn bereid om hun apparatuur echt te gebruiken en intensief met ons samen te werken. Zoals bijvoorbeeld voor '3 R 4', een plaat die voortkwam uit ideeën die niet voor Dome 2 gebruikt konden worden en waarbij de technicus tijdens de opnames constant moest tellen om de goeie geluiden op de juiste plaats te krijgen'.

'WATERLOO'

Ik zag een paar maanden geleden de tentoonstelling van jullie en Russell in de Waterloo Gallery. En ik moet zeggen dat dat een vreemde ervaring was. Ik kwam in een grote betonnen ruimte vol vage sculpturen, speakers waaruit een tapeloop met stemmen klonk, microfoons aan het plafond, en briefjes bij de ingang die je moest ondertekenen met de verklaring dat eventuele ongelukken die je overkomen als je de draden aanraakt voor eigen risico zijn. En er was geen levende ziel binnen of buiten het gebouw te bekennen. Ik vond het een eng statisch gebeuren.

Graham: 'Ik denk dat je op het verkeerde moment geweest bent'.

Bruce: 'Onze bedoeling was om als het ware de studio naar buiten te brengen. De visuele aspecten van het gebeuren, de installaties die we samen met Russell opgebouwd hebben uit materiaal dat we in het gebouw, een ouwe fabriek, vonden, waren bedoeld als geluidsbronnen of als uitgangspunt voor een ritueel. D'r is een goed woord voor . . .eh. . . utilitarisme. Met het utilitarisme als uitgangspunt zijn we vier weken lang in die ruimte aan de slag geweest, veranderen van de installaties via rituelen, afspelen van banden die we met gebruikmaking van de akoestiek van de ruimte weer opnieuw opnamen, dan weer afspeelden, weer opnemen, enzovoorts'.

Graham: 'Ik denk dat jij op een dood moment binnengestapt bent. Die vier weken hebben ons in ieder geval een schat aan bandmateriaal opgeleverd en een compilatie/manipulatie van die banden verschijnt binnenkort als LP via Cherry Red Records.

Een belangrijk uitgangspunt was ook dat we op die manier het tijdsaspect van opnemen veranderden. Niet kort, geconcentreerd werken in een studio, maar lange tijd, bijna routinematig in een andere ruimte. Ook bij de opnames van Dome 3 speelde de verandering in de tijdschaal een grote rol. In plaats van een aantal dagen achter elkaar werken hebben we de opnames over een lange periode verspreid, ongeveer één dag per maand, en de som van al die verspreide dagen vormt Dome 3.

Een kritiek op Dome 3 die ik veel gehoord heb is dat het een slecht geproduceerde plaat zou zijn. Als de productie al anders is dan gebruikelijk dan is dat een bewuste keuze geweest. We hebben bijvoorbeeld opzettelijk de einden van de stukken ruw gelaten zodat je als het ware het geraamte van het stuk aan het eind kunt zien en daaruit kunt opmaken hoe het in elkaar zit. En om niet in een van die prachtige studioclichés te vervallen die gebruikt worden om iets 'netjes' af te sluiten. De feedback op 'Paperback Writer' is daar trouwens een fraai voorbeeld van'.

DOME RECORDS

Naast de drie Dome-elpees verschenen op Gilbert & Lewis' Dome-label een single, 'A C Maria' en een LP van de uit de Colin Newman Band bekende **Desmond Simmons.**

Desmonds elpee was voor mij teleurstellend omdat hij zo duidelijk bleek te werken op een manier die hij via Wire, Colin's en jullie latere werk geleerd heeft, zonder daarbij blijk te geven van enige echte originaliteit. Ik vraag me af of jullie dat ook zo zien en zo ja waarom jullie die plaat met hem gedaan hebben.

Bruce: 'We raakten in Desmond geïnteresseerd door tapes die hij thuis opgenomen had, stukken met goeie, gevoelige melodieën. In de studio ontstond er een strijd omdat Desmond op een hele conventionele manier wilde opnemen, wat Graham en ik complete tijdverspilling vonden. Wat wij wilden proberen was door middel van de studio tot de essentie van zijn melodieën en de ideeën achter zijn werk te komen. En dat is inderdaad niet helemaal gelukt. De plaat is het resultaat van de strijd tussen hem en ons. Ik vind het al met al een charmante plaat, heel erg licht'.

Graham: 'De volgende release is een LP van een uit Ierland afkomstige straatmuzikant die een zelfgebouwd instrument bespeelt, een houten doos met 17 snaren gespannen over twee bruggen en twee elementen in tegenfase, en een aantal gespannen metalen snaren. Dat instrument versterkt hij via een faser en een flanger door een versterkertje op batterijen. Hij bespeelt de snaren met verfkwastjes of eetstokjes die hij zodanig met plakband omwindt dat hij 'sympathieke' combinaties van tonen kan spelen. Hij produceert een fantastisch geluid. Hij stemt het apparaat iedere ochtend als hij opstaat overeenkomstig zijn humeur. En het geluid variëert met de toestand van de batterijen in zijn versterker. He's quite a character. We regelden studiotijd voor hem en de eerste keer kwam hij gewoon niet opdagen. De andere keer nam hij een hele dag op en alles wat wij hoefden te doen was een atmosfeer voor hem creeëren waarbinnen hij zich prettig voelde. De plaat is een ontroerend stukje werk geworden. Eén kant is zoals hij normaal op straat speelt, op de andere kant gebruikt hij ook de studio als instrument'.

Raakte hij daarin door jullie geïnteresseerd?

Graham: 'Nee, toch niet echt. Dat is wat zijn muziek zo interessant maakt. Hij gebruikt electronica, maar geen traditioneel model om een instrument te bouwen, en de combinatie van die twee resulteert in iets krachtigs, iets unieks. Daarnaast ook zijn interesse in de sitar en Indische muziek, de 'drone' die eigen is aan volksmuziek'.

'WIRE'

Graham: 'Onze plannen voor de komende tijd? Er komt in ieder geval géén volgende Domeplaat'.

Bruce: 'We zijn uitgenodigd om iets te doen voor een grote tentoonstelling in Sydney, hoewel het nog niet duidelijk is hoe we dat financiëel moeten bolwerken. Een mogelijkheid die mij erg aanspreekt is materiaal en aanwijzingen voor een installatie opsturen en dan eventueel later te gaan als het gebeuren al in volle gang is, om dingen te veranderen, misschien wat concerten te doen'.

Graham: 'En we willen iets doen met een nieuw radiostation dat onlangs gestart is. Bijvoorbeeld een 'real-time-mix' tijdens een uitzending. Een volgende logische stap in ons studiowerk zou trouwens blind mixen zijn. Maar dan moeten we iets bedenken waarbij we niet weten wat precies de dingen zijn die we voor de mix gebruiken. Enkel de meters in de gaten houden en zorgen dat ze niet in het rood gaan'.

Bruce: 'En het plan bestaat om dit jaar een volgende Wire LP op te nemen, mét Mike Thorne als producer. Iedereen heeft zich verder ontwikkeld en het lijkt me heel interesssant om te zien wat er gebeurt. Het kan net zo goed een ontzettende miskleun worden. Die mogelijkheid is er ook. Maar ik denk dat we dat risico wel willen nemen'.

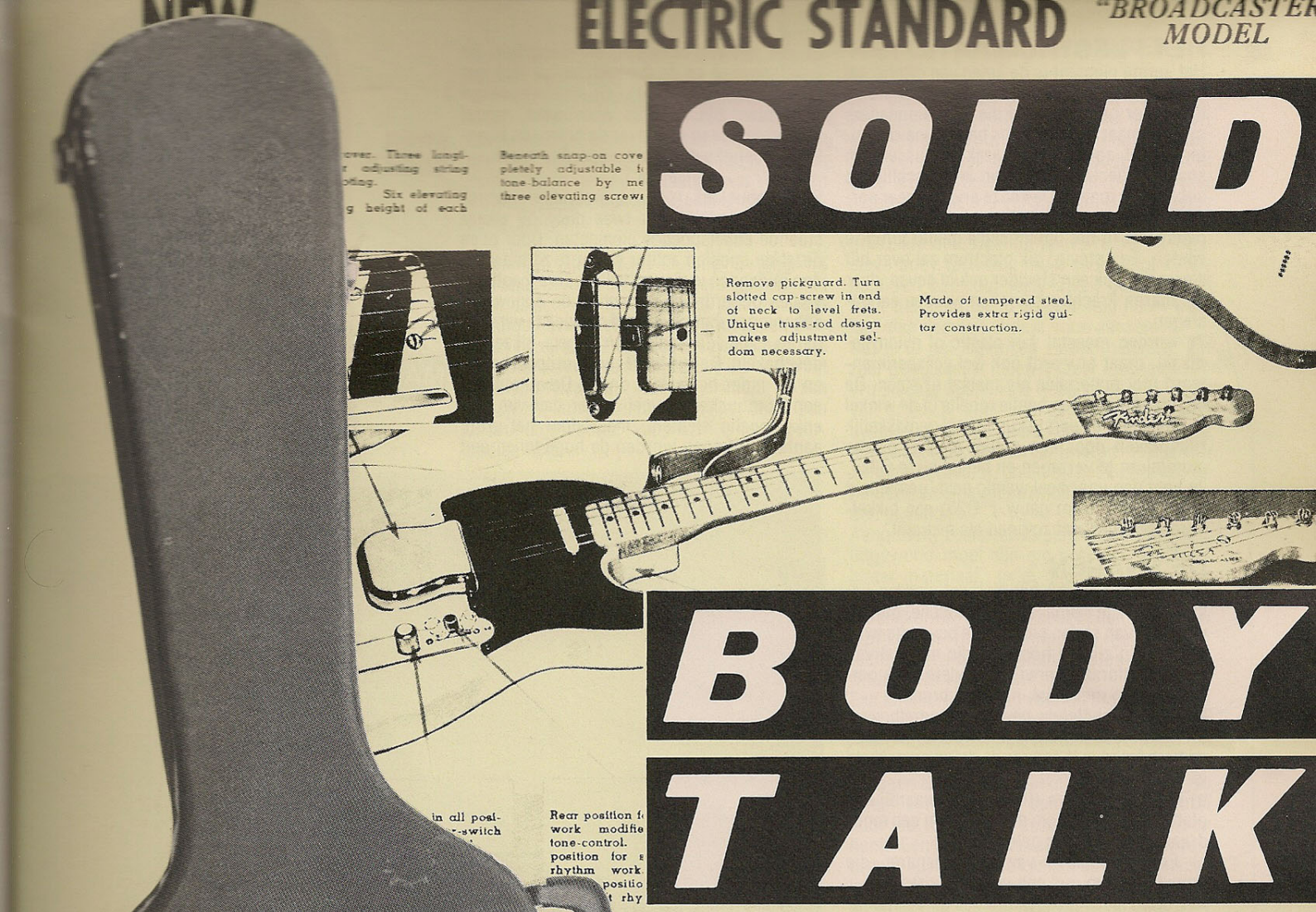

SOLID BODY TALK

tekst: Dick Rijken

'Bent U wel goed bij uw hoofd? U denkt toch niet dat we zo'n electrische bezemsteel nog in produktie nemen ook?'
Dit was ongeveer het antwoord dat **Les Paul** kreeg toen hij in de veertiger jaren bij de gitaarfabrikant **Gibson** aanklopte met een ontwerp voor een electrische gitaar zonder klankkast.
Leo Fender, die bij hem in de buurt woonde, hoorde waar Les Paul mee bezig was, zag dit wel zitten, ging zelf ook aan de slag en bracht in 1948 de eerste 'solid-body' gitaar op de markt. Deze 'Broadcaster' werd een zeer groot succes. Vervolgens kregen enkele heren bij Gibson de opdracht die vent met die electrische bezem op te zoeken en hem een contract aan te bieden.
Ziehier het begin van het tijdperk van de electrische 'solid-body' gitaar door twee, nu nog steeds bekende, fabrikanten. Dat er inmiddels veel veranderd is, weet iedereen; er is bijna geen muzieksoort meer waar geen electrische gitaren voor het nodige lawaai zorgen. Genoeg reden om het apparaat in een muziekblad aan de orde te laten komen. We zullen zien wat er in en om een electrische gitaar gebeurt.

HET PLECTRUM

Het eerste element is de keten van gitarist tot luidspreker is meestal het plectrum. Natuurlijk zijn er ook gitaristen die met hun vingers spelen, maar mijns inziens heeft bijna elke gitarist wel zo'n ding op zak of tussen z'n snaren. Plectrums zijn er in verschillende soorten en maten. De keuze ervan is zeer persoonlijk, maar toch zijn verschillen tussen plectrums in het uiteindelijke geluid terug te vinden. Een stevig, dik plectrum zal over het algemeen ook een steviger geluid geven, daar de snaren krachtiger kunnen worden aangeslagen.

Ze worden meestal van plastic of nylon gemaakt, maar er wordt ook wel geëxperimenteerd met materialen als metaal of steen. De laatste zijn met een beetje moeite in de winkel te krijgen en de eerste kun je heel gemakkelijk zelf maken door een gulden of een plaatje aluminium te verzagen en netjes bij te vijlen. Je hebt dan voor heel weinig geld (gemiddeld kost een plectrum gauw *f* 1,25) een bikkelhard plectrum, dat zo goed als niet slijt.

DE SNAREN

Om redenen die bij het element worden besproken, zijn bijna alle electrische gitaren voorzien van stalen snaren. De bovenste twee of drie (dit zijn de hoogste) zijn meestal van blank staaldraad, terwijl de andere vaak omwikkeld zijn met staal, nikkel of brons.

Er zijn verschillende bewikkelingsmethoden:

a) Ronddraadsnaren (roundwound), waarbij de kerndraad met een ronde draad omwikkeld is.

b) Geslepen snaren (flatwound), waarbij een platte stalen draad om de kern of om een ronddraadbewikkeling is gelegd.

c) Een combinatie van beide: snaren die omwikkeld zijn met een vierkante draad.

Verreweg het meest gebruikt zijn de roundwound snaren, omdat ze veel helderder klinken dan de andere twee soorten. Een nadeel is echter, dat ook het schuiven met de vingers over de snaren hoorbaar is en dat er snel stof en allerlei viezigheid tussen de omwikkeling kan komen, waardoor ze hun heldere klank verliezen. Dit kan enigszins worden voorkomen door altijd met schone handen te spelen en de snaren na het spelen schoon te maken met wat wasbenzine. De toets kan echter door wasbenzine uitdrogen. Al naar gelang de frequentie waarmee gespeeld wordt, zijn snaren na enkele weken tot enkele maanden versleten.

Snaren zijn ook in verschillende sterkten/dikten verkrijgbaar. Dunne snaren klinken wat ieler dan dikke, maar spelen lichter, omdat er minder trekspanning op staat. Dikke snaren klinken voller en hebben vaak meer sustain (de toon klinkt langer door).

DE ELEMENTEN

Deze zijn het hart van elke electrische gitaar. Ze zetten de trillingen van de snaren om in overeenkomstige wisselspanningen, die door een versterker naar een luidspreker worden gestuurd. Ze bestaan uit een permanente magneet (deze heeft altijd hetzelfde magnetisch veld) en daar omheengewikkeld een spoel. Deze spoel heeft zeer veel wikkelingen van zeer dun koperdraad. Door metaal in de buurt van de magneet te brengen, kan verandering in het magnetisch veld worden aangebracht. Deze verandering wordt door de combinatie magneet/spoel omgezet in een gelijkvormige verandering van electrische spanning aan de uitgang van de spoel. Dit is wat er gebeurt als een snaar boven het element heen en weer trilt.

Er zijn ruwweg twee soorten elementen: de enkelspoelige en de dubbelspoelige (ook wel humbuckers genoemd). De dubbelspoelige elementen zijn destijds ontwikkeld, omdat men ontevreden was over de brom- en bijgeluidgevoeligheid van enkelspoelige types.

Bij humbuckers (vert.: bromonderdrukkers) gaat het eigenlijk om twee dicht bij elkaar staande enkelspoelige elementen. Door twee dezelfde spoelen achter elkaar te zetten worden invloeden van eventuele andere magneetvelden onderdrukt; om echter de opgewekte spanningen van de snaren niet ook te verminderen, zijn de magneten tegen elkaar in geschakeld. De ene heeft zijn noordpool boven en de ander heeft deze onder. De output van een humbucker is veel groter dan van een enkelspoelig element, maar door het grote aantal windingen worden de hoge tonen een

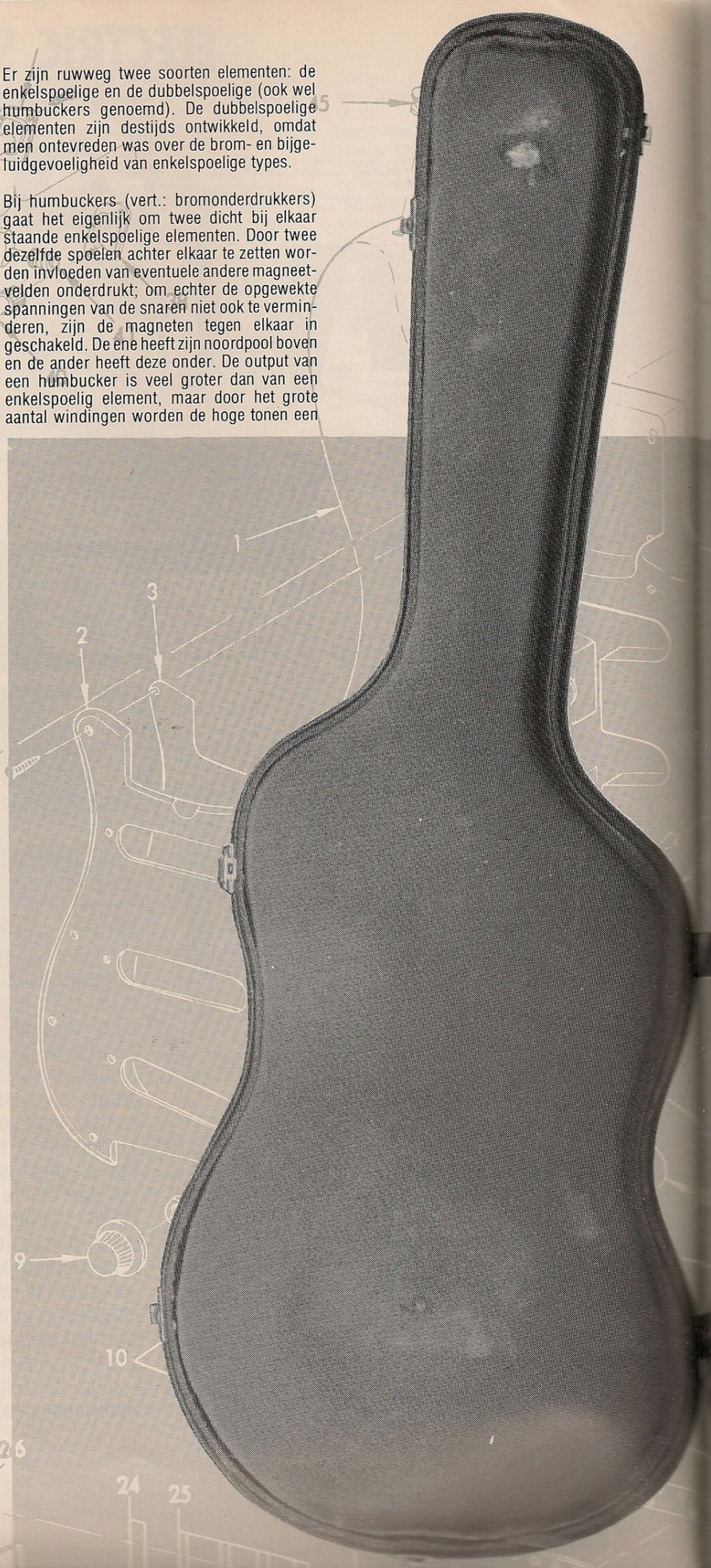

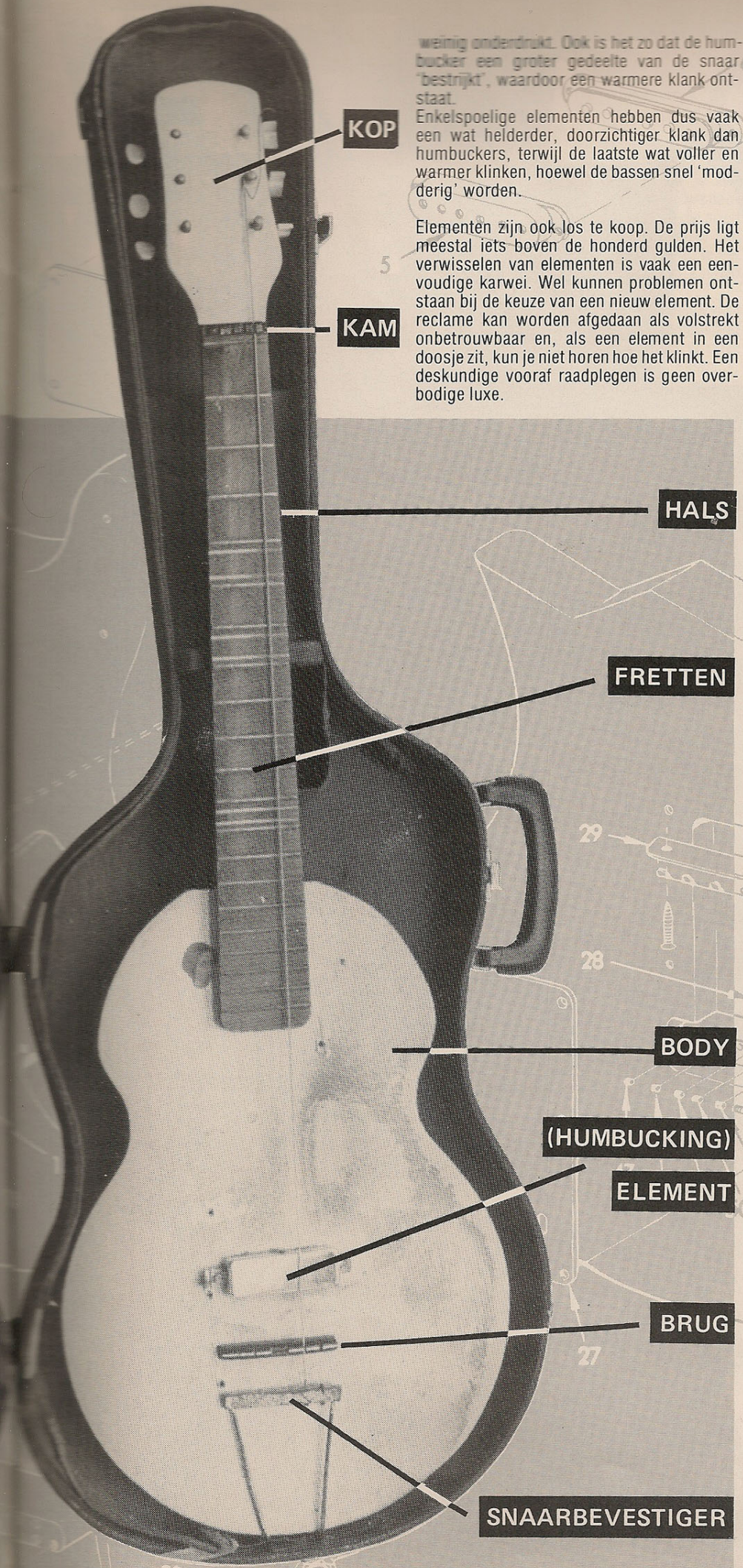

weinig onderdrukt. Ook is het zo dat de humbucker een groter gedeelte van de snaar 'bestrijkt', waardoor een warmere klank ontstaat.
Enkelspoelige elementen hebben dus vaak een wat helderder, doorzichtiger klank dan humbuckers, terwijl de laatste wat voller en warmer klinken, hoewel de bassen snel 'modderig' worden.

Elementen zijn ook los te koop. De prijs ligt meestal iets boven de honderd gulden. Het verwisselen van elementen is vaak een eenvoudige karwei. Wel kunnen problemen ontstaan bij de keuze van een nieuw element. De reclame kan worden afgedaan als volstrekt onbetrouwbaar en, als een element in een doosje zit, kun je niet horen hoe het klinkt. Een deskundige vooraf raadplegen is geen overbodige luxe.

HET GITAARLICHAAM EN DE HALS

Het behoeft geen uitleg, dat bij een semi-akoestische gitaar (electrisch met klankkast) de body een grote rol speelt bij het uiteindelijke geluid. Ook bij de solid-body gitaren is deze echter belangrijker dan men op het eerste gezicht zou verwachten. Hier zijn twee factoren van belang: de resonantie van het gebruikte materiaal (in hoeverre trilt de massieve body toch nog mee) en de uitgewerktheid van het hout (een gitaar, gemaakt van hout dat een maand geleden nog boom was, kan elke dag een andere vorm aannemen).
Het is in het algemeen zo dat materiaal, dat zeer gemakkelijk meetrilt (zeer resonant) een vrij slechte sustain zal hebben, daar bij wijze van spreken, veel trillingen in de body verdwijnen. Aan de andere kant is niet-resonant materiaal vaak heel zwaar (marmer is hier een aardig voorbeeld), zodat bij het kiezen van de houtsoort een 'gulden middenweg' moet worden gevonden.
Aangezien, zoals reeds eerder vermeld, hout uitgewerkt moet zijn om geschikt te zijn als gitaar-materiaal, geldt hiervoor vaak: hoe ouder, hoe beter. Het wordt echter steeds moeilijker om aan oud hout te komen en veel fabrikanten maken inmiddels gebruik van technieken om hout kunstmatig te verouderen. Dit is verre van ideaal.
Een andere oplossing voor dit probleem is het gebruik maken van gelamineerd hout. Gelamineerd hout bestaat uit verschillende lagen die tegen elkaar gelijmd zijn, zodat, qua 'werking', de lagen elkaar tegenwerken en compenseren. Hoe meer lagen hoe beter. Dit geldt vooral voor de hals, daar deze veel te verwerken heeft. Een belangrijke rol bij de trillingenoverdracht spelen ook de kam en de snaarophanging bij de brug. Dit alles moet goed vastzitten en mag niet verschuiven, teneinde ook hier resonantie te voorkomen.

IMITATIE-GITAREN

In de inleiding zijn merken als Gibson en Fender genoemd. Zij maken over het algemeen hoogwaardige gitaren. Ze zijn echter wel prijzig (bijna alles ligt boven de ƒ 1000'-). Niet iedereen telt dit zomaar even voor een gitaar neer. Er zijn echter ook imitaties van bekende gitaren. De 'Les Paul' van Gibson en de 'Stratocaster' van Fender zijn zeer veel door allerlei Japanse firma's nagemaakt.
Hoe staat het nu met de kwaliteit van deze gitaren? Die is zeer variërend. Er is zonder meer een grote hoeveelheid schroot te koop op dit gebied (niemand kan voor ƒ 300,- een fatsoenlijke gitaar in elkaar zetten), maar er zijn ook hele goede exemplaren tussen, die hun originelen dicht benaderen. Het loont de moeite om van alles uit te proberen, want het kan je honderden guldens schelen. Het motto hier is: ogen en oren open houden!

NIET TEVREDEN?

Heb je zelf een gitaar en klinkt hij niet helemaal naar wens, dan kan dit vele oorzaken hebben. Vaak is echter via betaalbare wegen verbetering te bereiken (snaren, elementen, andere electronica enz. enz.) Wil je op dit gebied meer informatie hebben, dan kan dat door bijvoorbeeld een gitaarbouwer op te bellen of er even langs te gaan. Ook zijn er in elke goed gesorteerde boekhandel wel boeken te koop die je een eind verder kunnen helpen.
Met dank aan:
Bas Jansen, gitaarbouwer in Amsterdam, Klein Gartmanplantsoen 14, tel.: 020-220661.
En verder alle firma's waarvan materiaal gebruikt is.

YE
produktie: Stephen Emmer en Ga
IN DI

.LO

ALOOG

Wallhof/fotografie: Fran van der Hoeven

'Een nieuw stuk componeren is als het maken van een nieuw schilderij door een schilder. Hij heeft bepaalde ideeën en bij realisatie is het werkproces uniek. Het is de dialoog met het doek en voor ons de dialoog met de tape die de muziek creëert'. Yello is één van de meest manifest doorgebroken bands van de laatste tijd. En dat niet in de laatste plaats doordat ze intelligente, onderhoudende electronicapop maken, een melodieus fluitend ventiel op de afgelopen tijd zo zwaar onder druk staande muzikale ketel. Het gezicht van Yello is zwaar besnord en heet Dieter Meier. De muzikale body is Boris Blank (electronica) en Carlos Peron (tapes).

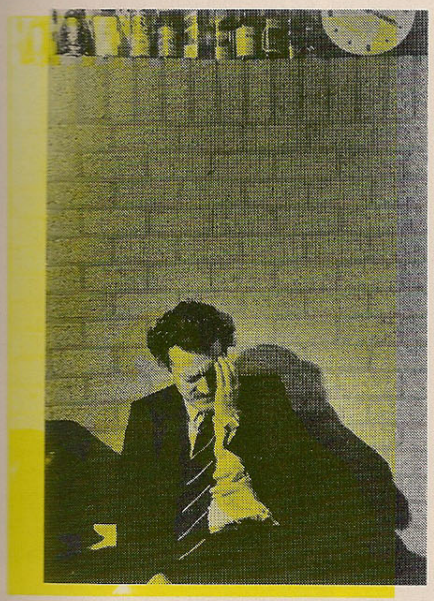

Dieter Meier werd zevenendertig jaar geleden geboren in Zürich. Al snel ontwikkelt hij zich tot beeldend kunstenaar, die alle tot zijn beschikking staande media beproeft op hun bruikbaarheid voor de realisatie van zijn ideeën. Zo maakt hij videobanden, die op verschillende festivals te zien zijn en neemt hij deel aan tentoonstellingen. In 1971 bijvoorbeeld betaalt hij op Fifth Avenue in New York een ieder één dollar, die een keuze maakt tussen de woorden 'yes' en 'no' en het gekozen woord uitspreekt. Elke aankoop wordt bevestigd door het uitreiken van een certificaat. In 1978 begeeft hij zich ook op het terrein van de muziek.

'Ik heb er altijd moeite mee gehad om met een band in de studio te werken. Mijn tweede single, Jim for tango, (de eerste was Cry for fame, G.W.) maakte ik samen met **Anthony Moore,** die een goede vriend van me is. Ik heb hem in de studio achtergelaten om het min of meer alleen te doen. Toen ik terugkwam en met het muziekbeeld werd geconfronteerd bleek het te werken: ik kon een rol spelen binnen dat beeld. Maar we hebben ook samen twee elpees gemaakt die nooit zijn uitgekomen omdat het niet werkte. Zijn manier van werken met de geluiden lag te ver van me af om er later weer in te kunnen stappen.

Met **Boris,** die de muziek maakt bij Yello, vind ik bij vrijwel ieder stuk een direkte benadering tot het geluid. Hij sluit zichzelf op in onze studio en wanneer de eerste ruwe mix klaar is, moet ik leren leven met zijn jungle van geluiden. Ik probeer dan een karakter te vinden, dat in deze geluidsfilm past. Mijn benadering van de zang is dan ook meer die van een filmacteur die een bepaalde rol moet spelen in een film. Ik houd mijn identiteit als zanger wel, maar tracht die voor de buitenwereld te visualiseren. Ik ben de zanger in verschillende gedaantes en iemand die van niets weet, zou kunnen denken dat het om verschillende personen gaat'.

Hoe kun je in de loop van de jaren de spontaniteit bij Yello bewaren?

'De sensatie van Boris' geluidsfilm is zo inspirerend, dat het voor mij telkens Kerstmis is. Ik heb een kleine cassetterecorder waarop ik het afspeel. Maar daarna oefen ik de eigenlijke zang niet meer, ik probeer alleen maar enkele zinnen die bij de door mij gevonden figuur horen, te fraseren. Het inzingen gebeurt in de studio. Dat doe ik slechts één keer. Ik probeer niet het daarna nog eens te verbeteren, hoewel ik de woorden en de fraseringen ken. Het is als een schilderij van Jackson Pollock, er is wel een methode in het schilderen, maar je kunt het niet twee keer doen.

Zo is het met alle dingen die ik doe. Er moet spanning zijn en de sensatie van de mogelijkheid tot falen. Iets goed te kennen is voor mij een reden het niet te doen'.

JETZT UND ALLES

'In mijn film Jetzt und Alles weet de hoofdpersoon dat hij iets wil doen, maar weet niet wat. Ik denk dat dat een probleem is van bijna elke jonge kunstenaar of muzikant die de moeite van het bediscussiëren waard is. Mensen van twintig die weten wat ze doen spreken vanuit domheid, onwetendheid of gebrek aan reflectie. Deze jongeman probeert allerlei sensaties als consument te ondergaan omdat hij zich nergens bij betrokken voelt. Zelfs in zijn optreden als rockzanger consumeert hij het rockzanger zijn. Het lijden hieronder heeft tot gevolg, dat de zucht naar sensaties steeds groter wordt en zo wordt hij een crimineel. Pas dan faalt hij en wordt geconfronteerd met iets dat hij niet aankan.

Ik hoop dat de film een banale thriller is geworden, een echt B.-film. Dat zou werkelijk een compliment zijn, want ik houd niet van gepsychologiseer of literatuur in de film. Om deze reden ook hebben alle zogenaamde linkse critici, die in feite reactionair zijn, de film veroordeeld'.

En dat terwijl de film door het 'Filmverlag der Autoren' (Fassbinder, Wenders etc.) wordt gedistribueerd.

'Het 'Filmverlag der Autoren' is na de overname door het tijdschrift Der Spiegel een gewone zaak geworden. Ze hebben dan ook precies de verkeerde publiciteit aan de film gegeven. Alleen de poster al zou een reden zijn om nooit naar mijn film te gaan kijken. Natuurlijk was het mijn fout het allemaal doorgang te laten vinden. Zij deden wat ze dachten dat het beste was en dat bleek precies het tegenovergestelde te zijn van wat ik wilde. Het heeft me een slechte reputatie opgeleverd!'.

COPPOLA

'Een filmscript is niets meer dan het libretto voor een opera. Het is een framewerk voor de verschillende shots. Een film moet geen illustratie bij een psychologische roman zijn. Hoe beter het boek is, des te minder reden is er het te verfilmen. Hitchcock bijvoorbeeld gebruikte boeken, maar kleedde ze uit tot op het bot. Zijn verhalen zijn meestal banaal zonder vol shit te zitten!'

Maar is er geen gevaar jezelf in details te verliezen?

'Nee,want bij Hitchcock en ook bij Coppola,een van de belangrijkste nieuwe regisseurs, is de fotografie geïntegreerd in het verhaal. Een belangrijke drijfveer voor Coppola is trouwens dat hij mogol wil zijn, een typisch burgerlijk verschijnsel. Hij zou het geld dat hij verdient en nu uitgeeft om deze positie te kunnen handhaven, beter in nieuwe projecten kunnen steken. Hoewel hij misschien een van de mensen is, die slechts goed werk kunnen leveren wanneer ze aan de rand van een bankroet staan. En het mogol zijn is een goede mogelijkheid om geld uit te geven. Zijn commerciële opvattingen sluiten in ieder geval niet aan bij de mijne'.

COMMERCIE

'Kunst en commercie zijn vijanden van elkaar geworden doordat het zakelijke gedeelte van de kunstwereld vol leugens zit. Als je afhankelijk bent geworden van een paar corrupte mensen die de beslissingen nemen, zoals museumdirecteuren, bepalen zij wat men te zien krijgt. Ze haten onafhankelijkheid. Bij een plaat kunnen de mensen zelf de keuze maken wat ze willen horen'.

De muziekindustrie is toch alleen op een meer subtiele manier corrupt.

'Nee, de criteria binnen de kunstwereld leiden tot een hype of tot avant-garde als burgerlijke categorie. In de muziek kun je zelf iets uitbrengen tegen lage kosten, en als het enige kwaliteit heeft, zal die door veel mensen worden herkend.

Als je werkt wil je geld verdienen om te leven en het werk voort te zetten. Een kunstenaar is tegelijk zakenman. Ik probeer dit gescheiden te houden, zodat ik in alle vrijheid nieuwe dingen kan scheppen. Zo werkt ook ons platencontract. Wij leveren het materiaal kant en klaar aan, zij zorgen voor de administratieve afhandeling en worden alleen daar voor betaald. Als je weet wat je wilt, ben je niet slecht af met de grote maatschappijen, mits je eerlijke mensen treft. Integendeel, ik was slechter af bij de kleine.

Dit verschaft ons de meeste vrijheid. Commercieel zijn betekent op deze wereld leven en dit in ogenschouw nemend proberen je eigen identiteit te bewaren. Anders zou je als kunstenaar uiteindelijk in een psychiatrische inrichting terecht komen. En dan ben je je vrijheid kwijt'.

discografie:
Dieter Meier singles: Jim for Tango (1978) Cry for fame (1979) Yello singles: It Splash/ Gluehead (1979) Bostitch (1981)
elpees: Solid Pleasure (1981)
Claro que sì! (1981)

PALAIS SCHAUMBURG

SPELEN MET BEELDEN

Het heeft nog betrekkelijk lang geduurd, maar nu gaat het er dan toch serieus naar uitzien dat de nieuwe popmuziek uit Engeland een volwassen antwoord van het continent begint te krijgen. Overal zijn kleine lichtpuntjes waar te nemen die daar op wijzen; de nog aarzelende, maar in ieder geval creatief in beweging gekomen New- en No Wave ontwikkelingen in Frankrijk, een simpel gegeven als het internationaal uitbrengen van de elpee 'The Icecold Waters of the Egocentric Calculation' van de Deense formatie Ballet M. Ecanique, mogelijk internationaal succes voor de Belgische T.C.Matic en de Nederlandse Schlaflose Nächte. . .
Maar 1982 zou misschien wel eens voornamelijk in het teken kunnen staan van de doorbraak van de Duitse moderne pop. DAF is al een heel eind op weg, mogelijk met Die Krupps in het kielzog. In Duitsland zelf is Fehlfarben enorm populair. Und so weiter.
Natuurlijk speelt bij zo'n ontwikkeling een flinke dosis commerciële trendgevoeligheid een gevaarlijk grote rol. Alles wat Duits en nieuw is, hoeft niet automatisch interessant te zijn. Dat geldt echter wel voor de uit Hamburg afkomstige groep Palais Schaumburg, waarvan onlangs een gelijknamig debuutalbum verscheen.

Palais Schaumburg brengt een uiterst spannende combinatie van funky ritmen, jazzachtige improvisatie, Schlager-melodieën en electronische verwarring. Eindelijk dus weer eens een groep waarvan de muziek niet zo gemakkelijk valt thuis te brengen. In januari deed Palais Schaumburg een kleine toernee door Nederland. Reden om eens te gaan praten met zanger **Holger Hiller**, synthesizerspeler/trompetist **Thomas Fehlmann** en bassist **Timo Blunck. (Ralf Hertwig,** de drummer, is weliswaar ook fysiek aanwezig, maar houdt zich middels zijn Walkman zorgvuldig buiten elke converstatie).

DE ZEKERHEID

Als opzetje voor het interview lees ik een uitspraak voor van **Ralf Dorper** ('Die Krupps'). Hoewel in eerste instantie niet zo bedoeld, blijft die uitspraak op de achtergrond van het interview als een nadrukkelijke constante hangen. Dorper zegt (in de NME van 7 november 1981): 'Iedereen schijnt onzeker te zijn op het moment. The Cure is hier bijvoorbeeld erg populair, net als Fehlfarben. Die groepen zijn innerlijk erg in conflict met zichzelf, ze vragen zich telkens af; wie ben ik? Wat gebeurt er met me? Ze stellen de vragen, maar geven niet de antwoorden, wat bij de luisteraar een conflict doet ontstaan. Ik hou niet van dat conflict, omdat het nooit tot een oplossing komt en de mensen doet blijven in een conflicttoestand. We denken dat het precies andersom moet. Daarom maken we snelle, zelfverzekerde muziek, in plaats van melancholische, onzekere muziek. Net als bij DAF klinkt onze muziek hard en gestileerd, waardoor de mensen zich niet ongemakkelijk gaan voelen, maar ze worden aangemoedigd om zich met zichzelf te identificeren, om zeker van zichzelf te worden en zo een sterk en snel leven te leiden'.
Met die uitspraak kan Palais Schaumburg zich in ieder geval niet identificeren.
Thomas: 'Ja, dat is precies Die Krupps. Ze hebben een song waarop ze zingen 'wij zijn de helden, wij zijn de nieuwe helden'. En dat is zo'n beetje hun thema'.
Holger: 'Het is eigenlijk net als bij DAF. Het zijn groepen die bevelen presenteren. Zij zullen het publiek wel zeggen wat ze moeten doen, hoe ze zich moeten voelen. 'Kus me alsof het de laatste keer is. 'Doe dit, doe dat. Denk dit, denk dat. Ik ben erg tegen het brengen van dat soort slogans'.
Willen jullie dan wel je onzekerheid uitdragen?
Timo: 'Nee, we willen zeker niet onze persoonlijke zekerheid of onzekerheid aan het publiek opleggen. Het gaat ons niet om het brengen van dat soort boodschappen; hoe het publiek zich voelt, dat moet het zelf maar uitmaken'.
Thomas: 'We willen geen tips geven. Of het nu goede of slechte tips zijn, dat doet er niet toe'.
Holger: 'Wat onze teksten betreft kun je zeggen dat we niet veel meer doen dan spelen met beelden. We zetten het ene beeld tegenover het andere en laten dat associatief op elkaar inwerken. Maar we willen zeker geen vlakke, eenduidige beelden presenteren die de mensen alleen maar als een mening hoeven aan te nemen. We verwachten eerder van het publiek dat het zelf haar eigen beelden maakt, dat het net zoals wij met die beelden gaat spelen'.
Thomas: 'Een goed voorbeeld daarvan is ons nummer 'W i r b a u e n e i n e n e u e S t a d t'. Van verschillende mensen heb ik daar soms erg komische varianten op gehoord en ook lijkt iedereen de tekst anders te interpreteren. Dat vind ik een goede ontwikkeling; het is beter dat het publiek naar aanleiding van onze muziek eigen ideeën ontwikkelt dan dat het gaat denken wat wij willen'.
Holger: 'Soms worden onze teksten erg moeilijk gevonden om naar te luisteren omdat je er geen concreet houvast aan hebt. Je wordt dan ook in feite gedwongen om je eigen geest te laten werken'.
Thomas: 'Dat hoeft natuurlijk ook weer niet. Je kunt je er ook heel gemakkelijk van af maken. Gewoon, surrealistische teksten en dat is dan dat'.
Timo: 'Ja. . . kunst!'
Holger: 'Ik wil het zeker geen kunst noemen, daarom zeg ik juist dat ik met die beelden speel. En ikzelf blijf er ook min of meer spelenderwijs mee omgaan, ook als ik ze zing tijdens een optreden. Afhankelijk van de situatie waarin je optreedt, krijgt die tekst ook voor mij telkens een andere betekenis. Om een voorbeeld te geven; we traden een keer in Düsseldorf op, samen met drie andere Duitse groepen: Fehlfarben, DAF en Wirtschaftswunder. Wij speelden voor DAF en het publiek reageer-

tekst: Joost Niemöller/fotografie: Vincent Kruijt

de toen erg agressief op ons. Wanneer je dan zingt 'Ahoi Ahoi, nicht trauriges sein', dan klinkt dat totaal anders dan andere keren, absurd bijna'.

Komt zo'n nummer dan apart van jezelf te staan als je het vaker uitvoert?

Holger: 'Ja, dat is erg belangrijk. Ik moet een bepaalde afstand hebben ten opzichte van de tekst die ik zing'.

Timo: 'Ik heb er ook bepaald geen zin in om te spelen bij teksten die persoonlijk op de zanger betrekking hebben. Als ik niet wist dat Holger afstand nam van de tekst die hij zingt, dan zou ik onmogelijk met overtuiging kunnen spelen, eerder als een soort begeleidingsmuzikant'.

Holger: 'Hoewel zo'n tekst nooit direkt op mijn persoonlijke problemen betrekking heeft, heb ik er wel degelijk een bepaalde gevoelsmatige relatie mee. Het wordt nooit een willekeurige mededeling voor me als 'daar staat een koffie-automaat'.

DE INVLOEDEN

Door welke groepen zijn jullie beïnvloed? Captain Beefheart? Pere Ubu?

Timo: 'Qua tekstgebruik is er zeker een relatie met Pere Ubu. Zij werken ook met verschillende beelden, die op zich concreet en duidelijk zijn, maar dan in een geheimzinnig, onbewust verband met elkaar komen te staan. Ja, en zoiets geldt ook wel voor Captain Beefheart. We zijn nauwe verwanten en we zijn er ook zeker door beïnvloed'.

Volgens mij is er ook een muzikale relatie. Net zoals bij Captain Beefheart en Pere Ubu, is de melodie, het 'liedje' bij jullie erg belangrijk, terwijl je toch niet kunt zeggen dat de zang en het instrumentarium onderworpen zijn aan diezelfde melodie. Dat is een heel verschil met verreweg de meeste bands, waarbij akkoordstructuren en strakke ritmen de basis vormen.

Timo: 'Soms denk ik wel eens dat de melodieën bij ons door de instrumenten worden gespeeld, terwijl de zang zich niet aan de melodie houdt. Normaal dragen de instrumenten de akkoorden en vormen ze zo de achtergrond voor de melodie, die uitgevoerd wordt door de zanger of de leadgitarist. Maar bijvoorbeeld in ons nummer 'M a d o n n a' wordt de enige constante melodie gedragen door de basgitaar, terwijl Holger daar zeer snel, in één toonhoogte doorheen zingt. Ik denk dat al onze songs zo'n soort structuur hebben; ze zijn zeker niet gebaseerd op een grappig ritme-ideetje. Het is alleen niet zo, dat we ons bewust bezig houden met de structuur van onze nummers. Als dat gebeurt, dan is het altijd achteraf. We beginnen met een improvisatie, bijvoorbeeld met basgitaar en drums. Als er dan iets samengaat dat goed aanvoelt, werken we eraan verder. De muziek ontwikkelt zich voornamelijk fysiek. Soms gebeurt het ook dat we een aantal aanzetten hebben voor songs, die op zichzelf nog te mager zijn qua ideeën. En dan kijken we of we die verschillende aanzetten op elkaar kunnen laten aansluiten. Maar het is nooit zo, dat we al pratend en denkend dingen in elkaar passen'.

DE OMGEVING

Er is nog een andere uitspraak van Die Krupps, die misschien in relatie met jullie interessant is. Ze vertelden dat het soort muziek dat ze maken in direct verband staat met het feit dat ze uit Düsseldorf komen; door de omgeving van metaalindustrie zou Die Krupps veel met staal te maken hebben.

Thomas: 'Ik denk toch dat dat allemaal niet zo duidelijk ligt. Wij komen uit Hamburg, maar je kunt kijken in de richting van de industrie en in de richting van de parken en de meren. Dat is allebei Hamburg, maar totaal verschillend'.

Timo: 'Er wordt zeker in de verschillende Duitse steden verschillende muziek gemaakt. Maar dat heeft toch niet zozeer te maken met het verschillende karakter van die steden zelf, eerder met het feit dat de muziekscene zich in elke stad ontwikkeld heeft'.

Holger: 'We praten nooit op zo'n manier van; we leven in Hamburg en het is hier erg Heavy, dus laten we Heavy muziek gaan maken. Maar muziek heeft natuurlijk altijd wel een bepaalde relatie met de omgeving waar het vandaan komt. In ons geval is bijvoorbeeld de Duitse cultuurgeschiedenis erg belangrijk. We gebruiken dingen die we kennen uit onze kindertijd, zoals schlagers. Wat betreft de teksten ben ik bijvoorbeeld beïnvloed door Duitse dichters als Kurt Schwitters en Erich Kästner. Maar ook net zo goed door de Bild-Zeitung of door Nazislogans. En ik vind het ook heel belangrijk dat ik mijn teksten in het Duits zing. Als we ze in het Engels vertalen, verliezen ze hun waarde. 'Hat Leben noch Sinn' is voor mij iets totaal anders dan 'Is there still meaning to Life. 'Een woord als Freude is niet hetzelfde als Joy. Sommige tekstfragmenten refereren aan liedjes die in de haven van Hamburg worden gezongen. Als je dat in het Engels vertaalt wordt het een willekeurig sentimenteel liedje over een willekeurige haven. In het Engels zou het kitsch zijn. Bij DAF is dat net zo; Ich liebe dich, dat klinkt, maar I love you, dat is niets. Ik zie het niet als internationale teksten wat we brengen. Ze zijn in het Duits omdat wij Duits zijn'.

Hoe sta je tegenover het Nazistisch verleden van Duitsland?

Holger: 'Ik denk niet dat het Nazisme typerend is voor Duitsland; het is veel algemener. Ook in Amerika kan het ontstaan. Eigenlijk geloof ik niet dat de situatie zich in Duitsland zal herhalen; die oplossing is al eens gebruikt en de mislukking is gebleken. Maar we moeten dat verleden niet vergeten. We houden ons er dan ook wel mee bezig, maar spelenderwijs, afstandelijk. We willen zeker niet dat het publiek al die flirtages met het Nazisme serieus gaat nemen. Het feit dat de slogans van het Derde Rijk door de Neo-fascisten naar het heden getransporteerd worden, bewijst het gevaar van die slogans. Bij een groep als DAF vraag ik me af of ze die afstand nog wel hebben; trouwens, de manier waarop zij in hun teksten omgaan met bevelen, doet me maar al te sterk aan het Nazisme denken'.

En daarmee is de cirkel weer rond.

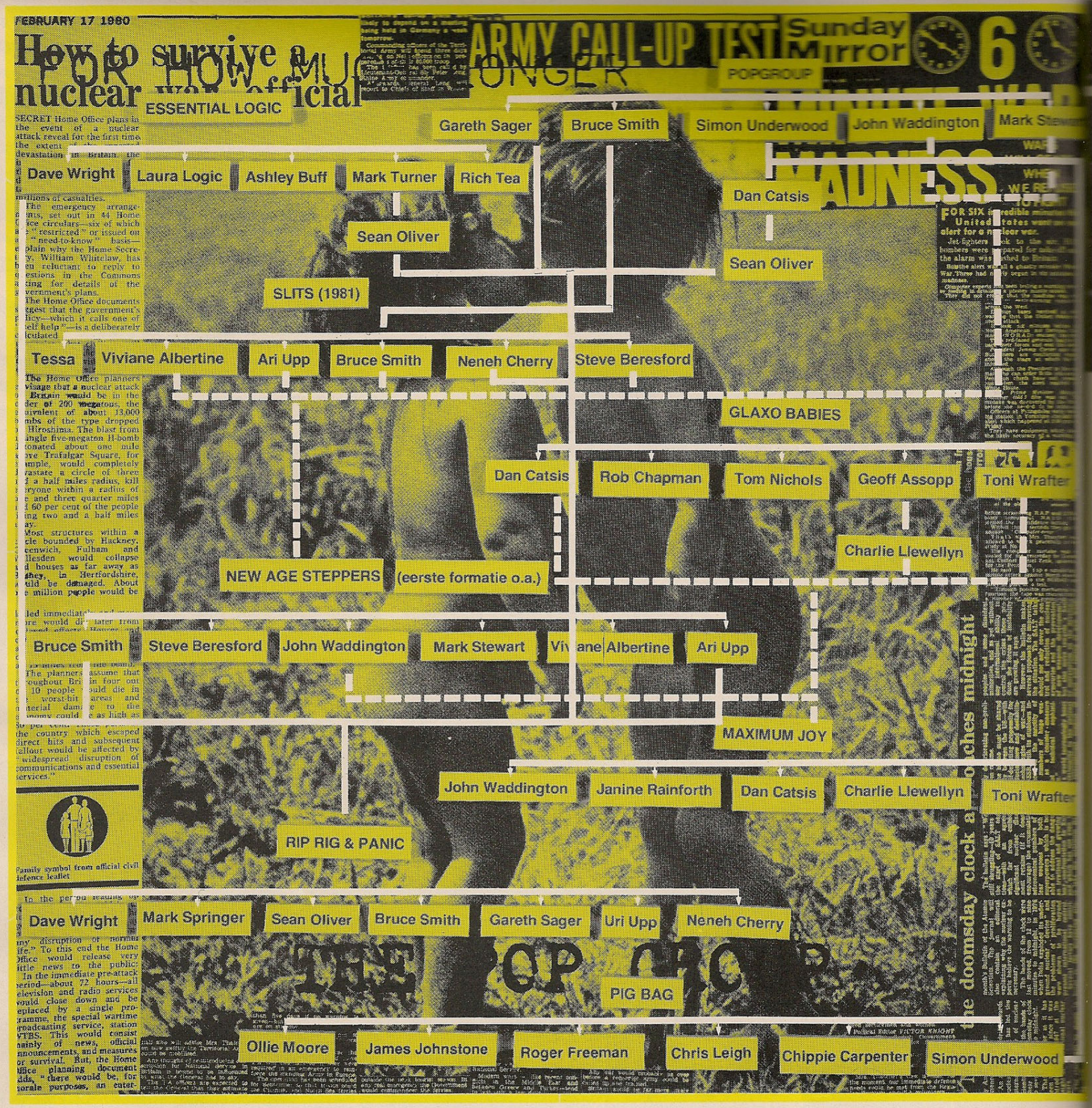

DISCOGRAFIE

The Popgroup
elpees
'Y' (Radar records)
For how much longer do we tolerate mass murder (Y-records/Rough Trade)
We are time (Y-records/Rough Trade)
7 inch
She's beyond good and evil (Radar) (ook 12 inch)
We are all prostitutes (Rough Trade)
Where there's a will/Slits op andere kant (Rough Trade)

The Slits
alleen elpees
Cut (Island)
Bootleg LP (Rough Trade)
Return of the Giant Slits (CBS)

The Glaxo Babies
alleen elpees
Nine months to the disco (Heartbeat rec.)
Put me on the guest list (Heartbeat rec.)

New Age Steppers
alleen elpees
New Age Steppers (U-Sound)
Action Battlefield (U-Sound)
Threat to creation (met Creation Rebel) (Cherry Red)

Maximum Joy
7 en 12 inch
Stretch/Silent street (Y rec.)
Green and white place (Y rec.)

Pig Bag
7 en 12 inch
Papa's got a brandnew pig bag (Y rec.)
Sunny day (Y rec.)
Getting Up (Y rec.)

Rip Rig & Panic
7 inch
Go go go this is it (Virgin)
7 inch en 12 inch
Bop Hope takes risks (Virgin)
elpee
God (Virgin)

Adrian Sherwood produkties
elpees
Deadly headly- 35 Years from Alpha (U-Sound)
Wild Paarty Sounds voll (o.a. New Age Steppers) (U-Sound)
Singer & Players - War of Words (o.a. Ari Upp) (99-rec.)
African Head Charge - My life in a hole in the ground (o.a. Tony Wrafter en John Waddington) (U-Sound)

tekst: Oscar Smit

IS ER LEVEN NA THE POPGROUP?

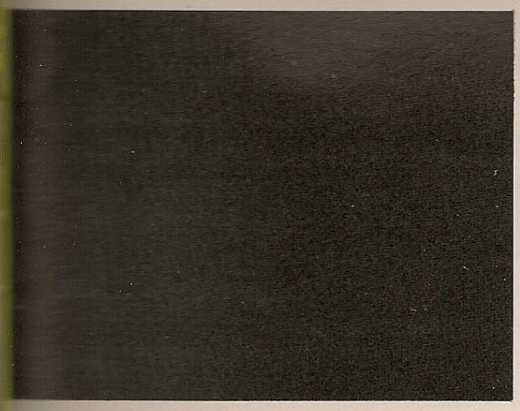

Amsterdam, voorjaar 1980. Een halfvolle zaal in Paradiso staart naar het podium. De eerste en enige confrontatie van het Nederlandse publiek met The Popgroup lijkt mislukt, de vonk slaat niet over. Korte tijd later wordt de groep ontbonden. Wat is er van de muzikanten geworden? Is er leven na The Popgroup? Jazeker, in 1981 dient zich een aantal nieuwe formaties aan die zich niets van de modieuze 'nieuwe romantiek' aantrekken en gewoon ongekunsteld muziek maken. De roots van deze, veelal uit Bristol komende, bands blijken te liggen bij The Popgroup.

Midden 1978 werd in Bristol een opvallende band opgericht: The Popgroup. Opvallend was vooral hun muzikale richting. Hierin vormde de funk het voornaamste bestanddeel. Maar ook invloeden uit de free-jazz en van mensen als Captain Beefhart waren duidelijk aanwezig. Door deze mengeling kreeg hun muziek een enigszins moeilijk karakter en had de ritmiek van de funk niet altijd de overhand. Dit uitte zich bij hun optredens in veel geschreeuw en op het eerste gehoor tamelijk onsamenhangende muziek. Wat de groep bij hun concerten probeerde te bereiken was: 'smash the barrier between perormer and spectator'. 'We wanna try and get audience participation', aldus **Mark Springer** (Sounds 24-3-79). Dit nobele streven ging helaas te vaak de mist in door de niet-begrijpende houding van het publiek. (Zie 3 mei 1980 in Paradiso, toen een groot deel van de belangstellenden ook niet wist wat ze ermee aan moesten).

Een ander belangrijk kenmerk van de groep was dat ze tamelijk politiek en sociaal geëngageerd waren. Hun hoezen werden veelvuldig bedrukt met oorlogstoestanden of hongerende mensen en in hun songs stelden ze vaak misstanden aan de kaak. Nauw met de denkbeelden verbonden was ook het feit dat er geen copyright op hun songs rustte. **Simon Underwood:** 'Most of the music is because we've heard music before and we've picked up things from other people. . . no possesion about it' (Sounds 4-3-79).

The Popgroup bestond in het prille begin uit zanger **Mark Stewart,** slagwerker **Bruce Smith** en gitarist **Gareth Sager.** Deze drie hebben de basisideeën ontwikkeld van de band. Simon Underwood (bas) en **John Waddington** (gitaar) voegden zich later bij de groep. De band trad niet erg vaak op en schuwde verder bijna iedere vorm van publiciteit. Begin '79 kwam de eerste langspeler uit: 'Y'. Deze zou oorspronkelijk door John Cale geproduceerd worden, het werd echter Dennis Bovell. In datzelfde jaar verliet Simon Underwood de band. Hij werd vervangen door o.a. **Dan Catsis** en **Sean** (of Shawn) **Oliver;** deze speelde in de laatste samenstelling van de groep. In 1980 zagen de twee andere elpees van de band het daglicht ('For how much longer. . .' en het retrospectieve 'We are time'). Tussen deze twee platen in heeft de groep zich ontbonden. Ondanks hun vernieuwende muziek werden ze nauwelijks begrepen. Een tijd lang wordt niets meer van de groepsleden gehoord. Tot in 1981 zich enkele nieuwe groepen presenteren die niets met de Blitz- en Nieuwe Romantiek-beweging te maken willen hebben: **New Age Steppers, Maximum Joy, Pig Bag** en **Rip Rig & Panic.** De formaties hebben met elkaar gemeen dat er in alle vier iemand van The Popgroup meespeelt.

NEW AGE STEPPERS

Tussen The Popgroup en The Slits (inmiddels ook uit elkaar) is altijd een bijzondere band geweest. Ze hadden dezelfde manager, **Dick O'Dell** (tevens eigenaar van Y-records, het Popgroup-label). Hierdoor speelden ze vaak samen in één programma en maakten ze zelfs een single met The Slits aan de ene en The Popgroup aan de andere plaatzijde.

Bruce Smith was heel lang de vaste drummer van The Slits, terwijl hij daarnaast nog in The Popgroup zat. The Slits bestonden de laatste tijd behalve uit de oude kern **Tessa, Vivian Albertine** en **Ari Upp** ook uit de medespelenden Bruce Smith, **Steve Beresford** en **Neneh Cherry.** In die samenstelling traden ze op in juni vorig jaar, op het Anti Apartheids festival in Amsterdam.

Door de bijzondere relatie tussen de twee groepen was het geen verrassing dat na het uiteenvallen van The Popgroup een drietal leden hiervan (John Waddington, Mark Stewart en Bruce Smith) ging samenwerken met o.a. een aantal Slits-leden (Steve Beresford, Ari Upp en Viv Albertine). Uit deze samenwerking resulteerde de eerste elpee van New Age Steppers, een plaat met vooral reggae muziek. New Age Steppers is een soort doorgangshuis en ook eigenlijk meer een studiogroep. Op hun tweede plaat 'Action Battlefield' zijn de ex-Popgroup leden al niet meer bij de credits te vinden, terwijl van The Slits alleen nog Ari en Neneh meespelen. Uit de grote groep van hen die bij New Age Steppers speelden of spelen komen nog regelmatig plaatprodukties naar voren (veelal op het U-Sound label). Op deze meestal door **Adrian Sherwood** geproduceerde platen wordt telkens in een andere samenstelling gemusiceerd.

MAXIMUM JOY

Maximum Joy is de band waarin ex-Popgroup John Waddington zijn draai heeft gevonden. Tevens komt een drietal leden uit The Glaxo Babies, ook een groep uit Bristol. Dan Catsis heeft zelfs in beide bands gespeeld. De muziek van The Glaxo Babies lag sterk in het verlengde van die van The Popgroup, ze was alleen wat minder funky en wat meer gestructureerd. Dit laatste kan ook van Maximum Joy worden gezegd. De invloed uit het muzikale verleden is onmiskenbaar, echter het klinkt wat strakker en minder verwarrend dan bij The Popgroup. Op hun eerste 12 inch (de tweede is pas uitgekomen) is te horen dat ook de reggae een inspiratiebron voor de groep is (zie Vinyl 9). Maximum Joy (de naam is geinspireerd op het nummer 'Maximum Sexual Joy' van de eerste Glaxo Babies-elpee) staat evenals Pig Bag onder het management van Dick O'Dell.

PIG BAG

Door hun prachtige 'Papa's got a brand-new pig bag' is Pig Bag wel de bekendste der hier behandelde groepen. De groep is opgebouwd rond Popgroup-bassist Simon Underwood. Het zestal brengt uitsluitend instrumentale composities. Blaaswerk en percussie vormen hiervan het hoofdbestanddeel, terwijl het aanstekend ritme als katalysator werkt. De groep bestaat ruim een jaar en heeft o.a. al in Amerika getourd. Hun twee eerste singles zijn zowel op 7 als 12 inch te verkrijgen en in Amerika zijn zelfs beide op één 12 inch bijeengebracht. Kortgeleden kwam 'Getting Up' uit, hun derde single.

RIP RIG & PANIC

Rip Rig & Panic is met The Popgroup verbonden via Gareth Sager, Bruce Smith en Sean Oliver. Mark Springer schijnt er eveneens een korte tijd bij te hebben gespeeld. Ook naar de niet meer bestaande Slits, Essential Logic en de eerste formatie van New Age Steppers lopen verbindingslijnen. Saxofonist **Dave Wright** (alias Flash) speelde vorig jaar nog met Jah Wobble en zijn Human Condition in Paradiso. Onlangs zijn er opnamen gemaakt met **Don Cherry,** een bekend jazz trompettist en vader van Neneh Cherry, die een vokalistenrol vervult in de groep. De jazzinvloed is tamelijk groot in de muziek van RR&P. Zelfs hun naam komt uit die hoek: een songtitel van Roland Kirk vormde hier de inspiratie. Mark Springer komt uit die richting, maar vooral de ex-Popgroup mensen voelen zich nauw betrokken bij het jazzgebeuren.

Gareth: 'That music (jazz) has really got something, something you can't cage' (BM okt. 1981). Mensen als Cecil Taylor en John Coltrane worden veelvuldig door de band als grote voorbeelden genoemd. Hiernaast zijn er ook andere inspiratie-bronnen, zoals funk, Afrika en reggae.

De muziek van RR&P is intensief, furieus en spontaan. De fusie van stijlen wordt op een jazzmanier naar voren gebracht, met veel improvisatie. Bij dit alles komen de herinneringen aan The Popgroup weer boven drijven. Een groep wiens muziek een aantal jaren geleden niet werd begrepen maar nu zijn volle erkenning krijgt, omdat een paar groepen de draad hebben opgepakt waar The Popgroup in 1980 verzandde.

VYNALITE RECORDS
Huidenstraat 13
AMSTERDAM

T-shirts van
Cramps
Classix Nouveaux
U-Roy
Shangri-La's
etc.

STILETT

33 / 45

NIEUWESTAD 129 LEEUWARDEN
058-139511

Damstraat 14 1012 JM Amsterdam 020-252854

SPRUNG DENKT OM

produktie: Erik Voogel en Gerard Walhout/fotografie: Vincent Kruijt

Berlijn. Sprung aus den Wolken maakt actueel geluid. Een fragmentarische weergave van het leven van de groepsleden. Hun leven, dat bestaat uit één creatief proces, vastgelegd door cassettes, optredens en platen.

Sprung aus den Wolken bestaat uit: **Kiddy,** zang en metaalstaven, **Alex** (von Borsig); drums, electronica en gitaar en **Jochen,** gitaar en drums. Alex en Jochen wisselen elkaar af op gitaar en drums. Kiddy speelde eerst in drie bands (zie Vinyl 1), maar beperkt zich nu tot Sprung. Hij is ook één van de personen achter het Cassette Combinat (zie Vinyl 8).

Op de vraag hoe het nu met CC gaat, antwoordt hij:

'Er zijn nog altijd problemen van financiële aard. We zien CC nu meer als springplank voor het maken van platen'.

Platen die overigens, na aanvankelijk door Monogam, nu door Ripoff (de platenwinkel) worden verspreid.

Ze beamen dat ze nog alleen met vrienden spelen en opnemen. Werkt dat niet beperkend?

'We maken nu ook platen, om meer mensen te bereiken. Als tweehonderd mensen onze cassette kopen, kopen twee duizend mensen onze plaat. Nadeel is echter dat platen zo'n vervelende voorbereiding behoeven. Als je een plaat gaat maken bedenk je van alles van te voren. Je huurt een studio, je bedenkt een 'wahnwitziger' cover en je bedenkt waar je de plaat kan onderbrengen. En het duurt een jaar voordat de plaat uitkomt. Terwijl een cassette binnen één dag uitgebracht kan worden. Platen zijn altijd 'durchkonstruiert' en cassettes zijn veel spontaner'.

Platen kan je ook net zo opnemen als cassettes, werpen we in het midden.

'Net als onze laatste elpee (Zick Zack ZZ75) die is opgenomen in het CC. Dus op een vier-sporen cassetterecorder met mixer'.

Waarom is de cassette nog niet zo geaccepteerd als de plaat?

'Omdat de cassette veel te eenvoudig is. Daar komt nog bij dat de meeste mensen het gedoe rond een plaat nodig hebben. En een 16-sporen studio. Terwijl iedereen met een hamer op een cassette kan slaan, om te zien hoe die van binnen in elkaar zit'.

Maar het is toch een voorstel dat iedereen op een cassette kan opnemen?

'Het is 'langweilig' om te maken wat iedereen kan maken. Tenminste, dat zegt de industrie dan. Ze denken dat het hen geen winst zal brengen. De industrie heeft de cassette in een nevenrol gedrukt. Ze staan op de tweede plaats naast platen en radio-uitzendingen'.

Maar wilden jullie die houding niet doorbreken met het CC?

'Dat wel, maar dat gaat niet zo snel. Je kan niet de plaat, die veertig jaar bestaat, in één jaar doorbreken met iets dat nog maar tien jaar bestaat. Dat heeft z'n tijd nodig. Misschien bestaan er in het jaar 2000 evenveel platen als cassettes. Wij hebben deze plaat ook op een4-sporen recorder opgenomen. Men zegt dat je alleen een cassette op 4-sporen kan opnemen. Voor ons maakt het niet uit, 4- of 16-sporen. Cassette is alleen een ander medium'.

Men moet volgens jullie 'omdenken'?

'Ja, totaal omdenken. Je ziet nu dat mensen die omdenken samenspelen met mensen die niet kunnen omdenken. Er wordt een spelletje met een hoop mensen gespeeld. Bands nemen minimaal op, maar wel in een geweldige studio, zodat een geweldige sound op de plaat komt. Het gevolg is dat de luisteraar niet meer weet of het een goed geproduceerde sound is of een minimale sound'.

De elpee van Sprung heeft de band zelf geproduceerd om de kosten zo laag mogelijk te houden. Als ze de plaat in de studio hadden opgenomen, waar Zickzack normaal opneemt dan had de plaat 5000 D-mark gekost.

Zouden jullie met een producer willen werken?

'Nee, producers zijn nog vervelender dan de mogelijkheden, waarmee ze werken. Ieder van ons kan in een studio met een goede technicus geweldige dingen doen'.

Hebben jullie ervaringen met producers?

'Dat niet, maar ik heb me wel eens in de studio laten uitleggen waar al die knoppen voor dienen. En zo moeilijk is het allemaal niet'.

Jullie muziek is geïmproviseerd, niet?

'Iedereen heeft zijn eigen ruimte. Alleen het begin en het einde zijn vaste punten. Het ritme is alleen een vast punt als we met tape werken'.

Bij optredens ontstaan nieuwe nummers, die meteen worden vastgelegd. Het is dus mogelijk dat de groep vandaag optreedt en morgen een nieuwe cassette uitbrengt.

'Zo ook nu. We treden vijf dagen op. Er ontstaan acht nieuwe dingen. Dus de omgekeerd weg van het naspelen van de plaat'.

Alex behoorde met MDK tot de Hamburgse scene. Daar wil hij niets meer van weten. Hij zegt:

'Het kwam omdat er bij mij altijd twee dingen parallel lopen. Toen waren dat MDK en Sprung, nu Sprung en Die Miete (een op electronica georienteerde band, waarin ook Mufti van Einstürzende Neubauten speelt)'.

Wat is het verschil tussen Berlijn en Hamburg?

'Wat je in Berlijn kunt doen, kan je nergens anders doen. Berlijn is muzikaal veel extremer dan Hamburg. Elke invloed werkt veel geconcentreerder dan in West-Duitsland. Als je je in West-Duitsland beperkt voelt, voel je je in Berlijn dubbel zo beperkt. Als je je tenminste beperkt voelt'.

rebop records

KONINGSTRAAT 35 TE NIJMEGEN TEL: 080 - 230863

via via

UTRECHTSEDWARSSTRAAT 10 Tel. 020 - 220849

GOEDKOOP & EXCLUSIEF

HUMANOID ATELIERS

KLEDING
ART DESIGN
ZEEFDRUK

weverstraat 23-25
6811 EM ARNHEM
tel 085/451698

grammofoonplaten, Gen. Cronjèstraat 13, Haarlem 023-251222

NEUBAUTEN IN DE RUIMTE

Berlijn. Einstürzende Neubauten vallen op door hun instrumentarium: een drilboor, een waterpomptang, een hamer, metaaldelen, breekijzers, toeters, buizen, een bijl, electrische gitaren en toetsen.

Einstürzende Neutbauten wordt gevormd door **Blixa Bargeld, F.M. Einheit** (oftewel **Mufti,** vroeger bij de groep Abwärts) en **N.V. Unruh.** Sinds 1980 is deze samenstelling stabiel.

Begin dat jaar namen ze hun eerste single op voor het Mono-gamlabel. De A-kant in de studio, de B-kant in een autobaanbrug, waardoor een ruimtelijk geluid ontstond, vooral door de hoogte van de brug.

Op deze single figureert alleen het duo Bargeld en **N. Dih Chudy.** Optredens doet Bargeld met **Gudrun** (van Mania D - Malaria), **Beate** (van Mania D) en **Unruh.** In Bargelds boetiek Eisengrau worden nu alleen nog opnames gemaakt voor Neubauten.

Ruimte lijkt belangrijk voor de muziek van Neubauten. Hebben ze wel eens de ruimte aan de muziek aangepast?

'Op de elpee Kollaps hebben de nummers Schermzen hören en Hirnsäge een ruimtelijk geluid, doordat we de instrumenten door een buis hebben opgenomen'.

Hoe is de regel: Die Zeit hat alle Kind er aufgefressen, ontstaan?

'Bij het nummer Abstieg & Zerfall hebben we eerst de muziek opgenomen. Daarbij was veel te zien. En daarbij heb ik geprobeerd te zingen zonder te weten wat. Zo zijn de enige twee regels ontstaan. De overige regels zijn door de zachte mix weggevallen. Het stuk gaat over onderaards leven, geïnspireerd door de film 'That's America Part Two'. Een film over 'penners' in New York, die zes verdiepingen onder de aarde leven, zonder daglicht en met de nieuwe New York superratten. Ratten die eerst elkaar opeten en vervolgens door de clochards worden opgegeten. Het gaat over het psychische gevoel dat ontstaat, als je langere tijd zonder buitenlucht hebt geleefd. Dat gevoel heb ik soms ook'.

Wat is jullie mening over druggebruik tijdens het creatieve proces?

'Tanz debil gaat bijvoorbeeld over drugs. Het gaat over de krankzinnige dans. De dans van 'Gier' (verlangen), gier nach Drogen, gier nach Fleisch. Bij ons bestaat geen speciaal creatief proces. Bij ons is het hetzelfde als leven. Muziek en het creatieve proces kan je niet los zien van ons leven, doe je dat wel dan blijft er geen leven meer over'.

Verstop je je in de tekst Draussen ist feind-lich?

'Nee, het gaat over het klimaat waaronder geen menselijk leven meer mogelijk is. Draussen ist feindlich, hier bin ich sicher. Ik heb niet gezegd waar hier is. Dat weet ik ook niet. Later zijn me pas dubbelzinnigheden opgevallen. Ik vind het goed als ik iets met teksten kan zeggen. Maar andermans interpretatie beroert me niet. Muziek heeft alleen een psychische uitwerking, kan ook alleen een psychische verandering teweegbrengen. Zo kom je op het verschil 'Verstand en Gemüht'. Verstand is intellect en Gemüht is psyche. Ik geloof niet dat muziek een maatschappelijke verandering teweeg kan brengen. Belangrijk in onze teksten zijn de woorden die we gebruiken, vaak dezelfde woorden. Ze zijn gereduceerd tot steeds terugkerende vormen, niet vantevoren gefixeerd. Minimale teksten met veel herhalingen. Soms zijn onze teksten banaal, ja, zelfs triviaal. Woorden zijn voor mij 'reine' woorden. Als ik zeg 'ich liebe dich', zijn dat voor mij alle drie 'reine' woorden. Woorden betekenen niet meer dan wat de sterkere persoon ze laat betekenen. Met triviaal bedoel ik bijvoorbeeld sehnsucht dat is Schlager-Duits, maar toch een goed woord. Met 'rein' bedoel ik niet rein als het wasmiddel Ariël kan wassen. Woorden veranderen in de loop der tijd. Zoals nationaal vroeger (voor 1848) een revolutionair woord was'.

tekst: Jan Landuyt/fotografie: Robby Zahler

OPDRINGE MIN

VINDINGRIJKHEID VERWEKT STEEDS ERGENIS, ZE STOORT HET GOEDE FATSOEN (G. KUBL

Soft Verdict opereert sinds mei 1981. Centrale spil van de groep is Wim Mertens. Als producer van de Belgische radio organiseerde hij heel wat concerten van klinkende namen als Philip Glass en Terry Riley, meestal kopstukken van de minimalistische stroming. Vertrekkend van zijn ervaring op dat gebied schreef Mertens een boek over de Amerikaanse repetitieve muziek en maakte hij voor Crépuscule de videoreeks 'Portraits of Composers and their Music', waarin aandacht wordt besteed aan minimalistische groten, maar ook aan nieuwkomers als Michael Nyman en talent van eigen bodem als Louis Andriessen en Karel Goeyvaerts. Ook voor Crépuscule verzorgde Mertens de productie van Hommages (Gaven Bryars) maar ook (anoniem) van de eerste single van de Brusselse funkgroep Marine.

Soft Verdict was verantwoordelijk voor Multiple 12 op de Crépusculecompilatie The Fruit of the Original Sin en voor For Xmas Only op de verzamelplaat Ghosts of Xmas Past. De groep creëerde ook een multimedia-project, For Amusement Only (geregistreerd op cassette), waar de geluiden en beelden van flipperkasten en electronische instrumenten auditief en visueel werden versterkt. Het recentste en meteen ook het meest rock-gerichte product is de maxisingle At Home/Not at Home, waarop **Peter Gordon** (saxofoon) en **Peter Principle** van Tuxedomoon (gitaar) meespelen. Een project dat op stapel staat is een concert voor Soft Verdict + beiaard, dat zal worden opgevoerd met medewerking van de vrije radio Scorpio.

Soft Verdict is een wisselend collectief. De vaste kern werd tot nu toe gevormd door **Wim Mertens** op zijn electrische piano, die hij heeft overgenomen van Robin Crutchfield (DNA/Dark Day) en door de ritmesectie (**Pieter** en **Karel Vereertbruggen**). De verdere bezetting wisselt constant, en tijdens concerten spelen regelmatig belangrijke gasten mee, zoals **Michael Nyman** in de Heaven te Londen. Een nummer van Soft Verdict vertrekt steeds van de ritmische pulse van Mertens' electrische piano. De elpee van Dark Day geeft trouwens een goed beeld van de klankkleur en de mogelijkheden van dit instrument: het is een oud ding, zeer mechanisch en niet vatbaar voor tempowijzigingen. Er komen hoog scheurende en laag brommende tonen uit, die volgens een obsederend stramien verder deinen. Deze struktuur is de ondertoon waarbinnen de andere instrumenten verplicht zijn te werken. Dat binnen deze limitaties nog plaats genoeg overblijft voor verrassende elementen bewijst de laatste maxisingle. Toch wil Mertens de minimalistische traditie voortzetten, en werken met repetitieve patronen die zichzelf benadrukken en zo de aandacht opeisen.

MINIMALISME

Wim Mertens: 'De term minimalisme dekt de lading van onze muziek wel, maar toch is er sprake van vernieuwing binnen de traditie. De repetitieve elementen zijn aanwezig, maar Soft Verdict wil tonale muziek maken, met een herwaardering van begrippen als harmonie en melodie, en wil bovendien gebruik maken van studiotechnieken en instrumenten die in het klassieke milieu angstvallig worden vermeden. Ik wil de nadruk leggen op een strakke herkenbare lijn, die steeds wordt aangehouden en opgebouwd rond de herhaling van bepaalde secties. Het idee van nauwelijks merkbare verschuivingen is ook belangrijk'.

Kom je dan niet snel terecht bij de zogenaamde 'ambient music', muziek als behangpapier die oppervlakkig langs je heen glijdt?

'De artistieke muzak van iemand als Brian Eno vind ik te zacht. Soft Verdict maakt opdringerige muziek die reacties wil teweeg brengen. De repetitie bevat energie, en ofwel luister je, ofwel zet je de plaat af. Bewust. Je bent gefascineerd of je verveelt je mateloos. Ik kan me best voorstellen dat bepaalde mensen onze muziek frustrerend vinden: er is geen begin noch een einde, geen doel, en onze nummers klinken steeds even luid. Geen enkel afzonderlijk element dring zichzelf naar voren: Soft Verdict doet aan op- en afbouw van graduele processen. Daarom beschouw ik onze muziek ook als non-narratief: termen als inleiding, climax en slot zijn op Soft Verdict niet van toepassing. Onze muziek bezit geen tijd; het is eerder een uit de tijd losgesneden moment. Daarom eindigt elk nummer ook abrupt: er gaat een indruk van 'onafheid' van uit. Het einde van een stuk heeft geen motivatie, omdat er binnen het nummer geen evolutie is'.

Het opwekken van een gevoel lijkt belangrijker te zijn dan het afleveren van een theoretisch ondersteunde compositie.

'Ook daar zit een contrast met de traditie. Tot voor enkele jaren creëerde de zogenaamde avant-garde stukken die omkaderd werden door een ingewikkelde theoretische reflexie. Alles moest worden uitgelegd. Soft Verdict gooit die complexen van zich af. Ik wil intuïtieve muziek maken. Een bepaalde tune komt spontaan bij me op; die speel ik dan

RIG

muziek bezit een hoge graad van voorspelbaarheid en biedt weinig schokkende verrassingen, maar bevat daarom niet minder informatie. Een beperkte inhoud die zichzelf steeds benadrukt, wordt ook versterkt, en niet afgezwakt'.

NIEUWE MUZIEK

Via Crépuscule ben je in aanraking gekomen met het milieu van de nieuwe populaire muziek. Hoort Soft Verdict eigenlijk wel thuis op zo'n Crépuscule-compilatie?

'Ik zou niet weten wie ons anders een kans zou willen geven. Crépuscule wil on-gehoorde muziek uitbrengen, en tot die categorie behoort ook Soft Verdict. In het bloedserieuze klassieke milieu zou deze groep nooit aanvaard worden, want wij maken 'pretty music' in de ogen van de moeilijkdoenerige avant-garde. In het rockmilieu bestaat dan weer het gevaar dat we als té serieus worden afgedaan. Eigenlijk behoort Soft Verdict tot een stroming die ikzelf gewoon nieuwe muziek noem, en die haar eigen weg volgt tussen rock en avant-garde.

Die beweging is ontstaan in The Kitchen (New York), waaruit mensen als Laurie Anderson, Meredith Monk en Gavin Bryars zijn voortgekomen. In juni 1979 organiseerde dit muziekcentrum voor de eerste maal een New Music-Festival, dat sindsdien een jaarlijkse traditie is geworden. Mensen als Brian Eno en Robert Fripp zie je daar ook opduiken, en in Europa horen onder andere David Cunningham en Urban Sax tot die school.

Uit diverse stijlen is zo een nieuw genre geboren, dat weer melodie en harmonie gaat benadrukken, en waarin gewerkt wordt met middelen uit de wereld van de populaire muziek. Soft Verdict is niet beschaamd een leuke song te maken of er al eens krachtiger tegenaan te gaan. Daarom vindt die associatie plaats met een bepaald rockmilieu, en met muzikanten als Paul Haig (Josef K), Durutti Column of Tuxedo Moon, die toch ook allemaal op hun eigen manier nieuw klinken. Zij vertegenwoordigen de minst populaire strekking binnen de popmuziek, terwijl Soft Verdict thuishoort in de meest populaire pool van niet-populaire genres. Daar ligt ons kruispunt.

Binnenkort organiseert Crépuscule een toernee waaraan verscheidene groepen zullen deelnemen, en ook op het podium zullen samenwerken. Op de eerste plaats is er dus een associatie tussen die 'new music' en het rockmilieu, en zo bereik je een publiek dat anders nooit aandacht zou opbrengen voor een groep als Soft Verdict. Bovendien kan er ook een vorm van integratie optreden. Er zijn de laatste jaren in elk geval heel wat barrières afgebroken tussen uiteenlopende muzikale idiomen. Zo gaat Tuxedomoon soms de klassieke weg op, en durft Soft Verdict al eens hardere nummers te maken, met electronische percussie en een stevige beat. Ik hoop dat het gemeenschappelijke kenmerk kwaliteit is'.

IMALISME

steeds opnieuw, in die mate dat hij ook voor mezelf echt obsederend wordt. Pas als ik goed doordrongen ben van dat bepaalde patroon, zet ik iets op papier en komen de andere groepsleden eraan te pas om die basisstructuur in te kleden. Een stuk groeit dan vanzelf. Een intrigerend fenomeen is wat Steve Reich de 'resulting patterns' noemde: in de studio plaats je verschillende partijen boven elkaar, en uit die combinatie doemen automatisch nieuwe patronen en klanken op, die niemand bewust heeft gespeeld. Ik denk dat onze tuele fascinatie uitoefent, maar eerder dat ze een sterk libidinaal gekleurde impact heeft. Het is muziek die een impressie losweekt, geen oppervlakkige, maar een diep doordringende indruk'.

Voor Ton de Leeuw wordt het onderscheid tussen 'rijke' en 'arme' muziek bepaald door de hoeveelheid aan informatie. Herhaling breekt het informatief gehalte af: is minimalistische muziek dan arm?

'Helemaal niet. De idee dat complexiteit rijkdom garandeert is typisch Westers en komt niet voor in andere culturen. Repetitieve

EINDELIJK ERKENNING VOOR DE ASSOCIATES!!

VIDEO PROGRAMMA MAART

RAF PLATEN

3/3	1. BURNING SPEAR LIVE	(3.00 - 3.45)
	2. WOMEN IN ROCK SPECIAL o.a. SLITS/SIOUXSIE/NINA HAGEN	(3.45 - 4.30)
	3. D.A.F. / THEATRE OF HATE/AU PAIRS/KRAFTWERK/SLITS	(4.30 - 5.15)
	4. JAMES 'BLOOD' ULMER LIVE	(5.15 - 6.00)
10/3	1. THROBBING GRISTLE LIVE AT OUNDLE SCHOOL 16-3-80	(3.00 - 4.00)
	2. NEW ORDER CELEBRATION SHOW	(4.00 - 4.30)
	3. JAM LIVE	(4.30 - 5.15)
	4. JOY DIVISION/IGGY POP/NICO/ PSYCHEDELIC FURS	(5.15 - 6.00)
17/3	1. MAGAZINE LIVE	(3.00 - 4.00)
	2. ECHO & THE BUNNYMEN in Shine So Hard	(4.00 - 4.30)
	3. RUTS LIVE	(4.30 - 5.10)
	4. SEX PISTOLS SPECIAL	(5.15 - 5.40)
	5. DEAD KENNEDYS / SIMPLE MINDS	(5.40 - 6.00)
24/3	1. THEATRE OF HATE LIVE	(3.00 - 4.20)
	2. CHEAP 'N' NASTY LIVE	(4.20 - 4.40)
	3. Jukebox Jury met Johnny Rotten	(4.40 - 5.10)
	4. THE FACTORY COMPLICATION	
31/3	1. Single Compilation met o.a. ALTERED IMAGES / U 2 /SIOUXSIE / BOW WOW WOW / GANG OF FOUR / KILLING JOKE / JAM / AU PAIRS / ECHO & THE BUNNYMEN / CREATURES / DAF / e.v.a.	(3.00 - 6.00)

THROBBING GRISTLE
Beyond Jazz Funk (cass.)
VIRGIN PRUNES
Din Glorious (cass.)

RAF
Platen,
Rijn-
straat
166-
168
Amster-
dam.
Tel.020-
445706

THROBBING GRISTLE – Box Set
ORANGE JUICE - You can't hide your love forever
THE JAM - The Gift
THOMAS LEER - Contradictions
SINGERS and PLAYERS - Revenge of the Underdog
LORA LOGIC - Pedigree Charm
BIG YOUTH - Some great Big Youth (USA)
RANKING TOYAN - Toyan (Channel 1) Pre
MICKEY DREAD - Beyond World War 3 (USA)
BLACK UHURU - Tear it up Live
DENNIS BROWN - The Best of .....Part 1 & 2 Pre
JIMMY RILEY - Rydim Drivin Taxi Sound
CHALICE – Blasted Pre
LINVAL THOMPSON - Look how sexy Prod. 'Junjo'
DENNIS BROWN - Halfway up, Halfway down
THIRD WORLD - Jah Love..... (met Stevie Wonder)
STEEL PULSE - Majority Grooves
BLACK SLATE - Rasta Reggae
TOYAN & NICODEMUS - D.J. Clash
NICODEMUS - Gunman Connection
SCIENTIST - Dub Landing Vol.2
ROOTS RADICS - Radical Dub Session
10" DUB Plates
TYRONE EVANS / LEROY SIBBLES - How Sweet it is / Echoes (Studio 1)
DELROY WILSON / WINSTON FRANCIS - Keep on Tryin'/Quiet Places (Studio 1)
SLIM SMITH/ SLIM & SOUL VENDORS - Hip Hug & Version (Studio 1)
PETER RANKING / ROOTS RADICS - Sukiyaki & Version Pre

RAF PLATEN

ELPEES

Balloons - *Through your elbow*
Creation Rebel/New Age Steppers - *Threat to creation*
English Subtitles - *Original Dialogue*
Material - *Memory serves*
Milk Shakes - *Talking 'bout*
Panther Burns - *Behind the magnolia curtian*
Pinski Zoo - *Introduce me to the doctor*
Placebo - *England's Trance*
Bernard Szanjer - *Superficial music*
23 Skidoo - *(mini elpee)*
UK Decay - *For madmen only*
Universe Zero - *Ceux dehors*
White House - *New Britain*
Asphixiation - *What is this thing called disco*
Bitch Boys - *Continental*
Bone men of Barumba -
John Greaves & Peter Blegvad - *Kew Rhone*
Gunclub - *Fire of love*
LA's Wasted Youth - *Reagan's in*
Vessels - *Makers of the dead travel fast*
Metronomes - *Multiple choice*

Monitor & Meat puppets - Red Charles W. Urtacek - *Victory through grace*
Crispy Ambulance - *The plateau phase*
Eyeless in Gaza - Five or Six - Blue Orchids - *Greatest hits*
Bongos - *Time and the river*
Cuddly Toys *Trials and Crosses*
Gilbert & Lewis - *Mzui*
Kevin Harrison - *Fraudulent confessions*
Honeymoon Killers - *Les tueurs de la lune de miel*
Lemon Kittens - *Kiddiewinlies*
Laura Logic - *Pedigree charm*
Micheal O'Shea - *idem*
Pigbag - *Dr Heckle and Mr Jive*
Playgroup - *Epic soundbattles (Popgroup etc.)*
Positive Noise - *second*
Scritti Politti -
Worldbackwards - *Flesh*
A Fresh Selection - *verz. elpee (o.a. Family Fodder, Cuddly Toys)*
Times - *Pop goes art*
Poetry Olympics - *verz. elpee (o.a. John Cooper Clark)*
George Harrasment - *Sleepwalking*
Thompson Twins - *Set*
John Children - *Orgasm*
Omega - *Thinking of you*
Charles de Goal - *Ici l'hombre (frans)*
New Rose - *verz. elpee (o.a. Ch. de Goal, Warum Joe, frans)*
Eye To Eye - *idem*
Aka Band - *idem*
B 52's - *Mesopotamia*
Deborah Jo Piper - *Back to earth*
Singer & Players - *Revenge of the underdog*
Walking After Midnight - *verzamel elpee*
Mother Gong - *Robot woman*
A Zoo Compilation - *verzamel elpee (o.a. Echo & B, Teardrops)*
Secret Policemans Ball - *Another ball (verz.lp)*
XTC - *English Settlement*
Records - *Music on both sides*
Simple Minds - *Trace elements (best of)*
Trockener Kecks - *Schliessbaum (ned.)*
Nitwitz - *Scorched eart (ned.)*
Thomas Leer - *nieuw*
Cheaters - *Sweat it out*
Jimmy Destry - *Heart of a walk*
Disco Rough - *verz. lp (o.a. Material, Vega)*
Ellie & Jacno - *Tout va sauter (frans)*
A Day In Octobre - *verz. lp (o.a. Cab Voltaire, Repetition)*
Yukihiro Takahashi - *Neuromantic*
Afraid of Mice - *nieuw*
Live In European Theatres - *verz. lp (o.a. Jam, Clash)*
Coitus Int. (ned.)

DUITSE ELPEES

Andy Giorbino - *Lied an die freude*
Andreas Dorau & Die Marinas - *Blumen & Narcissen*
FAK - *Grusslos*
Beerdigung/Tollwut -
Return To Naturee - *Natur met electronic*
Frieder Butzman -
Mittagspauze - *Punk macht dich*
S.Y.P.H. - *4e*
Index Sign - Marionetz - *Jetz Knallt*
Barchen & Milchburts - *Jetz macht es*
Mythen und Tuten - *Neu Kollektion*
Die Partei (ex-Wirtschaftwunder) - Liaisons Dangereuses - *eerste*
Xao Seffcheque und der Rest - *Ja. Nein. Vieleicht*

REGGAE ELPEES

Eek A Mouse - *Wa do dem*
Hugh Grifiths - *Mr Walker*
Rankin Joe - *Disco Skate*
Lion Youth - *Love comes and goes*
Roots to Roots vol 1 & 2 - *verzamel elpee*
Ranking Trevor - *idem*
Black Uhuru - *Tear it up*
Mickey Dread - *Beyond ww 3*
Big Youth - *Some great Big Youth*
Mighty Diamonds - *Changes*

12 INCH

Non - *Rise*
Bush Tertas - *Rituals*
Cache - *Where is my sunshine?*
Code Bmus - *Strike now*
Depeche Mode - *See You*
Direct Drives - *Don't depend on me*
Sir Horatio - *Abracadbra (Certain Ratio)*
Pink Industry - *EP*
Prophetic 4 - *Escape*
Soul on Ice - *Underwater*
Virgin Prunes - *Slow children*
Liquid Liquid - *Successive reflexes*
The Names - *Calcutta (bel)*
Soft Verdict - *At home*
Bongos - Dead Or Alive - *Nowhere to nowhere*
Death in June - *Heaven street*
Durrutti Column - *Two triangles*
Greenfield Leisure - *Those far off summers*
Kan Kan - *Changing Trains*
Lines - *House of tracks*
Material - *Cizuri*
Modernaires
Native Hipsters - *EP*
New Age - *Living of now*
Red Beat - *Dream*
Scritti Politti - *Faithless*
Ben Watt & Robert Wyatt - *Walter and John*
Weekend (ex Young marble Giants) -
Pete Shelley - *I don't know*
David Bowie - *uit Brecht/Baal*
Yello - *Downtown Samba*
Home Service - *Only men fall in love*
Flock of Seagulls - *Modern love + 4 extra nummers*
Yella (Tom Tom Club) - *Yella*
P. Dayton - *Love at first sight*
Jam - *Town called Malice*
Thompson Twins - *In the name of love*
Orange Juice - *Felicity*
XTC - *Sense working overtime*
Hot Gossip - *I don't depend on you*
Simple Minds - *I travel (remix)*
ABC - *Poison arrow*
Culture decay - *Wars on45 (bel)*
Spandau Ballet - *She loved like diamond*
Visage - *The damned don't cry*
Funboys - *It ain't what you do*
Human League - *Holiday 80 (opnieuw)*
Human League - *Love action (opnieuw)*
Pink Industry - *EP*
Mathias Schuster - *Ritual (duits)*
Bundig - *Die Dapazitat (duits)*
Michael Ruff & J. Wiess - *Lintientrue (duits)*
Black Sheep - *Animal Sound (ned.)*
Rescue One - *Movie viewer (+ 3 D bril)*
Bow Wow Wow - *Go wild in the country*
Soft Cell - *Say hello*
UB 40 - *Politican*
Buggles - *Adventuresin modern recording*
Ballestic Kisses - *Black and broken*
Haircut 100 - *Love plus one*
Ippudo - *Time of the season (jap.)*
Nasmak + Instruments - *Special things*

REGGAE 12 INCH

Bingy Bunny - Me and Jane
Black Roots - *Chanting for freedom*
Carlton & Shoes - *Mood for love*
Vivian Jones - *What you gonna do*
Janet Kay - *You bring the sun out*
Rising Fire - *Free blackman*
Prince Far I - *Revolution (10 inch)*
Creation Rebel - *Independent man (10 inch)*
London Underground - *EP (10 inch)*
Singers & Players - *(10 inch)*

7 INCH SINGLES

The Almost Brothers - *Bum's Rush*
Arnold Lane - *No colour*
Black - *Human features*
Black Roots - Chanting – *for freedom (reg.)*
China Crisis - *African &*
Cuddly Toys - *It's a shame*
The Dark - *The masque*
Depeche Mode - *Seeyou*
Levi Dexter & Ripchords - *I get so excited*
Dynamic Hepnotics *Hepno beat*
The X Fits - *You said we'd never make it*
If All Else Fails - *Distinct*
Tony Jacks - *I hear a heartbeat*
Loaded Forty Hours - *Thunderbirds are go*
Marine Girls - *On my mind*
Mighty Diamonds - *Pass the kouchie (reg)*
Mouth - *Ooh, Ah, Yeah*
Martin O'Cuthbert - *Songs for square pegs*
One Way System - *No entry*
Orbidoig - *Nocturnal operation*
Phillip & His Foetus Vibrations - *Tell me what is the bane*
Project four - *Life after life*
Ranking Dread - *Fattie boomboom (reg)*
Shopping for girls - *Sorry wrong one*
Special Dutties - *Violent society*
The Third Eye - *Pass myself*
13th Chime - *Cursed*
To the Finland Station - *Domino theory*
Real Time Music - *EP*
The Wake - *On your honeymoon*
Eddie Angel - *Lynxtail*
R.L. Burnside - *Bad luck city*
Buzz & Flyers - *Little Pig*
Corrosive Crowd - *Double single*
Go Between - *You turn my turn*
Hepnotics - *Henobeat*
Konk - *Soka Loka Moki*
Mines - *Dementia precox*
Minutemen - *Joy*
Die Monotones - *Was ist denn (duits)*
Names - *Calcutta (bel)*
Necros - *IQ 32*
Pel Mel - *No word for China*
Res Asphalt - *Jive puppet*
Red Crayola with Art & Language - *Zukunfstflieger*
Salvation Army - *Mind Gardens*
Shattered Faith - *I love America*
Social Distortion - *Making room for youth*
Social Unrest - *Mainliner*
Stepmothers - *Guardian angel*
Throbbing Gristle - *We Hate you little girls*
Toxic Reasons - *Ghost Town*
Vains - *3 action hits*
Johanna Went - *Slave byond the grave*
X Men - *Satisfaction guaranteed*
Barracudas - *Inside mind*
The Bloods - *Button up*
Bongos - *Zebra club*
Bongos - *Mambo sun*
Cosmetics - *Closures*
Eight Eyed spy - *Diddy wah diddy*
Everything But the Girl -
Farm Life - *Susies party*
Five Or Six - *Chalf cirkle*
Lost Roberts - *Help me*
Men Without Hats - *Antartica*
Nightingales - *Use your loaf*
Judy Nylon - *Carlotta*
Onlockers - *You and I*
Passage - *Xoyo*
Reflections - *Four countries*
Scritti Politti - *Faithless*
Spizz - *Mega city 3*
Weekend - *(Alison Station, ex YMG)*
Nieuw Hip Stilen p *(ned.)*
Dangerous Pyjamas - *Throaway kids (ned.),*
ABC - *Poison arrows*
Music for Boys - *idem*
Hybrid Kids - *Hol & the Ivy*
Passions - *Africa mine (extra single)*
Human League - *Being Boiled (opnieuw)*
Stranglers - *Golden brown*
Thomas Dolby - *Airwaves*
Holly & Joe - *I've got you baby*
Dream Merchant - *Lifeline*
Handsome Beasts - *All-right now*
Yello - *Bostich*
Rhoda & Special aka - *The boiler*
Thompson Twins - *In the name of love*
Versatiles News -
Dancing Did - *Lost Platoon*
Devo - *Beatifull world*
The Scene - *The beat (ned.)*
Visage - *Damned don't cry*
Jam - *Town called Malice*
Haircut 100 - *Love and one*
Zounds - *Dancing rough*
The wall - *Russian doll*
Conflict - *House that man built*
Dirt - *Object refuse*
Drinking Electricity - *Dreamlife*
Drowning Craze - *The heat*
U2 - *Another day*
Visitor - *Eye of madness (ned.)*
Toilets - *Boxjunction (ned. opnieuw)*
Alez Alez - *She stirring up (bel.)*
Neue Sachlichkeit - *Ice (bel.)*
The Exq's - *Pay Taxes (bel.)*
A Blaze Colour - *Dark trees beyond (bel.)*
Moth Man - *Wah dad*
Mobiles - *Drowning in berlin*
Nick Nicely - *Hilly Fileds*
John Cooper Clark -
Shattered Dreams - *Nothing ventured*
Soft Cell - *Mark & mamba*
Sweet revenge - *Take no prisoners*
The waves - *Nightmoves*
Monotons - *Trini trimpop (duits)*
Devantgarde - *I Die (duits)*
Organbank - *Tommi Rimstein (duits)*
A 5 - *Kalte Erotik (duits)*
Eyelids - *Passage tro*
The Fixx - *Some people*
Killing Joke - *Empire song*
Martin Pig - *(van Pigbag)*

CASSETTES

Amos & Sara - *Privat world of Amos*
Basic Essentials - *llto 13*
Fast Forward Cassette Magazine no 1-7 *(Australië)*
Here and Now - *Stolen moments*
Joy Division - *Still*
,, ,, - Unknown pleasures
,, ,, - Closer
Laughing Hands - *Double*
Outputs - *People and places*
Pink Industry - *four track*
Music For Shopping Precints - *verz. (o.a. The Firm)*
Sub Pop Magazine no. 5 - *(amk.)*
Bona Dish - *C 30*
A Slight Dealy - *(van Kaye & Ignit/ned.)*
Nasmak - *Indecent Exposure vol 3 & 4 (ned.)*
Rob Smit - *Metaal (Kubus)*
Harbert van der Kaap - *Vertraag de tijd (Kubus)*
Hot Poop - *Er is geen brug (Kubus)*

LIAISONS DANGEREUSES
idem (Teldec TIS 66.22433)
Elpee

De gevaarlijke verbintenissen door de groepsnaam aangeduid, betreffen ongetwijfeld het speelverband tussen de drie leden. Chrislo Haas, bekend uit DAF, en Beate Bartel van Mania D. hebben een Frans-Duits vriendschapsverdrag gesloten met Krishna Goineau. De historie heeft al vaak bewezen dat dit tot onderlinge spanningen kan leiden. Maar vooralsnog uiten deze zich alleen in de vreemde discrepantie die er tussen de in het Frans of Spaans gedeclameerde teksten en de synthiritmes bestaat.
De plaat telt tien nummers. De muziek bestaat hoofdzakelijk uit een electronisch ritme en een hierdoor gestuurde synthesizer of sequencer. De met synthesizer, saxofoon of metaalgeschraap aangebrachte franje is beperkt en sober. Chris Haas' invloed is in de composities onmiskenbaar. Herinneringen aan de beginperiode van de Freundschaft dringen zich op (luister naar 'El mancho y la nena'). Even kaal en krachtig als DAF toen, klinkt Liaisons Dangereuses nu. Het tot de essentie terugbrengen van ritme en melodie leidde bij DAF tot saaiheid en voorspelbaarheid, maar Liaisons Dangereuses speelt met deze essentie en komt zo tot gevariëerde, vaak dansbare nummers. De zang en treatments zorgen daarbij voor een klein, maar noodzakelijk spanningsverloop.
De hiervoor gebezigde vergelijking is, ook om een andere reden, niet uit de lucht gegrepen. Na de opnames voor de plaat in mei 1981 voltooid te hebben, werd de eindmix gedaan in de studio van Conny Plank. Hier immers komen ook de twee laatste DAF-elpees vandaan. De produktie is helder, het ritme is sterk naar voren gehaald, terwijl de stem naar de achtergrond is gemixed waardoor de gedeclameerde tekst goed in evenwicht komt met de muziek. Met name de wegechoënde hoge stem van Beate vormt een goed tegenwicht tegen de lage frequenties van het ritme, dat de spil van elk nummer vormt.
De plaat is gestoken in een zwart-wit hoes met goudkleurige letteropdruk. Een foto uit de film 'Les femmes sans merci', een produkt uit de beginperiode van dit medium, toont een elegante dame, die met een aan Lilian Gish herinnerende oogopslag een varkenskop in de rechter benedenhoek tracht te verleiden: Dit kan niet anders dan een gevaarlijke erotische verhouding tot gevolg hebben.
Liaisons Dangereuses is een band die een gouden toekomst tegemoet kan gaan, mits zij deze synthese tussen ritme en experiment op een even vruchtbare manier tot stand blijven brengen.

Gerard Walhof

LIQUID LIQUID
Successive Reflexes
(99 Records)
12 inch

Deze plaat bewijst dat Amerika niet stilzit, maar dat men daar ook prima ritmische muziek kan maken. De basis is een op funk gebaseerd ritme van bas en drums, op zich dus niets bijzonders.
Het interessante aan Liquid Liquid is dat het overige instrumentarium niet zo gebruikelijk is: in plaats van gitaren zijn 'talking drum, percussion en rototoms' gebruikt. De boeiende ritmes en vlijmscherpe slagen op de bekkens van drummer Scott Harley zorgen samen met de overige percussie voor een mooi geheel, waarbij je gangbare instrumenten als een gitaar in het geheel niet mist.
De klaagzang van Salvator Principato geeft soms even een vervreemdende draai aan de muziek, maar is nooit overheersend.
Op kant 1 (Lock Groove in - out) krijgt de muziek een wat uitgesmolten karakter. Mijn waarderingsmeter slaat door naar kant 2 met als absoluut hoogtepunt 'Push'.

Erwin Blom

GRAUZONE
Idem
Elpee

'Het op de hoes genoemde nummer 'Tanzbär' staat niet op deze elpee. We hebben het geschrapt toen de hoes al naar de drukker was'.
Dit is te lezen op het inlegvel van de elpee Grauzone, een prima idee en van mij had het schrap-plan verder doorgevoerd mogen worden. Op de eerste plaats kan 'Marmelade und Hinbeereis' bijvoorbeeld weg. Het is een schuifelnummer van de bovenste plank en aan dat soort nummers heb ik niet zo'n behoefte. Ook niet al is het anders bedoeld: de tekst is eerst een doorsnee liefdeslied en eindigt met 'Wir sind alle prostituiert'.
Grauzone had beter nog even door kunnen gaan met het schrijven van nieuw materiaal. Er staan namelijk ook prachtige nummers op deze plaat; een hele elpee met nummers van het kaliber 'Wütendes Glas' en 'Schlachtet' zou ik graag in mijn platenkollektie willen hebben. Knallen op de drums met veel galm en een gitaargeluid als dat van de vroege Cure.
Hiermee leg ik wel direct een foute link, want de groep vertoont geen verdere overeenkomsten met Robert Smith c.s. In plaats van dromerig en langzaam is de muziek van Grauzone helder en fel. Het is eigenlijk zonde

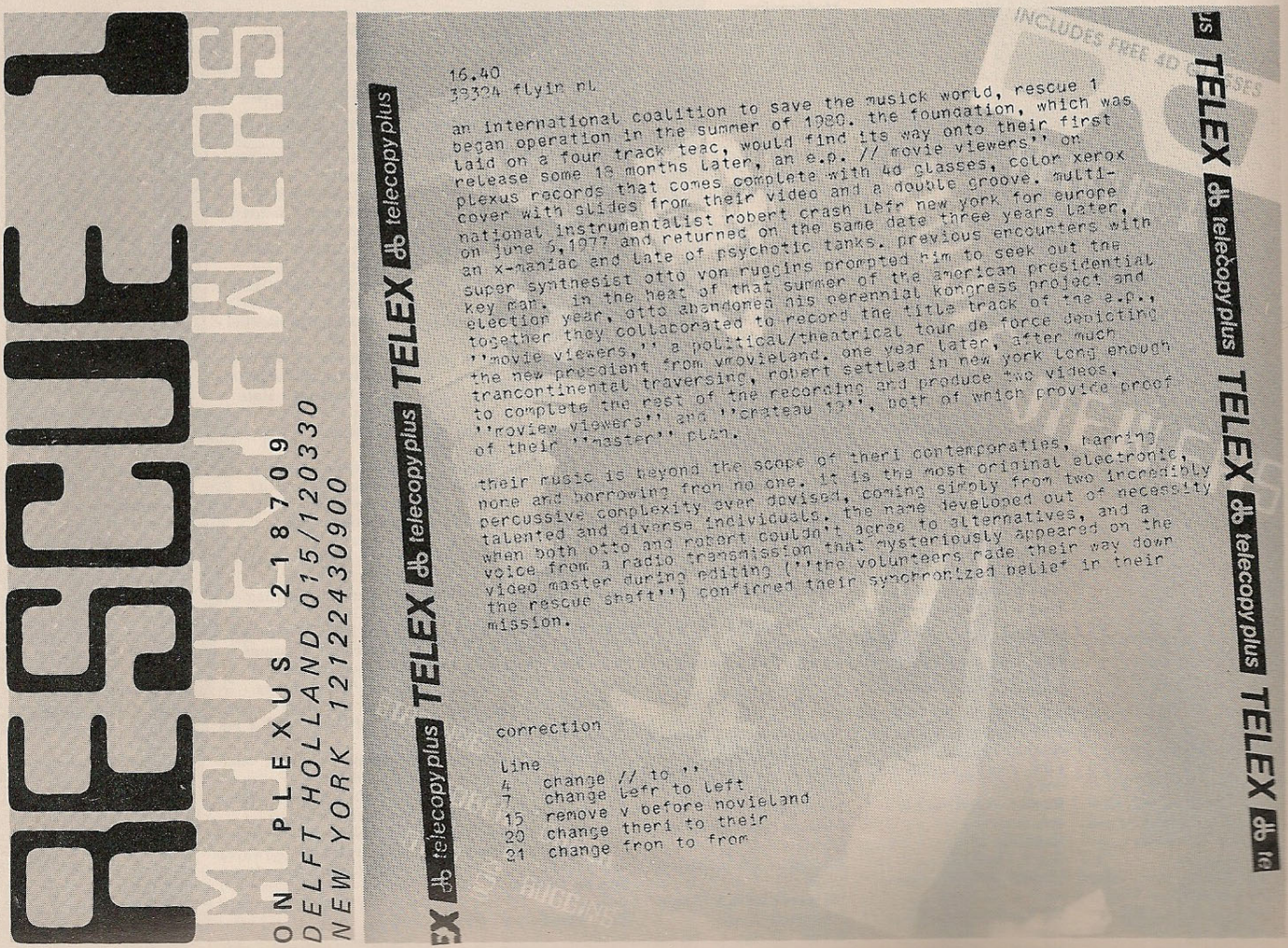

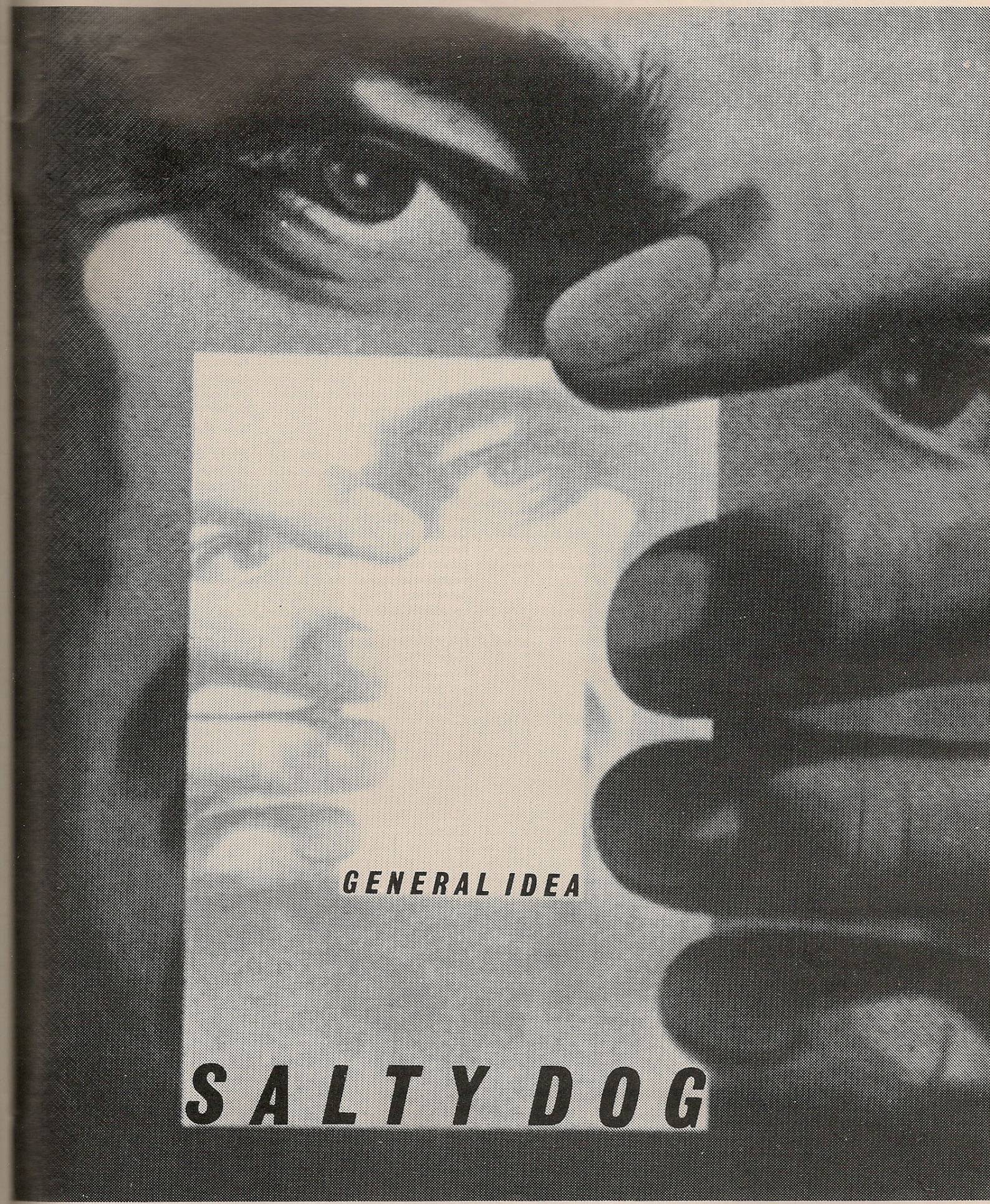
GENERAL IDEA
SALTY DOG

dat deze elpee nogal wat nummers bevat, waarin bijna niets te beleven valt. Dat wordt dan maar verborgen door technische geintjes.
Grauzone kan zich beter nog even terugtrekken in de Zwitserse Alpen, wellicht valt er dan een constant goede elpee te verwachten.

Erwin Blom

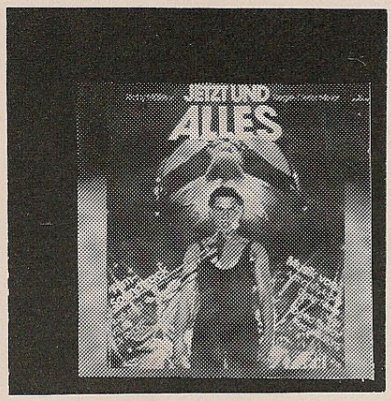

DIVERSE ARTIESTEN
Jetzt und Alles
(Mercury 6435 126)
Elpee

'Jetzt und Alles' is de soundtrack van de gelijknamige film, geregiseerd door Dieter Meier, vocalist van Yello. 'Der Film der aus der Szene kommt', laat de opvallende, James Bond-achtige hoes ons weten, 'atemlos und radikal'. Of dit met de muziek ook het geval is valt te bezien.
Meier, die alle teksten schreef, heeft voor de muziek naast enkele oude vrienden, zoals Boris Blank en Anthony Moore ook zangeres Joy Rider, soft-rocker Jesse Ballard (verantwoordelijk voor de overgebleven tekst) en jazzmusicus David Murray om zich heen verzameld. Deze schakering van niet gelijkgestemden is verantwoordelijk voor een gevariëerd aanbod van songs en korte sfeerschetsen.
De songs vullen slechts het grootste deel van de eerste kant, en vallen in twee soorten uiteen. De eerste vier dragen het Yello-keurmerk, waarbij het titelnummer afkomstig is van Yello's tweede elpee. De vijfde song is een ballad op akoestische gitaar van Jesse Ballard, 'You let the joker play'. Het laatste nummer van de eerste kant bestaat uit een enkele saxofoon die een sfeerimpressie geeft (Sehnsucht nach Allem').
Op kant twee trekt Anthony Moore alle registers open. In korte stukjes, die uiteenlopen van een pianoversie van het driemaal weerkerende 'Sehnsucht nach Allem' (de derde keer wordt het door Joy Rider en Yello als schlager gebracht) en zware, pathetische synthesizermuziek, onderwerpt hij vermoedelijk een muzikale ondersteuning of een muzikaal kader voor een bepaalde scene uit de film. En hiermee tekent zich tegelijkertijd het probleem van deze plaat af. De muziek is geen illustratie bij de film, en bergt als zodanig niet het verhaal van de film in zich. Er lijkt sprake te zijn van een willekeurig samenraapsel van nogal uiteenlopende muziekstukken. De film schept pas het verband tussen deze stukken of liever, ze vormen een onlosmakelijk geheel met de film. Slechts erkende meesters als Ennio Moricone zijn in staat om met hun muziek een zo duidelijke sfeer aan te geven, dat deze autonoom van de film kan bestaan. Als men zich bij 'Jetzt und Alles' tenminste tot één muzikale vorm had beperkt, had het resultaat in ieder geval een eenheid vertoond, die verhaalduidend had kunnen werken. Nu is deze soundtrack hoogstens een uit zeer verschillend smakende ingrediënten samengestelde appetizer.

Gerard Walhof

THE BLACK SHEEP
Animal sounds volume one
(spyhole on reality)
12 inch

Daddy Longlegs-saxes, organ, vocals. Red Phantome-guitar, organ, vocals. Rock Steady-bass. The Machine-electronic control.
De nummers onderling hebben verschillende stijlen, maar over het algemeen wordt er veel gezongen en is de muziek luchtig: funky bas, melodieuze synthesizer en ritmische gitaar. Het totaal is langzame funk, soms een slepend cynisch geluid en af en toe chaos (Live meer dan op de plaat).
Het blijft na een paar keer luisteren nog boeiend door het soepele en soms verrassende geluid en de ironische teksten:
'You can go to the zoo/
or you can go to a party/
always the same, animal sounds' en 'Enemies are people who don't want to buy your product'.

Marc Tegefoss

WHOLE NEW GENERATION OF D.J.
Greensleeves
Verzamelelpee

1982 Style. . . Different Style. . . D.J. Style!
In Engeland wordt 1982 het jaar van de reggae-d.j. Uit de erfenis van echte Jamaicaanse dj's als U-Roy, I-Roy en meer recentelijk General Echo is een hele nieuwe generatie dj's ontstaan. Heel Engeland kon vorig jaar kennis maken met de hit van het koningskoppel General Saint & Clint Eastwood: 'Another one bites the dust' en met hun kreet 'oink', die ze overal tussendoor gooien. Ze zijn ook de enige juiste personen om deze elpee te openen. 'Them your dj rock the weak and the strong' zeggen ze, terwijl ze het ergens anders zelfs over 'dj-religion' hebben. Het dj- en is inderdaad een bekend verschijnsel geworden in Engeland, waarin de nieuwe generatie voor een groot deel heil heeft gezocht.
Naast bekende namen als Ranking Dread en Toyan zijn op de plaat ook een hele serie verse krachten te beluisteren. Hieronder Errol Shorter met het origineel van 'Push baby push'. Ringo had er eind vorig jaar een hit mee in de reggae single charts. De meeste van de tien bijeengebrachte dj-staaltjes hebben vrouwen als onderwerp zoals; 'Girls of today' van Papa Tullo over meisjes met slechte manieren en Nicker Smart's 'Qualified girls' over gevaarlijke vrouwen. Lincoln Sinbad pleit in 'Better your life' zelfs voor het rustige huisleven: 'Your woman and the house are the best'.
Alles wordt recht voor zijn raap gebracht met vaak prachtige introdukties van de heren dj's. Samen met de langspeler van Clint Eastwood & General Saint, 'Two bad dj', is dit de belangrijkste plaat in de huidige dj-stroming binnen de reggae.

Oscar Smit

THE CULTURAL DECAY
Wars on 45 EP: Business business, Fragile object, Song of joy. Sexy Robot
12 inch

De 'Wars on 45 EP' is het tweede plaatprodukt van de Belgische groep The Cultural Decay. De produktie lag in handen van Luc van Acker. De bezetting van de band is heel gewoon, bas, drums en twee maal gitaar. Geen synthesizer dus! Het instrumentale intro op kant A van het nummer 'Fragile Object' hebben ze maar een naam gegeven (Business business) omdat het zolang duurde. Dit nummer is evenals het hoofdnummer niet zo opvallend. Gewoon gitaren en drums die met een lekker vaartje tekeer gaan. 'Song of joy' daarentegen is veel interessanter, voornamelijk door de vokale bijdragen van Luc van Acker en het saxofoonspel van ene Sexy Jamart. Hier is ook duidelijk de producershand van Luc van Acker aanwezig; het geheel is wilder en het tempo ligt hoger dan op de A-kant. Dit nummer van de 12 inch wordt dan ook beleefd aanbevolen!

Oscar Smit

ENGLISH SUBTITLES
Original Dialogue
(Cherry Red Music LTD)
Elpee

Een eerste kennismaking met de Engelse groep English Subtitles werd in nummer 7 van Vinyl mogelijk gemaakt via een interview en een flexidisc. Gebrek aan geld en aandacht, zo viel toen te vernemen, maakten het voor de Subtitles niet gemakkelijk om te ontsnappen aan overigens zelf opgelegde somberheid en wanhoop. Mijn indruk dat we dus met de Subtitles te maken hebben met een puur voorbeeld van het fenomeen 'doemmuziek' wordt bevestigd door deze debuutelpee, uitgekomen in de strengste winter sinds tijden.
Dat de plaat Original Dialogue heet, zal ik maar ironisch opvatten, want het soort dialogen dat de Subtitles voert staat voornamelijk in betrekking tot de eigen navel. Door de eigenschappen van Joy Division over te nemen als clichés zorgt de formatie er namelijk voor dat elke confrontatie met het levende hart (en ik ga er van uit dat dat er toch moet zijn) onmogelijk wordt gemaakt. 'Wie zijn die Subtitles toch' vraag ik me telkens af wanneer ik deze elpee draai en elke keer stuit ik dan weer op 'de eeuwig ronddraaiende groef' aan het eind van elke kant.
Er is een studio-kant en een live-kant. De live-kant klinkt punky, zonder de energie daarvan, de studio-kant is meer ingetogen en minder irritant. Twee gitaren worden vrij beschaafd en haast zonder vervorming (er is een beetje echo) betokkeld, zo ongeveer als dat bij The Passions gebeurt. De zanger klaagt melancholiek het wereldleed aan, zoals hij dat kennelijk van binnen ervaart. Drums en basgitaar klinken als op duizend andere moderne Engelse platen.
Toch kan ik niet echt negatief over de English Subtitles zijn. Ze lijken me eenvoudig te eerlijk om ze zo eenvoudig af te doen. Deze plaat lijkt me alleen te veel in een oefenstadium opgenomen. De groep moet zich maar eens voorzichtig gaan lospellen uit haar eigen clichés.

Joost Niemöller

PETE SHELLEY
Homosapien
(Genette Records)
Elpee

Pete Shelley stond, als drijvende kracht achter de Buzzcocks, altijd garant voor de mooiste popliedjes: 'Love You More' en 'Ever Fallen In Love' zijn maar twee voorbeelden uit de lange rij klassiekers. Toen deze groep werd opgeheven was het even afwachten welke kant Shelley op zou gaan. Zou hij blijven streven naar de perfecte popsong of op zoek gaan naar andere wegen?
Op 'Homosapien' krijgen we antwoord: de nummers blijven opereren binnen het popgenre waarin de Buzzcocks zo goed waren (afgeronde nummers met een klassieke opbouw en pakkende refreinen), maar de aankleding van de composities is gewijzigd. De gitaar is naar de achtergrond gedrukt, een ritmebox en een stuwende synthesizer zijn hoofdbestanddelen geworden. Synthipop noemen ze dat, geloof ik.
Die naam vind ik alleen niet passen bij de muziek die op 'Homosapien' staat. Synthi-pop doet mij denken aan klinische muziek terwijl de liefdesliedjes van Shelley juist veel gevoel in zich dragen. Je weet dat hij ook meent wat hij zingt.
Op zijn sterkst is de voormalige Buzzcocks-voorman in de snellere nummers met een stevige synthesizer-beat (al weer zo'n afschuwelijk woord maar ik kan zo snel niet op iets anders komen). Vooral de al eerder op single verschenen nummers 'Homosapien' en 'I don't know what it is' zijn hier sterke voorbeelden van. De langzamere nummers (bijvoorbeeld 'Guess I must have been in love with myself') worden snel te zoetsappig.
Op een top popliedjes dus op 'Homosapien'. Leuk, maar zeker niet verrassend: de manier waarop Shelley zijn nummers opbouwt is zo langza-

merhand bekend. De enige echte wijziging hebben de arrangementen ondergaan.

Erwin Blom

THE METRONOMES
Multiple Choice
(Cleopatra Records CLP 210)
Elpee
ASPHIXIATION
'What is this thing called 'Disco'?'
(Eigen beheer ONO 001 en ONO 002)
Elpee en 12-inch single

Australië associëer je met woestijn, boemerang, kangeroe, wol; niet in de eerste plaats met vernieuwende popmuziek. De overrompelende inval van de Australische formatie The Birthday Party deed echter vermoeden dat er ook daar een vernieuwing van de pop was ingezet. Een vermoeden dat verder bevestigd wordt door twee indrukwekkende elpees, die al eerder zijn uitgekomen, maar pas sinds kort (voor belachelijk hoge prijzen) in de betere Nederlandse importbakken te vinden zijn.

De hoes die de verpakking vormt van de elpee en de 12-inch van Asphixiation suggereert een rauwe, shockerend bedoelde muzikale inhoud; in een nogal gore, mosgroene kleur is er driekwart naakt mannelichaam op te zien, met als direkte blikvanger een pik en een sigaret. Maar shockerend kan de muziek van Asphixiation moeilijk genoemd worden. Het is merendeels op disco- en funkritmen gebaseerde synthesizerpop waarbij een uiterst subtiel, origineel en simpel instrumentgebruik valt te constateren. Ingehouden dansmuziek met een discrete vorm van creativiteit.

Hoe uiteenlopend de verschillende stukken op de elpee ook zijn, steeds valt weer op dat de muziek opzettelijk onaf is gehouden, waardoor er telkens een suggestie van ruimtelijkheid ontstaat. De eerste track is al meteen raak; The Beat Aesthetic is opgebouwd rond twee improviserende saxofoons, waarvan de partijen steeds meer uit elkaar gaan lopen, naarmate de ritmesektie nadrukkelijker naar voren komt. Het gaat naar een concrete popsong toe, maar wordt het nergens, waardoor een eigenaardige, onaffe spanning ontstaat; er wordt iets gesuggereerd dat aarzelend in het hoofd van de luisteraar blijft hangen.

Veel stukken op 'What is this thing called 'Disco'? 'zijn niet meer dan een uitgebalanceerd, voorzichtig swingend grondritme, waarin een repeterende baspartij, een zeer sober toegepaste synthesizer, een enkele gitaaraanslag en fragmentarische vocalen worden toegevoegd. Een uitgebalanceerd, boeiend geluidsproduct wat doet hopen dat Asphixiation ook eens naar Nederland komt.

De muziek van The Metronomes is strakker, duidelijker en ook meer gesloten. De basis van The Metronomes is een trio, dat voornamelijk synthesizer en ritmebox bespeelt (Ash Wednesday, Andrew Picouleau, Al Webb) waaraan incidenteel andere instrumentalisten en vocalisten zijn toegevoegd. De ritmebox bepaalt voor een belangrijk deel de strakke structuren van de stukken, die hier en daar ontkracht worden door nogal lullige dialogen. Een vierkante, luchtige variant van de moderne pop, die regelmatig doet denken aan groepen als Wall of Voodoo, Devo en The Nits.

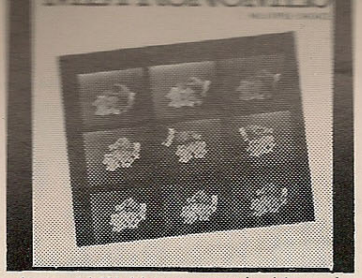

Doordat er zo nadrukkelijk naar perfectie wordt gestreefd en zo weinig naar diepgang is de elpee van The Metronomes minder interessant dan die van Asphixiation. The Metronomes zijn eigenlijk een beetje te netjes. Maar dat neemt toch niet weg, dat de elpee Multiple Choice zeker net zo aangenaam klinkt als heel wat bekendere Europese en Amerikaanse synthesizergroepen. Er zijn wellicht nog spannende geluiden te verwachten uit Australië.

Joost Niemöller

A CERTAIN RATIO
Sextet (Factory)
Elpee

Hoewel enorm veel groepen momenteel funkinvloeden in hun muziek verwerken en dansbaarheid steeds vaker voorop komt te staan blijf ik A Certain Ratio het paradepaardje onder deze bands vinden. Niet omdat ik deze pioniers van de 'nieuwe funk' de beste band in het genre vind, maar meer door de statige, soms zelfs hautaine indruk die de muziek op me maakt. Het is net zoiets als de Engelsman met de bolhoed tussen zijn 'normale' landgenoten in de ondergrondse.

Op Sextet horen we weer knap drumwerk en de bas opereert natuurlijk in het funkidioom. De blazers met hun lang aangehouden noten en de piano met losse, vreemde tonen zorgen dat het geheel niet glad kan worden maar maken het wat ondoorzichtig. Wel moet ik zeggen dat de zang af en toe de neiging heeft om wat sloom en, als je een paar nummers hebt gehoord, voorspelbaar te worden. Hoogtepunten zijn dan ook die nummers waarin wat anders met de stem wordt gedaan: 'Skipsada' met de vrolijke mannenstem en Zuid-Amerikaans aandoende ritmes en het snelle, heel swingende 'Lucinda'. De echte uitschieter is echter toch wel 'Knife Slits Water' met prachtige, zielige zang op de voorgrond en verder naar achteren een hoog kinderstemmetje.

De hoes is zoals altijd bij Factory stijlvol verzorgd. Wacht eens, dat was eigenlijk het woord dat ik zocht voor de muziek van A Certain Ratio op Sextet: stijlvol.

Erwin Blom

MATERIAL
Memory serves
Elpee
INDOOR LIFE
Idem
Elpee

Bij technisch goed onderlegde groepen moet de muzikale expressie vaak het loodje leggen tegen technisch gefriemel en gefreak. Het enige dat dan telt is de hoeveelheid lawaaiafwisseling per seconde, resulterend in een hoeveelheid vorm zonder inhoud. Er zijn talloze voorbeelden van. Gelukkig zijn er ook uitzonderingen die bewijzen dat het ook anders kan. Techniek in dienst van de expressie.

'Material' en 'Indoor Life' zijn twee van deze uitzonderingen. Zij gebruiken hun muzikaal-technische capaciteiten om de inhoud de vorm te geven die hij verdient. Informatie komt beter over als de zender weet hoe hij zenden moet. Kwaliteit boven kwantiteit. Wat gespeeld wordt, klinkt zoals het moet.

'Memory Serves' van Material is te beschrijven als strakke, experimentele jazz. Door de zeer uitgebreide bezetting (drums, bas, gitaren, koperblazers, viool, synthesizers, tapes, percussie) en de vele tempowisselingen is de muziek nu niet bepaald toegankelijk. Soms speelt er van alles door elkaar en is het niet duidelijk welk instrument wanneer op de voorgrond treedt. Op het eerste gehoor is er verwarring alom. Lawaaibeheersing is hier misschien wel een toepasselijke term. Luister vooral naar 'Square Dance' met een hysterische saxofoon, verwarrend gitaarwerk van Fred Frith (!), inventieve electronica en verrassende themawisselingen. Ook prachtig is 'Silent Land', een rustig nummer met een rollende baspartij en sfeervol koperwerk.

'Indoor Life' zit wat meer in de richting van de new-wave en zoekt het in hogere sferen. Ook hier strakke ritmes, maar deze dienen hier eerder om de geest te hypnotiseren dan om het lichaam te activeren. Thema's zitten zo verbluffend knap in elkaar, dat ze zelfs na minutenlang aanhouden niet vervelen. De muziek wordt hierdoor geheimzinnig, bijna angstaanjagend. Het geheel klinkt zeer helder en hecht, er wordt geen noot teveel gespeeld. Fascinerende zang, spannende electronica en fluisterende trombones zweven ongelimiteerd over de strakke basis.

Ik vind 'Indoor Life' boeiender dan 'Memory Serves', daar, bij vergelijking, de laatste toch wat oppervlakkiger is. 'Indoor Life' heeft meer diepgang. De muziek neemt helemaal bezit van je en laat geen ruimte over voor iets anders dan volledige overgave en aandacht. Er is iets speciaals nadrukkelijk aanwezig, zonder dat het zijn aard blootgeeft. Ik weet niet wat het is, maar ik voel dát het er is. Emotie in haar puurste vorm!!!

Dick Rijken

RESCUE 1
Movieviewers
(Plexus MKF 218709)
Elpee

Amerikanen houden van spelletjes en gimmicks. Hoe ingewikkelder de truc, des te meer deze neigt kunst te zijn. En kunst omfloerst met pretenties verkoopt goed.

Omgekeerd kan één van de pretenties zijn het maken van een produkt dat door de gebruikte gimmicks zo goed verkoopt, dat het daardoor kunst wordt. Deze laatste redenering zou kunnen opgaan voor Robert Crash en Otto von Ruggins, Rescue 1. Pretenties zullen ze vermoedelijk nooit toegeven, maar de door hen gemaakte 'magic record' is gericht op een zo groot mogelijke verkoopbaarheid.

De hoes lijkt te bestaan uit een mislukte dubbeldruk van kleurenfotocopieën. De rechter bovenhoek leid je echter naar de sleutel tot het geheim. Een gratis vier (!) dimensionaal brilletje, waarvan je naar believen beide cellofaantjes, de groene of de rode, of geen van beide kunt gebruiken. Bijzonder leuk.

De tweede verrassing is de dubbele groef die beide kanten bezitten. Het ongewisse van de nummerkeuze maakt het opzetten van de naald daardoor telkens weer tot een spannende gebeurtenis.

Op de elpee vallen eigenlijk maar vier nummers te beluisteren. Ook deze nummers staan dubbel op de plaat, ofwel beide kanten bevatten deze vier nummers, twee per groef. Het verschil tussen beide plaatkanten zit in de productie. Op de ene kant heeft het voornoemde duo twee nummers geproduceerd en de andere twee werden door Charles Ball gedaan. Op de andere kant hebben ze van groef gewisseld. Ball stopt wat meer hoge tonen in zijn produkten en haalt de synthesizer- en orgelpartijen in het geluidsbeeld naar voren. Door het weglaten van bijvoorbeeld het gitaargeluid dat ontstaat door het heen en weer glijden over de hals, aan het begin van het nummer 'My Name Isn't There', wordt dit meer het begin van een popsong. Crash en Ruggins geven het jengelende snaarinstrument een prominenter plaats en gebruiken daarnaast meer echo en stereoeffecten, hetgeen een onrustiger klankbeeld tot gevolg heeft.

De muziek is inmiddels orthodox te noemen. De songs zijn opgebouwd rond een stevig dansritme, waarbij de melodie door een synthesizer of een sequencer wordt aangegeven. De traditionele afwisseling tussen couplet en refrein is gehandhaafd en versiering wordt aangebracht met o.a. de voornoemde gitaar.

De gebruikte geintjes zijn niet nieuw. Toch heeft Resque 1 een produkt gemaakt dat verkoopbaar is door (de vluchtigheid van) de gimmick en waarbij de muziek voldoet aan de popnormen van deze moderne tijd. Een licht cynisme kan ik er niet bij achterwege laten. Made in Hongkong.

Gerard J. Walhof

2 ELPEES VOOR 25.~

(1 voor 13.90)

HONDERDEN
TE GEKKE
TITELS !

O.A:
DOORS,
TALKINHEADS
PETER HAMILL,
VELVET UNDERGROUND
DAVE EDMUNDS, CREAM,
LITTLE FEAT, LOU REED, ZAPPA,
RY COODER, PATTY SMITH, NICO, Q65,
ROLLING STONES, JIMI HENDRIX, UB 40,
EN HONDERDEN ANDEREN, ALLEEN BIJ:

elpee

EINDHOVEN, ENSCHEDE, GRONINGEN, HAARLEM, LEIDEN, NIJMEGEN, ARNHEM, DEN BOSCH

SIGNALEMENT

In deze rubriek worden binnenkort verwachte groepen of gebeurtenissen kort besproken. Voor de juiste data zie agenda's. Samenstelling Oscar Smit en Gerard J. Walhof.

PODIA

De Rotterdamse muziekscene heeft er (voorlopig?) een podium bijgekregen in de kleine zaal van de Doelen. Het is de bedoeling eens per maand hier drie plaatselijke groepen uit de experimentele hoek te laten optreden. Het eerste concert ging 12 februari van start, de volgende data zijn 12 maart en 2 april. Wanneer de eerste drie concerten succesvol verlopen zijn de organisatoren (Concertgebouw De Doelen en Stichting Skala Lokala) van plan deze proefneming voort te zetten, wat een welkome aanvulling betekent op de nijpende Rotterdamse podium-situatie. Entree per avond: 7,50 gulden.

Van heel andere oorsprong is een podium voor muziek in Groningen, dat sinds enige tijd op vrijdagavond beschikbaar is in Grand Theatre, een voormalig bioscoopcomplex. Mei 1980 werd de oude bioscoop gekraakt en is sindsdien opgeknapt om plaats te bieden voor culturele activiteiten.
De vrijdagavonden hebben een experimenteel karakter, niet zozeer wat alleen de muzikale inhoud betreft, als wel de gehele visuele aankleding. Het theater beschikt over een uitgebreide lichtinstallatie, een P.A. en video-apparatuur. Tevens is in de voormalige bioscoop een hotel gevestigd.
Ideeën worden met belangstelling tegemoet gezien bij Grand Theatre, Grote Markt 35, tel. 050-140005 (Peter, Henk, Marchel).

ORANGE JUICE

De Schotse formatie Orange Juice kreeg dankzij de plotselinge belangstelling voor het label Postcard Records enige bekendheid. De groep bestaat inmiddels twee jaar en heeft in die tijd zes singles het licht doen zien, waarvan vooral 'Simply thrilled honey', wekenlang de alternatieve hitlijsten in Engeland sierde. Onlangs is hun eerste langspeler 'You can't hide your love forever' verschenen en afgaand op de titel wordt al duidelijk dat Orange Juice de liefde hoog in het vaandel voert, echter niet zonder een eigen interpretatie. Zelf zeggen ze te zijn geïnspireerd door vooral The Beatles en proberen de popsong weer in ere te herstellen, muzikaal uitgewerkt in een eigentijds karakter.

NICO

Eertijds zangeres bij de legendarische formatie The Velvet Underground, maakte Nico vorig jaar na zes jaar afwezigheid haar comeback met de elpee 'Drama in Exile'. Bijgestaan door een aantal muzikale grootheden, begeleidt Nico zichzelf als vanouds op een harmonium.
Nico woont de laatste jaren in Manchester en voor de Nederlandse tour is er sprake van dat de Engelse band The Blue Orchids waarschijnlijk als haar begeleidingsband zal meekomen om tevens het voorprogramma te verzorgen. The Blue Orchids is geformeerd rond de ex-Fall gitarist Martin Bramah (zie Vinyl 8).

DICSCHRIFT

Dicschrift is een documentatie-tijdschrift en verschijnt viermaal per jaar. Nummer vier heeft als thema: 'Popmuziek: amusement en alternatief'. Op een tamelijk oppervlakkige manier worden deze twee uitersten in de muziek tegenover elkaar gezet. De ontwikkeling na de punk wordt geschetst, commerciële muziek wordt behandeld terwijl ook de houding van de overheid ten opzichte van popmuziek onder de loep wordt genomen. Zelfs staat er een kort stukje in over de Rock in Vlaanderen (?!).
Dicschrift is een uitgave van De Horstink, Postbus 400, 3800 AK Groningen.

NEDERLAND

Voor de liefhebbers van piano-muziek à la Eric Satie, is bij BV Haast een langspeler van Jacob Bogaart verschenen. Hij speelt hierop pianomuziek van Nederlandse componisten die leefden rond de eeuwwisseling, oa. Alphons Diepenbrock. Inlichtingen BV Haast tel. 020-651507
Bij Claxon Records (Alex. Boerstraat 16, 1071KX Amsterdam) is de tweede langspeler van Moniek Toebosch 'I can dance' te bestellen. Op deze unieke plaat is op enkele verdwaalde pianoklanken na, alleen de stem van Moniek te horen. Er is nauwelijks sprake van teksten, ze speelt met klanken en woorden.

LILLIDROP

'Bon soir, we are a french band', zo opende de groep Lillidrop hun set op het Venus Weltklang festival in Berlijn. Ze zijn ook te vinden op de langspeler die van dit gebeuren werd uitgebracht. Hun muziek is vrij stevig en neigt in de richting van een andere Franse groep namelijk Telephone. In Frankrijk is naast een aantal singles tevens een elpee van hen verschenen.

THE DANCE

Funk is het sleutelwoord bij de New-Yorkse groep The Dance. De spil van deze formatie bestaat uit Eugenie Diserio en Steve Alexander. Beiden krijgen bij hun plaatopnamen de hulp van diverse muzikanten uit New York. Op hun eerste 12 inch 'Dance for your dinner', speelt bijvoorbeeld Fred Maher, uit Material, mee. Het tweetal bemoeit zich ook met andere produkties. Zo verzorgen ze de muziek en produktie op de 12 inch van de 12-jarige Chandra 'Transportation'. Hun enige elpee, 'In lust', dateert van vorig jaar.

NEW ORDER

Over de naamkeuze (New Order is rechts extremistisch) is in het verleden door de Engelse muziekpers meer geschreven dan over de groep zelf. Het kwartet is derhalve niet zo erg op de pers gesteld. Na een onverwacht en vlug geregeld optreden in december 1980 te Rotterdam (zie Vinyl 1), doet New Order binnenkort ons land voor de tweede maal aan. Hun muziek zal dan zeker volwassener klinken als die eerste keer in Hal 4; daar staan hun eerste langspeler ('Movement') en twee uitstekende singles ('Everything's gone green' en 'Ceremony') garant voor.

DANCING DID

Dancing Did, uit het noorden van Engeland, werd zo'n twee jaar geleden door gitarist Martin en zanger Tim opgericht. Ze maakten sinds dien twee singles. Eind vorig jaar verhuisden ze naar het Stiff-label, waar de single 'The lost platoon' uitkwam; een plaat in een soort marstempo met invloeden uit de folkmuziek. Sinds hun eerste bassist, aan wie de nieuwste single is opgedragen, is overleden liggen op dat gebied de problemen bij de groep. Ze hebben inmiddels al vier bassisten gehad! Ze schijnen niet al te veel op te treden omdat ze bang zijn het dan niet meer leuk te vinden.

Dancing Did

Ampco presents:

The Sound

Juist, de sound.
Hoe goed de muziek ook mag zijn die U maakt, hij staat of valt bij een goede geluidsweergave.

Ampco verhuurt geluidsapparatuur. Op dag-, week-, maand- of jaarbasis. Aan popgroepen, jazzgroepen, cabaret en theatergroepen. Kortom aan iedereen die met geluidsweergave te maken heeft.

Ampco verhuurt al jaren. Het was het eerste bedrijf in Nederland dat geluidsapparatuur op grote schaal verhuurde. En dat is te merken. Bijvoorbeeld in de kwaliteit. Een storingsvrije PA met een uitgekiende geluidsweergave is natuurlijk een vanzelfsprekende zaak. Vooral is Ampco echter bekend om zijn uitgebalanceerde monitorsystemen.

Dan de service. Ampco weet het: "the show must go on!" Stipt alle afspraken nakomen is dan natuurlijk ook voor Ampco een uitgemaakte zaak.

U ziet het. Ampco is wel de eerste de beste. Ampco doet alles met geluid. Mocht U het nog niet weten: Ampco verkoopt ook geluidsapparatuur en bouwt flightcases. Maar daarover later meer.

Bent U geïnteresseerd, bel dan even.

Ampco Holland b.v.
C. van Maasdijkstraat 108
3555 VP Utrecht-Holland
Telefoon 030-43 31 34

ampco

O R O

GRAMMOFOONPLATEN

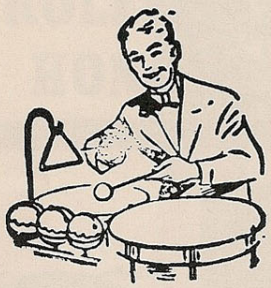

SPECIALIST
in oude popmuziek
vooral 70-er jaren popmuziek
en oude soul
superspecialist in originele sixties rock 'n roll
singles en elpees

Utrechtsestraat 58 Amsterdam 020/245467

PLATO

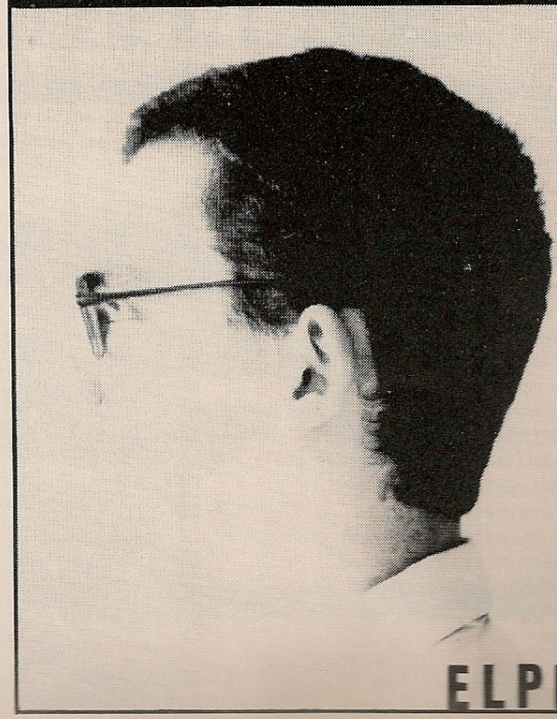

ELPEES APELDOORN . ZWOLLE

SOLENOID

Voor de gemiddelde Nederlander is Harderwijk misschien bekend door het Dolfinarium, maar nauwelijks door de IJsselmeerpaling, laat staan moderne muziek. In dat opzicht is het verrassend dat er een interessante groep te melden valt: Solenoid.

Klaas Mons, bas en zang, **Tineke Wuestmand,** zang en orgel, en **René Paes** vormden pakweg een half jaar geleden het trio Solenoid en al gauw bleek dat ze het muzikaal uitstekend met elkaar konden vinden.

De muziek komt veelal door improvisaties tot stand in de oefenruimte en wordt meteen op de band vastgelegd. Voordat ze met spelen beginnen wordt er wel een toonaard afgesproken maar het uiteindelijke resultaat berust op toeval.

Muziek betekent voor hen gevoel en 'dat bedenk je niet van te voren'. De meeste nummers zijn opgebouwd rond één thema en aangevuld met allerlei effecten. Het meeslepende nummer 'Life starts to die' is hier een goed voorbeeld van. Hoewel de muzikale uitvoering soms wat stuntelig overkomt, weet de groep te boeien door de intensiteit die uit de muziek spreekt.

Het eerste optreden op tweede Kerstdag tijdens een 'eetmanifestatie' in de Effenaar riepen nogal verdeelde reacties op. Binnenkort brengt Solenoid op het label Bulwark Records een cassette uit die de welluidende titel Sylvex Hippopola meekrijgt. Contactadres: Klaas Mons, Van Gendtlaan 4, Harderwijk.

DEL BYZANTEENS

Ook in New York voeren Engelse bands nog vaak de boventoon, waarbij plaatselijke bands slechts de eer ten deel valt in het voorprogramma te spelen. Een van die bands is Del Byzanteens, die echter sinds korte tijd uit de anonimiteit zijn opgeklommen en nu ook regelmatig zelf het hoofdprogramma vormen.

De groep werd gevormd rond oktober 1980 en de oorspronkelijke bezetting bestond uit **Phil Klein, Jim Jarmusch, Philippe von Hagen** en **James Nares.** Twee van hen zijn bekend van andere New Yorkse groepen: James Nares speelde ooit met The Contortions en Phil Klein met Robin Crutchfield's Dark Day. In de beginperiode van Del Byzanteens was duidelijk een invloed van beide groepen in hun muziek aanwezig. In deze bezetting bracht de groep een 12 inch uit op Beggars Banquet's Don't fall off the mountain records, en ondanks een gebrekkige distributie en promotie kreeg de band toch internationaal gunstige kritieken.

Vorig jaar zomer verliet James Nares de groep en Jim Jarmusch stelde zich ook wat vrijblijvender op omdat hij zich meer met 16 mm filmen bezig wilde gaan houden. Ongeveer tegelijkertijd ging een andere groep, Circus Mort, uit elkaar en de drum-tweeling **Dan** en **Josh Braun** uit deze band vulde het gat bij Del Byzanteens. Door deze nieuwe samenstelling ging de groep nog meer met ritme bezig, terwijl de keyboards een minder belangrijke rol kregen toebedeeld.

Del Byzanteens heeft net de opnames van de eerste elpee achter de rug, waarop Jim Jarmusch ook incidenteel bijdragen levert. De elpee is eveneens voor Don't fall off the mountain records opgenomen en zal dit voorjaar verschijnen. De optredens van Del Byzanteens verlopen energiek en duren nooit langer dan een uur. Del Byzanteens gaan van de opvatting uit: 'Er moet gewerkt worden om het publiek te entertainen'.

tekst en fotografie: Arjo van Hattum

STICHTING UPDATE MATERIALS

MAUVEZAND 17
1251 JC LAREN
TEL.:02153-8394 9 3
(14.00-17.00 uur)

IN- en VERKOOP van MUZIEK en DRUKWERK, welke op onafhankelijke basis en in kleine oplage wordt gerealiseerd en uitgegeven

• verkoop vnl. per POSTORDER

geïnteresseerd in onze BESTELLIJST INKOOP "waarden"

BEL/SCHRIJF !!

ALLE INLICHTINGEN:
POSTBUS 5591 1007 AN AMSTERDAM
020/682255 OOK VOOR DE PROFESSIONELE ACHT SPOREN STUDIO VOOR DEMO EN 'EIGEN BEHEER' PRODUKTIES

STICHTING NEDERLAND POPMUZIEK ®

WIBAUTSTRAAT 212 1091 GS AMSTERDAM

AB

GROTE SORTERING TIJDSCHRIFTEN

ONDER ANDERE:

KUNST
FILM
FEMINISME
MUZIEK
POLITIEK
MODE

ATHENAEUM NIEUWSCENTRUM
Spui 14-16 1012 XA Amsterdam 020/242972
ATHENAEUM BOEKHANDEL B.V. 020/233933/226248

openingstijden ANC
7.00 uur tot 22.00 uur/op zondag 10.00 uur tot 18.00 uur

ANTWOORDKAART

☐ **OUDE NUMMERS**
Bestelling oude nummers VINYL a *f* 4,50
Betaling na ontvangst acceptgirokaart.
Nrs. ☐3 ☐4 ☐5
☐6 ☐7 ☐8 ☐9 ☐10 ☐11
A.U.B. Nummers aankruisen

☐ **ABONNEMENT**
Ik abonneer me voor 12 nummers op VINYL voor *f* 41,- en betaal zodra ik een acceptgirokaart heb ontvangen.

Naam: .....
Adres: .....
Postcode: .....
Woonplaats: .....

Opsturen in een envelop zonder postzegel naar:

VINYL
ANTWOORDNUMMER 19401
1000 VK AMSTERDAM

SALONS Singel 239 AMSTERDAM 020-251765/251766
Nw Binnenweg 66 ROTTERDAM 010-364210
Grote Markt 22[3h] DEN HAAG 070-645842

VRIJDAG 12 MAART 1982
DE DOELEN - KLEINE ZAAL - 20.15

concertgebouw de doelen presenteert i.s.m.
stichting skala lokala ROTTERDAM SWINGT
3 ROTTERDAMSE FUNK-GROEPEN

BLUE FEATHER
FUNKAFIED
RHYTHM COSMOS

f 7.50

Jaäky Krant's Future Music One Man Band

5 maart → middernacht

Shaffy theater
Amsterdam

boekingen : 02940 - 17080

MELKWEG

wo 24/IDRIS ACKAMOOR QUARTET/USA ROCK
do 25/SCHLAFLOSE NACHTE/EURO ROCK
vr 26/BLUES CO/UIT OSNABRUCK
za 27/THE SCENE
zo 28/GROEPENAVOND/STICHTING POP NEEMT OP
THE WILD/THE OUTSKIRTS/SLAUERHOF
wo 3/SLIPOVER/IMPROVISATIE KOLLEKTIEF
do 4/THE DANCE /USA ROCK
vr 5/AVENUE/GB ROCK
za 6/F.A.BASEMENT BAND/AMSTERDAM ROCK
zo 7/CARAMBOLAGE/BRD MEIDENROCK
wo 10/ED DE VOS TRIO/JAZZ
do 11/THE DANCING DID
vrij 12/TV 21
za 13/THE DUTCHIES/MUZIEKTHEATER/ONE WAY OUT
BLUES
zo 14/CUBAN HEELS(?)
wo 17/NACHTCONCERT:JOHNNY G/SOLO
do 18/BROTHER BOP & RIPCHORDS/JAZZ/AORTA/JAZZR
vrij 19/ISM EUROPOP/ROCKTEMPLE/POISON IVY/TIGER
THE FROG
za 20/THE VISION/SHAKIN' PYRAMIDS (?)
zo 21/GROEPENAVOND MET DRIE NEDERLANDSE
GROEPEN
wo 24/NACHTCONCERT/CHICKEN CHACK/AFSCHEIDS
CONCERT
vr 26/LILI DROP (?)
za 27/NEGA/BRAZ. MUZIEK
zo 28/FERNANDO'S GINGA/LATIN MUSIC

TEL: 241777 AMSTERDAM

GIGANT
APELDOORN

FEBRUARI

VR.26 ZOUNDS
ZA.27 NICO & THE BLUE ORCHIDS

MAART

VR.5 POOLSE JAZZ-ROCK
VR.12 POOLSE NEW-WAVE

VR.20 JOHNNY-G

ZA.21 WEAPON OF PEACE

VR.26 REGGAE SOUND-SYSTEM

ZO.28 DB'S

APRIL

VR.2 BELLE STARS

ZA.3 SOVIET SEX

055 - 216346

PARADISO

wo 24 trio maconia en mambos/f 5 & lidm
do 25 d-day met oa. V-82/f 2,50 & lidm
vrij 26 a certain ratio, guilty, blazing aces f 7,50 & lidm
za 27 simple minds, schl schlaflose nachte, blazing aces/f 10 & lidm
zo 28 asko matinee
MAART
wo 3 paradiso talentenshow olv. latentetalente band. aanmelden bij anneke van dulden. 020-264521/f 4 & lidm
do 4 d-day met 3 nieuwe groepen/f 2,50 & lidm
vrij 5 poolse rock: budka suflera en kombi/f7,50 & lidm
za 6 poolse new wave: brygada en maanam/ f 7,50 & lidm
zo 7 poolse jazz: air condition & namyslowski & jozef skrezek & tomasz szukalski f 7,50 & lidm
ma 8 XTC en on/off f 10 & lidm
di 9 pools theater: vision and movement/ f 7,50 & lidm
wo 10 black out: kaseko jazz/f5 & lidm
do 11 d-day met 3 groepen/f 2,50 & lidm
vrij 12 & za 13 ? ? ? ?
wo 17 molukse avond f 5 & lidm
do 18 d-day met 3 groepen/f 2,50 & lidm
vrij 19 venceremos
za 20 paradijsvogels in paradiso - voor en door bijzondere mensen
zo 21 soulution & cindy peress/f 7,50 & lidm

---

effenaar

28 feb. A Certain Ratio
5 mrt. Nico
21 mrt. Rip Rig & Panic o.v.b.
26 mrt. Nasmak presentatie "4 Our Clicks"
+ Der Junge Hund + Neon

dommelstraat 2 5611 ck eindhoven
tel: 040-448861

DOORNROOSJE

GROENEWOUDSEWEG 322 NIJMEGEN
TEL. 080 - 559887 BANK NCB rek. nr. 232440336

PROGRAMMA MAART

vr 5 UNKNOWN GENDER = CARAMBOLAGE f8,-
zo 14 Poolse avond: MAANAM + BRYGADN f8,-
di 16 WEAPON OF PEACE
za 27 NASMAK + DER JUNGE HUND f7,50
vr 2 apr Zebra avond:
TON LEBBINK, MIKE BIBIKOPF
DIANA OZON + SQUELETTES

onder voorbehoud

boudisque

THE ONLY REAL RECORDSHOP IN EUROPE

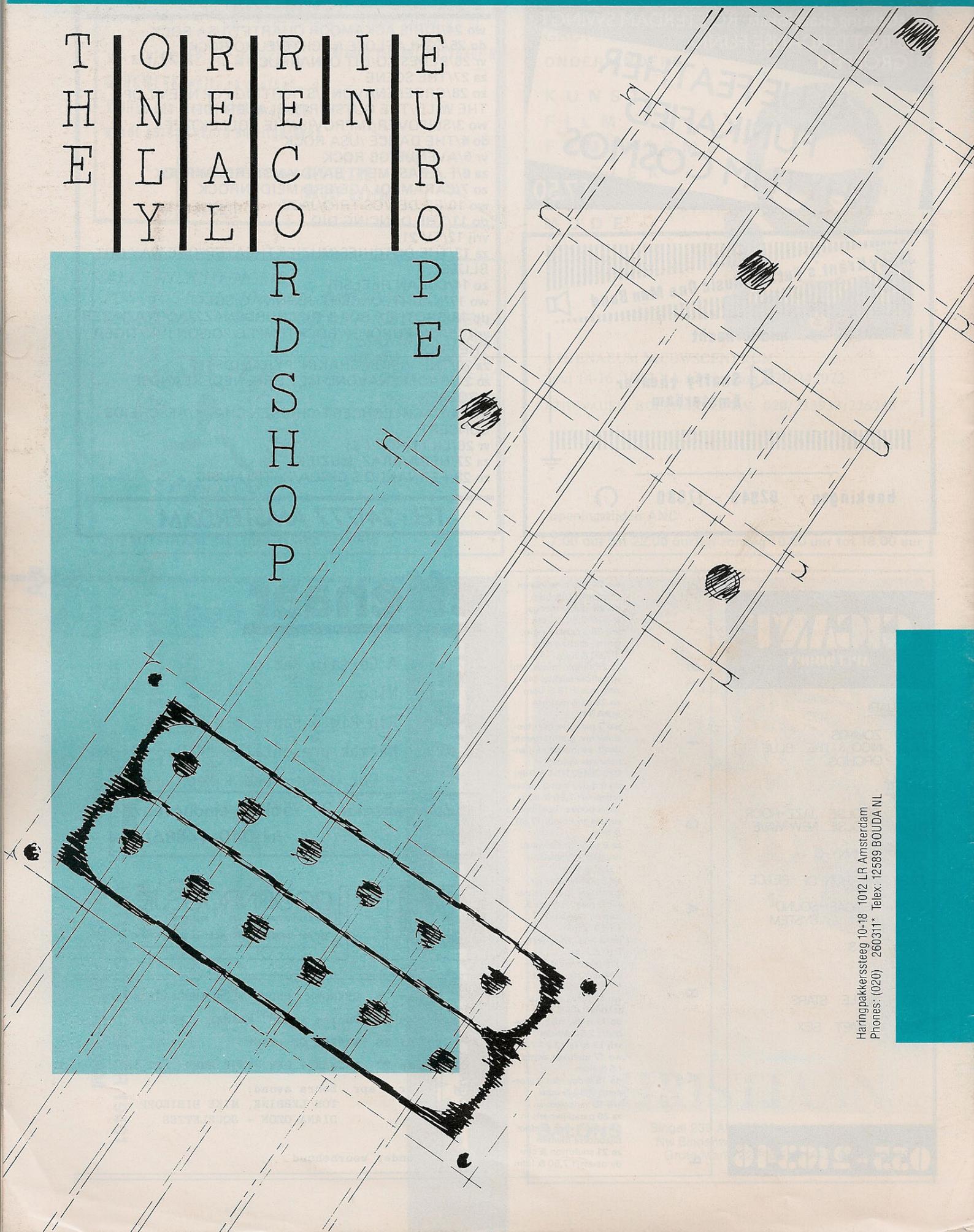

Haringpakkerssteeg 10-18 1012 LR Amsterdam
Phones: (020) 260311* Telex: 12589 BOUDA NL